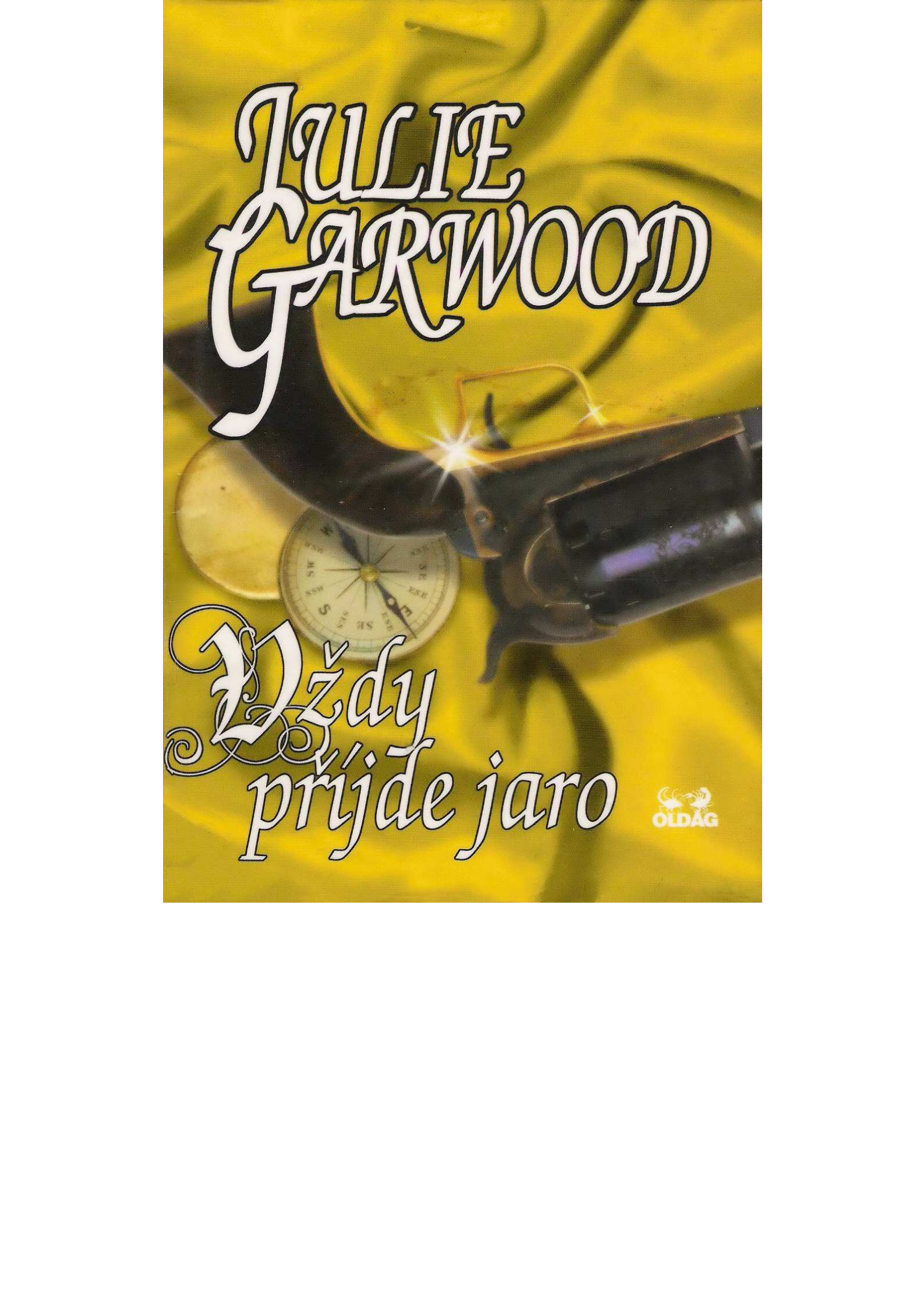

The background is a vibrant yellow with a subtle pattern of leaves. In the center, there is a dark revolver with a bright light reflecting off its barrel. Below the revolver is a small, round compass with a white face and black markings. To the left of the compass is a magnifying glass with a wooden handle.

JULIE
GARWOOD

*Vždy
přijde jaro*

OLDAG

JULIE
GARWOOD
*Vždy
přijde
jařo*

Julie Garwood
COME THE SPRING

*Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména a vlastnosti postav
jsou výtvorem autorčiných představ,
které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.*

Copyright © Julie Garwood, 1997
All rights reserved
Translation © Jarmila Sysalová, 2001

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoli formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-85954-99-0

Mé dceři Elizabeth

*která má mysl vědce,
srdce světce,
odhodlanost bojovníka
a jiskru pravého Ira.*

Tolik mě inspiruješ!

Poděkování

Zvláštní poděkování náleží:

*Jo Ann,
která mi pomáhala psát jasně, soustředěně...
a která se mnou držela krok.*

*Mé agentce Andrei Cirillové
a mé vydavatelce Lindě Marrowové za to,
že věřily mým snům...
a že nikdy nevyřkly slovo „nemožné“.*

*A také všem čtenářům a čtenářkám,
kteří si zamilovali Claybornovy
a kteří mě podporovali v tom,
abych pokračovala v jejich příběhu.*

Díky, díky, díky.

*Pohromy a zimní deště provinilé,
je po obdobích sněhu a tání,
 pryč jsou dny vzdalující milého od milé
a noc je dlouhá až do svítání.
Nezapomenutelný čas dává zapomenout bolu,
mrazy ustaly a poupata raší,
v zeleném podrostu a mlhavém mlází
květ za květem pak jaro vždy přichází.*

*ALGERNON CHARLES SWINBURNE
Atalanta in Calydon*

ČÁST PRVNÍ

Pohromy a zimní deště provinilé,
je po obdobích sněhu a tání...

KAPITOLA 1

Kdyby nebylo milosti boží a rozvázané tkaničky, byla by už mrtvá. Do banky vstoupila přesně ve tři čtvrtě na tři, aby uzavřela svůj účet. Schválně sem přišla na poslední chvíli. Připadalo jí, že se tím definitivně rozhodla. Pak už nebude cesta zpátky. Všechny své věci měla sbaleny. Chyběl jen krůček k tomu, aby opustila městečko Rockford Falls v Montaně. Navždy.

Sherman MacCorkle, ředitel banky, zamkne dveře přesně za patnáct minut. Přesto byla hala zaplněna zpozdilci, kteří podobně jako ona čekali ve dvou zástupech, až na ně přijde řada. Obvykle byly otevřeny tři přepážky, avšak Emelina MacCorklová, Shermanova dcera, se zřejmě ještě stále zotavovala z chřipky, jejíž epidemie před dvěma týdny zachvátila toto poklidné malé městečko.

V řadě k okénku, za nímž seděl Malcolm Watterson, stálo méně lidí. Malcolm byl ale notorický pomlouvač a jistě by jí kladl otázky, na které nehodlala odpovídat.

Naštěstí dnes pracoval Franklin Carroll, a tak se postavila k jeho přepážce. Byl rychlý, systematický a nikdy se nevměšoval do záležitostí druhých. Navíc byl jejím přítelem. Už se s ním sice po nedělní mši rozloučila, ale náhle pocítila, že by tak měla učinit znovu.

Nesnášela čekání. Lehce poklepávala špičkou boty o podlahu, sundala si rukavičky, a pak si je opět navlékla. Pokaždé, když pohnula rukou, rozhoupala se její kabelka, již měla připevněnou k zápěstí saténovou stužkou, jako kyvadlo hodin, které visely na zdi za přepážkami.

Muž před ní postoupil o krok, ale ona zůstala stát s nadějí, že na vzdálenost, která se mezi nimi vytvořila, neucítí jeho kyselý dech a pach smažených ryb linoucí se z jeho kabátu.

Chlápek nalevo ve vedlejší řadě se na ni usmál, a ukázalo se, že mu chybějí dva zuby. Aby ho snad nenapadlo zavést řeč, zdvořile přikývla a zahleděla se na skvrnu na stropě.

Bylo neuvěřitelné horko a dusno. Vzduch se ani nehnul. Cítila, jak jí mezi lopatkami stéká pramínek potu. S porozuměním pohlédla na Franklina a uvažovala, jak někdo může celý den pracovat v tak tmavé, ponuré a dusné kobce. Otočila se napravo a toužebně pohlédla na tři zavřená okna. Slunce se přes zaprášená skla jen těžce dobývalo dovnitř. Kdyby měla čekat déle, nehleděla by na případnou nevoli pana MacCorkleho a všechna by je dokořán otevřela. Stejně by si tím asi nepomohla, protože ředitel by okna jistě zase zavřel a navíc by jí udělil kázání týkající se bezpečnosti banky. K tomu všemu by ještě přišla o své místo v řadě.

Konečně mohla přistoupit k přepážce. V okamžiku, kdy vykročila, zakopla a hlavou narazila do skla. Jedna bota se jí vyzula. Spěšně vmáčkla nohu zpět do boty, ale pod palcem ucítila stočený jazyk. Za přepážkami byly pootevřené dveře vedoucí do ředitelovy kanceláře. MacCorkle uslyšel nějaký hluk a nevraživě vzhlédl od svého stolu, aby zjistil, co se děje. Omluvně se na něj usmála a pak zaměřila svou pozornost na Franklina.

„Rozvázala se mi tkanička u bot,“ snažila se vysvětlit své roztržité chování.

Franklin chápavě přikývl. „Už jste připravená na odjezd?“

„Téměř,“ zašeptala, aby ji Malcolm neslyšel. Nemohla se zbavit pocitu, že se k nim naklání, aby zaslechl co nejvíce z jejich rozhovoru.

„Budete mi chybět,“ vyhrkl Franklin a celý zrudl. Na svůj věk byl nevídaně stydlivý. Byl nejméně o dvacet let starší, ale kdykoli ji potkal, choval se jako malý kluk.

„Vy mně budete taky scházet, Frankline.“

„Chcete uzavřít svůj účet?“

Přikývla a úzkou škvírou mu podala potřebné doklady... „Doufám, že je všechno v pořádku.“

Franklin prohlédl papíry, zkontroloval podpisy a čísla, otevřel zásuvku s penězi a začal na stůl odpočítávat hotovost.

„Čtyři sta dva dolary je dost peněz na to, abyste je nosila při sobě.“

„Ano, já vím,“ souhlasila. „Dám na ně pozor. Nemějte obavy.“

Svlékla si rukavičky, a když jí Franklin podal svazek bankovek, strčila je do sametové kabelky ve tvaru měšce, kterou pevně utáhla stužkou.

Franklin se nenápadně podíval na svého šéfa a pak se naklonil k okénku. „Bez vás tady bude smutno. Přál bych si, abyste neodjížděla. Matka by si vás časem jistě oblíbila.“

Protáhla ruku škvírou a instinktivně mu stiskla pěst. „Za tu krátkou dobu, co jsem tady byla, jste mi byl nejlepším přítelem. Nikdy nezapomenu na vaši laskavost.“

„Napišete mi?“

„Samozřejmě.“

„Posílejte dopisy raději sem, do banky, aby o tom matka nevěděla.“

Usmála se. „Dobře. Jak si přejete.“

Jemné zakašlání za ní ji upozornilo, že se u přepážky zdržela déle, než bylo nutné. Uchopila rukavice a rozhlédla se, kam by si mohla sednout a zavázat si botu. Za létacími dveřmi, které oddělovaly zákazníky od zaměstnanců banky, stál osamocený stůl. Obvykle u něj sedával Lemont Morganstaff, ale podobně jako Emelina MacCorklová se zotavoval z nemoci.

Vydala se tedy k rozviklanému stolu s odřenou vrchní deskou a přitom dávala pozor, aby se jí bota opět nevyzula. Franklin jí před časem potvrdil, že MacCorkle nakoupil všechnen nábytek u vetešníka. Co na tom, že byl zašpiněný inkoustem a místy z něj trčely třísky. Hlavně že ušetřil.

Bylo trestuhodné, jakým způsobem se MacCorkle staral o své zaměstnance. Věděla také, že jim dokonce ani neplatí řádnou mzdu. Franklin žil velmi skromně a jen stěží se dokázal postarat o svou nemocnou matku.

Nejraději by vtrhla do ředitelovy kanceláře vybavené nablýskaným mahagonovým stolem a skříňkami a všechno mu vytmavila. Jenže by si nejspíš myslel, že ji navedl Franklin, a to nechtěla. MacCorkle věděl, že jsou přátelé. Ne, neměla by odvahu to udělat, a tak mu alespoň věnovala opovržlivý pohled.

Ale i to bylo zbytečné, díval se jinam. Otočila se tedy k němu zády a odsunula židli. Noblesně se usadila, poodhrnula sukni, upravila jazýček v botě a zavázala neposlušnou tkaničku.

Jakmile byla hotova, chtěla se postavit, ale omylem si přišlápala sukni, zavravorala a hlučně dosedla na zem. Zároveň s sebou strhla

i židli, z níž se skutálely na zem její rukavice a měšec. Se zahanbením vykoukla zpod stolu a modlila se, aby ji nikdo nepozoroval.

U levé přepážky stáli tři zákazníci a všichni zírali jejím směrem. V okamžiku, kdy upadla, ukládal Franklin její dokumenty do pořadače. Když viděl, co se stalo, přibouchl zásuvku a s ustaraným výrazem na tváři vyrazil k ní. Usmála se na něho a rukou naznačila, že je v pořádku. Chtěla mu to i říct, když tu se vstupní dveře banky třeskem rozlétly.

Hodiny odbíjely třetí. Do haly se vřítelo sedm mužů. Nikdo nepochyboval, za jakým účelem přišli. Tváře jim zakrývaly černé šátky, klobouky měli naražené hluboko do čela a v rukou drželi pistole. Poslední z nich zamkl dveře.

Všichni v bance znehybněli, kromě Shermana MacCorkleho, jenž se vztyčil a začal křičet na poplach. Poté se ozval i Franklin, jehož vysoký hlas rozřízl hrobové ticho.

Podobně jako ostatní, ani ona se neopovážila pohnout. Zachvátila ji panika. Musí rozumně uvažovat! Blesklo jí hlavou. *Jen klid..., jen klid... nepostřílí nás..., neopovážili by se..., přece by na sebe neupoutali střelbou..., chtějí jen peníze..., to je vše..., když budeme spolupracovat, neublíží nám...*

Její logické uvažování nikterak neuklidnilo tlukot jejího srdce. Vezmou si jejích čtyři sta dolarů, a to bylo nepřijatelné. Nedovolí jim to. Ale co má dělat? Vytáhla z měšce svazek bankovek a očima usilovně pátrala, kam by je schovala. *Přemýšlej... přemýšlej...* Naklonila se stranou a pohlédla na Franklina. Díval se na lupiče, ale zřejmě musel vycítit její pohled, neboť jemně kývl hlavou dolů. Napadlo ji, že lupiči o ní zřejmě neví. Chvilinku zaváhala, ale pak se tiše sesula pod stůl. Rychle si rozepnula blůzu, zastrčila peníze pod košilku a znovu se upravila.

Ach panebože... panebože... Jeden z gangsterů kráčel k jejímu stolu. Slyšela, jak se jeho kroky přibližují. Sukně! Vykukovala ven jako prapor. V mžiku ji shrnula a vmáčkla pod kolena. Její srdce teď bilo jako zvon, určitě bylo slyšet až na ulici. Kdyby ji nevypátrali, podařilo by se jí zachránit úspory.

Škvírou pod stolem zahlédla pár bot z hadí kůže. Na chvíli se zastavily, ale pak opět zvolna vykročily. Za nimi se nesla vůně mentolu. To ji značně udivilo – obvykle jsou cítit mentolem děti, ne zločinci! *Ať mě nevidí*, modlila se. *Prosím, Bože, ať mě nevidí.*

Přála si, aby mohla zavřít oči a zmizet. Někdo zatáhl okenní žaluzie. V místnosti se setmělo. Náhle ji přemohl pocit klaustrofobie. Zdálo se jí, jako by ležela v rakvi, na kterou nasazovali víko.

Od chvíle, kdy lupiči vtrhli do banky, uplynulo jen několik vteřin. Brzy bude po všem, uklidňovala se. Brzy. Chtějí pouze peníze, nic víc. Určitě si pospíší, aby odsud co nejdříve odešli. Určitě. Čím déle tady budou, tím více riskují, že budou dopadeni.

Mohli ji zahlédnout škvírami stolu? Ta představa ji děsila. V boční stěně stolu byla asi centimetrová puklina. Musí se od ní co nejvíce odtáhnout. Vzduch byl těžký a dusný. Chtělo se jí zvracet. Krátce se nadechla a hlavu mírně naklonila, aby puklinou viděla, co se děje s ostatními.

U přepážky stáli nehybně tři vyděšení zákazníci. Jeden z lupičů předstoupil před ně. Měl na sobě černý oblek a bílou košili. Kdyby neměl masku a pistoli, vypadal by skoro jako ředitel banky či jiný úředník.

Byl nesmírně zdvořilý.

„Pánové, není důvod, abyste se báli,“ promluvil úslužně hlasem, v němž bylo možné rozpoznat jižanský přízvuk. „Pokud budete dělat, co vám řeknu, nikomu neublížíme. Slyšeli jsme od svých přátel, že je ve vaší bance uložena velká sumička peněz pro vládní vojsko. No, a my jsme se rozhodli, že si z ní posloužíme. Je mi líto, že vám působíme drobné nepříjemnosti. Pane Belle, dejte, prosím vás, na dveře ceduli ZAVŘENO.“

Muž napravo ihned vykonal šéfův příkaz.

„Výborně, výborně,“ pochvaloval si šéf gangu. „A nyní, pánové, bych vás požádal, abyste založili ruce za hlavu a přišli všichni sem, doprostřed haly. Tady vás budu mít pěkně pod kontrolou. Co kdyby vás napadla nějaká hloupost! Neostýchejte se, pane řediteli. Prosím, přidejte se ke svým přátelům a sousedům.“

Slyšela, jak se muži šoupavě přesunují místností.

„Tak to bychom měli. Ale mám k vám ještě jednu prosbu. Mohli byste si všichni kleknout? S rukama za hlavou, prosím. Nechcete přece, abych se rozhněval, že? Pan Bell měl v úmyslu vás svázat, ale já se domnívám, že to nebude nutné. Hezky se smáčknete do kruhu. Výborně, skvěle,“ pochválil je.

„Sejf je otevřen, pane,“ zvolal jeden z lupičů.

„Tak ho vyber, synu,“ odvětil šéf klidně a otočil se směrem ke stolu.

Nyní mu jasně viděla do očí. Byly hnědé se zlatými střípky. Vypadaly jako z mramoru, studené a necitlivé. Muž jménem Bell zakašlal a jeho vůdce se k němu obrátil.

„Opři se o zeď a odpočiň si. Ostatní ať naplní vaky. Můj přítel se dnes necítí dobře,“ poznamenal směrem k zajatcům.

„Možná chytl chřipku,“ vyhrkl Malcolm dychtivě.

„Obávám se, že máte pravdu,“ souhlasil vůdce. „Škoda, tak rád vykonává svou práci. Ale dnes z ní nemá žádný požitek, nemám pravdu, pane Belle?“

„Ano, pane,“ odpověděl suše lupič.

„Už jste hotov, pane Robertsone?“

„Ano, máme to všechno.“

„Nezapomeňte na hotovost,“ připomněl mu.

„Tu máme taky, pane.“

„Zdá se, že jsme zde téměř hotovi. Pane Johnstone, můžete, prosím zkontrolovat zadní dveře?“

„Už jsem tak učinil, pane.“

„Pak je načase skončit.“

Slyšela, jak se všichni shromáždili uprostřed haly. Jeden z nich se uchichtával. Viděla, jak se lupiči postavili za záda zajatců a sundali z tváří šátky. Jejich šéf přitom odložil pistoli, aby svou masku mohl poskládat a zastrčit do kapsy u vesty. Stál tak blízko ní, že si nemohla nepovšimnout jeho dlouhých prstů s pečlivě upravenými nehty.

Proč si odložili masky? Copak si neuvědomují, že Franklin a ostatní je přesně popíší šerifovi? *Ach, Bože, ne... ne... ne...*

„Jsou zadní dveře otevřeny, pane Johnstone?“

„Ano, pane, jsou.“

„Nuže, nastal čas odejít. Kdo je na řadě?“ zeptal se.

„Pan Bell se fláká od incidentu s tou malou holčkou. Pamatujete si?“

„Pamatuji. Tak co, pane Belle, jak jste na tom dnes?“

„Myslím, že to zvládnou.“

„Tak se do toho pusťte,“ nařídil mu a natáhl pistoli.

„Co hodláte udělat?“ zeptal se zájímavě ředitel.

„Buďte zticha. Říkal jsem, že se vám nic nestane, že ano?“

Jeho hlas byl nevěrohodně uklidňující. MacCorkle přikyvoval, když muž, jménem Bell, vystřelil. Ředitelovou hlavou prolétla kulka.

Poté šéf zastřelil muže klečícího před ním. Ještě včas stačil uskočit, aby se neušpinil od krve, která vytryskla z mužova zátylku.

Franklin vykřikl: „Ale vy jste nám slíbil...“

Šéf gangu k němu přiskočil a střelil ho do zátylku, Franklinova hlava se rozlétla.

„Lhal jsem.“

KAPITOLA 2

Oslava byla skutečně výjimečná. Oslavenec, Cole Clayborne, prospal nejen slavnostní udělování hodnosti, ale také oslavu, která následovala. Hodinu poté, co všichni hosté odjeli, začal ze svého nepřírozeného spánku procítat. Zdálo se mu však, jako by se pohyboval na hranici snu a reality. Cítil, jak ho někdo tahá za rukáv, ale nenašel dost síly, aby otevřel oči a zjistil, kdo ho ruší. Okolní hluk znásoboval bolesti hlavy, a když se mu konečně podařilo probudit, první, co uslyšel, bylo cinkání skleniček doprovázené bouřlivým smíchem.

Někdo k němu, nebo o něm, mluvil. Slyšel své jméno, ale nedovedl se dostatečně soustředit na vyřčená slova. Připadal si, jako by měl v hlavě tisíc malých mužíčků, kteří mu kladívky buší někam mezi oči.

Byl opilý? Napadlo ho. Ne, to ne, nikdy mimo domov nepil, a i když byl na Rosehillu, dal si obvykle jedno pivo na zahnání žízně. Nesnášel kocovinu. Věděl, že tvrdý alkohol tlumí smysly a pohotovost, a to nemohl dopustit. V okolí bylo ještě stále dost pistolníků, kteří by si rádi vylepšili svou pověst tím, že ho zastřelí.

Někdo si ovšem nyní báječně užíval. Opět uslyšel smích, a proto se otočil k místu, odkud se ozývalo veselí. Jakmile pohnul hlavou, ucítil rezavou bolest v krku. Panebože, jak mu bylo mizerně!

„Vypadá to, že přichází k sobě, Josey. Možná bys měla jít domů dříve, než opět začne hekat a nadávat. Mohla bys to zase vztáhnout na sebe,“ pronesl šerif Tom Norton na adresu své ženy, aniž spustil oči z mříží.

Josey Nortonová se vzdálila bez jediného slova. Cole ani nestačil soustředit na ni svůj pohled. Chvilí mu trvalo, než zjistil,

kde je. Pomalu se posadil, zaskřípal zuby a nohy spustil na zem. Rukama pevně uchopil matraci, ale hlava mu opět klesla na hrud'.

Zarudlýma očima pozoroval šerifa. Norton byl už starší muž, s větrem ošlehanou tváří, kulatým bříškem a melancholickým pohledem. Vypadal jako neškodný lovecký pes.

„Proč jsem ve vězení?“ zeptal se Cole šeptem, ale ostře.

Šerif se opřel o mříž, překřížil nohy a usmál se. „Porušil jste zákon, synu.“

„Jak?“

„Narušoval jste klid a pořádek.“

„Cože?“

„Nemusíte hned křičet. Vidím, že vás to bolí. Dostal jste pořádnou ránu do hlavy, ale křik vám rozhodně nepomůže. Pamatujete si, co se stalo?“

Cole zavrtěl hlavou a ihned toho litoval. Za očima se opět ozvali permoníci.

„Vzpomínám si, že jsem onemocněl.“

„Ano, měl jste chřipku. Čtyři dny jste ležel v horečkách a moje Josey se o vás starala jako o dítě. Dnes je to druhý den, co jste vylezl z postele.“

„A kdy jsem narušil pořádek?“

„Když jste přešel ulici,“ odpověděl šerif radostně. „Tenkrát jste mě opravdu nazlobil. Umíněně jste trval na tom, že odejdete, zatímco já se vás snažil přesvědčit, abyste zůstal v Middletonu, dokud neskončí slavnost. Dal jsem své slovo někomu opravdu důležitému, že vás tu zdržím, ale vy jste, milý chlapče, nechtěl spolupracovat.“

„A proto jste mě praštil přes hlavu.“

„Ano, přesně tak,“ souhlasil šerif. „Neměl jsem jinou možnost. Ale nebyla to žádná pořádná rána, jen takové malé bouchnutí pažbou pistole. Žádné vážné zranění, jinak byste tu neseděl a nemručel. Kromě toho, udělal jsem to pro vaše dobro.“

Šerifova bujará nálada šla Colovi na nervy. Podíval se na něho a zeptal se: „Jak jste na to přišel?“

„Venku na vás čekali dva pistolníci a byli celí nažhavení si to s vámi rozdat. Jenže vy jste se právě zmátožil z choroby a ještě jste nebyl zcela fit, abyste jim mohl stačit. Chřipka s vámi zabloumala opravdu zle, chlapče, a nebyl jste na souboj připraven. Tak je to, milý příteli, měl byste mi být vděčný.“

„Začínám si vzpomínat.“

„Už na to nemyslete,“ navrhl šerif. „Co se stalo, stalo se. Slavnost proběhla v pořádku, třebaže se odehrála tady, ve vězení. Bylo to poněkud nezvyklé, ale soudce nic nenamítal. Škoda jen, že jste to prospal, zejména když se kvůli vám celá ta paráda uskutečnila. Moje žena, Josey, upekla speciální dort, který navíc ozdobila krémem. Kus vám nechala tamhle na stole,“ dodal a kývl na opačnou stranu cely. „Měl byste ho sníst dříve, než se do něj pustí myši.“

Cole se teď cítil nejen mizerně, ale navíc zmateně. Většinu z toho, co šerif řekl, vůbec nerozuměl.

„Odpovězte mi na pár otázek,“ zamručel. „Řekl jste, že někdo důležitý chtěl, abyste mě tu zdržel. Kdo to byl?“

„Šerif Daniel Ryan. Měl by sem každou chvíli přijít, aby vás propustil.“

„Ryan je tady? Ten potrhlý, namydlený zloděj...“

„Zadržte! Nemusíte pokračovat. Šerif mi řekl, že k němu chováte zášť, prý kvůli nějakému kompasu a zlatému pouzdru, které u sebe uchovává.“

Colova mysl se rychle vyjasnila. „Moje matka mi přinesla kompas jako dárek, a Ryan ho ukradl. Nemá vůbec v úmyslu mi ho vrátit. Budu si ho muset vzít sám.“

„Myslím, že se mýlíte,“ řekl Norton s úsměvem.

Bylo zbytečné se s ním hádat. Cole se rozhodl vybit svou energii na muže, který byl odpovědný za to, že teď sedí za mřížemi..., na Danieli Ryanovi. Nemohl se dočkat, až se mu dostane do rukou.

„Hodláte mě propustit a vrátit mi mou zbraň?“

„To bych velmi rád udělal, ale...“

„Ale?“

„Ale nemohu,“ odpověděl šerif. „Klíče od cely má Ryan. Musím teď odnést nějaké dokumenty soudci, takže co kdybyste si mezitím trochu odpočinul a snědl ten kousek dortu? Za chvíli budu zpátky.“

Šerif se otočil k odchodu. „Ještě jednu věc,“ zamumlal. „Blahopřeji vám, synu. Jsem si jistý, že budete své rodině dělat čest.“

„Počkat!“ vykřikl Cole. „K čemu mi blahopřejete?“

Norton neodpověděl a zmizel ve vedlejší kanceláři. O minutu později Cole slyšel, jak se otevřely a zase zavřely dveře. Zakroutil nechápavě hlavou. Netušil, o čem šerif mluvil. A proč mu blahopřál?

Rozhlédl se po strohé cele – šedé zdi, šedé mříže, šedá podlaha. Na třínožce v rohu místnosti stála šedá mísa na umývání a džbán s vodou. Na stole ležel na talíři kus dortu, který tam pro něho zanechala šerifova žena. Jedinou výzdobou cely byl černý pavouk, který lezl po zdi. Ještě jeden si hověl v pavučině natažené v rohu okna. Ačkoliv byl Cole skoro dva metry vysoký, musel by vylézt na židličku, aby se jím mohl podívat ven. Zařízení cely však židli postrádalo. A tak mohl zahlédnout jen část oblohy, která byla, podobně jako jeho dočasný útulek, šedá.

Šedá barva rovněž odpovídala jeho náladě. Byl v situaci, v níž nemohl nic dělat. Nemohl zastřelit Nortona, neboť jeho žena o něho pečovala, když byl nemocný. Navíc mu šerif pravděpodobně zachránil život tím, že ho omráčil dřív, než se na něho vrhli střelbychtiví pistolníci. Cole si uvědomoval, že byl po chřipce velmi zesláblý. Ale musel ho Norton tak moc praštit? Ještě teď má hlavu jako střep.

Prsty si promnul šíji a přitom loktem zavadil o chladný kov. Pohlédl dolů a ohromeně zůstal civět na zlaté pouzdro, které mu kdosi – nejspíš Ryan – zavěsil na řetízek k vestě.

Ten zlosyn mu konečně vrátil drahocenný poklad! Jemně pouzdro zvedl, položil ho na dlaň a dlouze se na něj zadíval. Samotný kompas byl vyroben z mědi, nikoli ze zlata, ale přesto to byla krásná řemeslná práce. Jeho disk byl bílý, písmena červená a střelka černá. Vytáhl ho z pouzdra a musel se usmát, když viděl, jak si střelka třepotavě hledá směr na sever.

Máma Rose bude potěšena, až se doví, že má konečně její dar, který mu koupila více než před rokem. Byl to opravdový poklad. Nenašel na něm ani jediný škrábanec či jinou chybičku. Ryan se o něj musel velice dobře starat, připustil Cole nerad. Přesto by ho nejraději zastřelil za to, že měl kompas u sebe tak dlouho. Ale od svého záměru bude muset upustit, chce-li ještě nějaký rok žít – zabítí federálního šerifa bylo považováno za jeden z nejtěžších zločinů – a tak se Cole rozhodl, že mu alespoň dá pěstí do nosu.

Opatrně zasunul kompas do kapsičky u vesty, podíval se do rohu cely, kde stálo umyvadlo, a usoudil, že by se mohl trochu

opláchnout. Pak se zahleděl na dort a snažil se uvědomit si, co se vlastně stalo.

Proč jedli dort v jeho cele? To byla otázka, na kterou zatím nedokázal odpovědět. Nu, to se zřejmě časem vysvětlí, pomyslel si. Postavil se a začal si vyhrnovat rukávy košile, když tu zavadil o něco ostrého. Pohlédl na svou hrud' a němě usedl zpět na pelest. Měl pocit, že ho znovu omráčili. Ne, to musí být žert! Někdo v jeho okolí má zvláštní smysl pro humor. Ale pak si vzpomněl na Nortonova slova – proběhla oslava..., přijel někdo důležitý...

A Cole byl oslavencem...

„Do prdele!“ zanedával na stříbrnou hvězdu, která byla připevněna k jeho vestě, neboť mu došlo, že byl jmenován federálním šerifem.

KAPITOLA 3

Když se šerif Norton vrátil do žaláře, byl Cole v pokušení všechny uškrtit. Naštěstí měl Norton s sebou klíče, které vyzvedl u Ryana, a také svou ženu, kvůli níž zůstal Cole nakonec zticha. Josey přinášela podnos, prostřený modrobíle pruhovaným ubrouskem, a jakmile šerif otevřel mříž cely, přinesla jídlo dovnitř.

Norton se ujal role hostitele. „Vy dva jste se ještě oficiálně neseznámili, přestože o vás Josey dlouho pečovala. Měl jste ale horečku a stále jste jen blouznil. Josey, představuji ti šerifa Cola Clayborna. Zatím o tom neví, ale pomůže šerifovi Ryanovi dopadnout blackwaterský gang, který již dlouhý čas terorizuje tenhle krásný kus světa. Cole... Nevadí vám, že vás oslovuji křestním jménem, že?“

„Ne, pane, nevadí.“

Šerif zářil spokojeností. „To je od vás velmi hezké, zvláště když jsem vám způsobil tolik nepříjemností tím, že jsem vás udeřil do hlavy. Mimochodem, jak už jsem řekl, tahle krásná červenající se dáma, která stojí vedle mne, je moje žena Josey. Starala se o vás, vzpomínáte si?“

Cole hned vstal, jakmile Josey vešla do cely. Pokynul jí hlavou a řekl: „Samozřejmě že si vzpomínám. Madam, děkuji za vaši všestrannou péči. Doufám, že jsem vám nepřidělal mnoho starostí.“

Josey byla poněkud nevýrazná žena s kulatými rameny a křivými zuby, ale když se usmála, jako by do místnosti vstoupilo sluníčko. Lidé se začali usmívat. A na Cola působila také tak. Usmíval se zcela upřímně a stejně upřímné bylo i jeho poděkování.

„Ne každý by se postaral o cizího člověka,“ dodal.

„Nezpůsobil jste mi tím žádné problémy,“ ujistila ho. „Trochu jste zhubl, ale moje kuřata by vám mohla pomoci opět pár kilo nabrat. Jedno jsem vám přinesla.“

„Moje Josey připravuje skvělá smažená kuřata,“ poznamenal Norton a kývl směrem ke košíku, který žena přinesla.

„Cítila jsem, že bych měla nějak odčinit utrpení, které vám způsobil manžel. Neměl vás tak uhodit. Ještě vás to bolí?“

„Ne, madam, už ne,“ zalhal.

Obrátila se k manželovi. „Ti dva otrhaní pistolníci se stále potloukají kolem. Zhlédla jsem je cestou sem. Jeden se usadil nad naší ulicí, druhý pod ní. Hodláš s nimi zatočit dříve, než toho hocha zabijí?“

Norton si promnul bradu. „Myslím, že si s nimi chce popovídat šerif Ryan.“

„Neřekla bych, že je povídavý typ,“ namítla Josey.

„Madam, tihle pistolníci čekají na mne,“ řekl Cole. „Já s nimi promluví.“

„Ale oni si nechtějí povídat, synu. Jsou nedočkaví do vás vypálit několik kulek. Nedopustíte, aby vás vyprovokovali k něčemu hloupému,“ řekl Norton.

Josey přikývla a pak se opět obrátila ke svému muži. „Kam mám prostřít?“

„Tady je poněkud nevlídně. Vylož jídlo na stůl v mé kanceláři.“

Cole počkal, až Josey odejde do vedlejší místnosti, a pak se zeptal šerifa: „Kde je Ryan?“

„Za chvíli přijde. Byl na cestě sem, ale volali ho, že má telegram, tak pro něj šel. Vidím, že si s ním chcete co nejdříve promluvit.“

Cole přikývl. Zůstával vůči Nortonovi klidný jenom proto, že šerif plnil Ryanovy pokyny. Ano, byl to Ryan, kdo přikázal šerifovi, aby Cola zdržel ve městě, a byl to také Ryan, kdo mu připíchl na vestu šerifskou hvězdu. Cole by mu ji nejraději přišpendlil doprostřed čela. Tahle představa ho pobavila.

Josey sklídila ze stolu papíry a přehodila přes něj červenobílý ubrus. Pak prostřela talíře a šálky na kávu, které byly po okrajích ozdobeny malými modrými motýlky. Doprostřed stolu položila mísu s kuřetem, které plavalo v rybníce mastnoty, dále pak vařený tuřín, vychladlou omáčku, nakládanou řepu a připečené rohlíky.

Bylo to jedno z nejméně lákavých jídel, které kdy Cole viděl. Jeho žaludek, ještě stále oslabený chřipkou, se při pohledu na

prostřené pochoutky sevřel. Naštěstí Josey odešla, a tak se nemusel obávat, že by ji jeho nechut' urazila.

Šerif si sedl za stůl a pokynul Colovi, aby přisedl. Když nalil kávu, opřel se do židle a ukázal na jídlo. „Rád bych vás upozornil na pár maličkostí dříve, než začnete jíst. Moje žena to myslí dobře, ale nikdy neměla pro vaření cit. Má utkvělou představu, že vše je nutno utopit v moři sádla. Pokud se chcete vyhnout žaludečním problémům, rozhodně se vyhněte omáčce.“

„Nejsem příliš hladový,“ řekl Cole.

Norton se zasmál. „Bude z vás dobrý šerif, neboť dokážete být diplomatický.“ Pak si pohladil své zakulacené břicho a dodal: „Už jsem si na její kuchyni zvykl, ale trvalo mi to bezmála třicet let. Dvakrát či třikrát jsem měl dokonce pocit, že se mě chce zbavit.“

Cole popíjel kávu, zatímco si šerif naložil pořádnou porci na talíř. Když dojedl, sklídl nádobí zpět do košíku a vstal od stolu.

„Tak, a teď bych zašel k Friedě na ořechový koláč. Přidáte se?“

„Ne, děkuji. Počkám zde na Ryana,“ odvětil Cole. „Kde jsou mé zbraně?“

„Ve spodní zásuvce mého stolu. Mimochodem, máte hezký opasek. Dobře se z něho tasí zbraně, vidíte? Proto asi šerif Ryan nosí také takový,“ dodal Norton.

Jakmile šerif odešel, vytáhl Cole ze zásuvky svůj opasek a připevnil si jej kolem boků. Všechny náboje z jeho dvou šestibubínkových revolverů ležely vedle. Cole sesbíral náboje a zbraně opět nabil. V okamžiku, kdy byl s prací hotov, vřítel se do místnosti Norton.

„Obávám se, že šerif Ryan bude potřebovat vaši pomoc. Ti dva pistolníci, o nichž jsme hovořili, teď číhají na obou koncích ulice a šerif si to vykračuje uprostřed. Takhle ho zabijí jedna dvě.“

Cole zavrtěl hlavou. „Chtějí dostat mě, ne Ryana,“ řekl a zastrčil revolvery do opasku.

„V tom je ten problém, chlapče. Ryan jim to nedovolí. Kdyby vás zastřelili, nemohl byste Ryanovi pomoci dopadnout blackwaterský gang. A šerif nejednou opakoval, že potřebuje vaši speciální pomoc.“

Cole neměl nejmenší tušení, o čem Norton hovoří. Jakou speciální pomoc by mohl nabídnout? Bude to muset zjistit. Navrhl Nortonovi, aby zůstal uvnitř, než si vyřídí záležitosti venku, ale šerif odmítl. „Milý příteli, rád vám pomohu. Přiznávám, že jsem již

delší dobu nestřílel, ale předpokládám, že co se člověk v mládí naučil, ve stáří jako když najde. Býval jsem kdysi dobrým střelcem.“

Cole zavrtěl hlavou. „Jak už jsem řekl, chtějí dostat mě. Proto byste měl zůstat.“

Norton pohodil rezignovaně rameny a otevřel dveře. Dřív než Cole vykročil na ulici, zašeptal mu šerif do ucha: „Hodně štěstí, synu.“

KAPITOLA 4

Štěstí s tím nemělo nic společného. Roky tvrdého života připravily Cola na řešení podobně nepříjemných situací.

Pistolníci čekali na koncích ulice, ale Cole ani jednoho z nich neznal. Pistolníci vypadají všichni stejně – ach bože, kolik už bylo takových, kteří chtěli dokázat, že jsou nejrychlejší na celém Západě? Oblečení v kožených kalhotách a kostkovaných košilích, přeshlapovali nedočkavě z nohy na nohu. Nebyli to žádní mladíci, což usnadnilo Colovi rozhodování, zda je zastřelit, či nikoli. Bude se muset přitom vrhnout na zem – k čertu, to se mu zrovna dnes nechtělo, neboť jeho žaludek se stále nepokojně ozýval – ale pokud chce přežít, nemá na vybranou.

Jedinou překážkou v jeho plánu byl šerif Ryan, který stál jak solný sloup uprostřed ulice, a ocitl se tak v centru palby.

Cole chtěl na něho zavolat, ale Ryan mu pokynul, aby přišel k němu. Cole se tedy vydal pomalu za Ryanem, s rukama svěšenýma podél těla, aby nevyprovokoval pistolníky k střelbě. Samozřejmě že měl nutkání sáhnout po pistoli. Nechtěl šerifa zastřelit, ale s radostí by ho máznul pažbou po hlavě, aby věděl, jakou bolest musel kvůli němu vytrpět.

Jakmile se k šerifovi přiblížil, pistolníci postoupili o pár krůčků, ale dále vyčkávali.

Cole se rozhodl, že je bude prozatím ignorovat. On i Ryan jsou v bezpečí..., dokud jeden z pistolníků nesáhne po zbrani. Tihle muži sem přijeli, aby si vylepšili svou pověst rychlých střelců, a jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo tasit a zastřelit, ovšem za přítomnosti svědků. I Divoký západ má svá pravidla.

Šerif Norton vykukoval škvírou dveří na ulici. Pohled, který se mu naskýtal, ho nutil k úsměvu. Tuhle scénu si bude dlouho pamatovat! Uprostřed ulice stáli naproti sobě dva šerifové rozměrů Goliáše a tvářili se jako dva zápasníci v ringu. Tvořili výjimečnou

dvojici, zrovna jak to předvídala Josey. Když se poprvé seznámila s šerifem Ryanem, dost se vyděsila. Stejný pocit měla, když později potkala Cola Clayborna. Oba šerifové se od ostatních mužů něčím výrazně lišili. Norton si vzpomněl na Joseyina slova, kterými je hodnotila. „Jsou to jejich oči. Oba mají ledový, uhrančivý pohled, který se zabodává do těla. Cítila jsem, že do mě vidí a znají mé úmysly dříve, než je stačím uskutečnit.“

Přestože se jich obávala, musela uznat, že jsou velmi pohlední..., pokud se zrovna na ni nedívali.

Cole, aby upoutal Ryanovu pozornost, na něho křikl: „Táhni k čertu, Ryane. Chceš, aby tě zabili?“

Šerif se ani nepohnul. Jen přivřel oči. Cole se zastavil, když byl od něj na pár kroků. Díval se Ryanovi přímo do očí. Ryan jeho pohled opětoval. Byl to on, kdo prolomil narůstající ticho. „Hodláš mě zabít?“

V jeho hlase byl náznak smíchu, jenž se Colovi vůbec nezamlouval. „To mě taky napadlo, ale mám teď na starosti jiné věci. Pokud nechceš chytnout kulku mezi lopatky, navrhoval bych, abys vypadl.“

„Někdo tady zemře, ale já to nebudu,“ odvětil Ryan líně.

„Myslíš, že bys mohl dostat oba?“ zeptal se Cole a pohodil hlavou k jednomu z pistolníků, jenž se pomalu přibližoval.

„To brzy zjistím.“

„Jdou po mně, ne po tobě.“ „Jsem dost rychlý, Cole.“

„Ne, nejsi.“

Ryanův úsměv Cola překvapil a byl by se ho zeptal, co ho pobavilo, kdyby pistolník napravo nezačal pokřikovat.

„Hej Clayborne, jmenuji se Eagle. Nechceš si to se mnou rozdat? Otoč se ke mně, ty bastarde, ať to mužem skoncovat.“

Druhý pistolník nemínil zůstat pozadu. „A já jsem Riley, Clayborne, u mě nemáš šanci.“

Všichni pistolníci, kteří se s Colem dříve utkali, byli hloupí. Tihle dva, jak se zdálo, nebyli výjimkou.

„Měl bych s nimi něco udělat,“ řekl Ryan.

„A co? Chceš je posadit za mříže?“

„Možná.“

Ryanův poklidný přístup Cola dráždil. „Co jsi to za šerifa?“

„Po čertech dobrý.“

Cole zaťal zuby. „V každém případě pěkně namyšlený.“

„Znám své přednosti. A tvoje taky.“

Colovi docházela trpělivost. „Co kdybys zašel dovnitř za šerifem a pověděl mi o svých přednostech, až to tady skončím?“

„Chceš mi naznačit, že překážím?“

„Tak nějak.“

„Nikam nepůjdu. Kromě toho, mám plán,“ řekl a pokynul hlavou k pistolníkům.

„Já mám taky plán,“ namítl Cole.

„Můj je lepší.“

„Opravdu?“

„Jo. Budeme počítat do tří, pak oba lehneme na zem a necháme ty dva, ať se navzájem zastřelí.“

Přestože Cole neměl dobrou náladu, musel se usmát. „To je sice pěkný plán, ale nevyšel by. Nejsou si dost blízko. Navíc si nehodlám ušpinit svou novou košili.“

„A jaký je tvůj plán?“ zeptal se Ryan.

„Zabít jednoho, skočit na zem, překulit se a zabít druhého.“

„Zdá se, že si svou novou košili ušpiníš tak jak tak.“

„Uhneš mi z cesty, nebo ne?“

„Muži zákona by měli stát při sobě, Cole. To by sis měl pamatovat.“

„Nejsem muž zákona.“

„Ale jsi. Sice bez přísahy, ale to je jen formalita.“

„Máš podivný smysl pro humor, Ryane. Víš co? Nikdy ze mne šerif nebude.“

„Vždyť už jím jsi,“ namítl Ryan trpělivě.

„Proč?“

„Potřebuji tě.“

„Myslím, že vůbec nechápeš, jak mi je. Mám sto chutí tě zabít, ty mizero. Víc než rok jsi měl můj kompas.“

Ryan si Colových výhrůžek vůbec nevšímal. „Tvoje jmenování trvalo trochu déle, než jsem předpokládal.“

„Jaké jmenování?“

„Hvězdu federálního šerifa ti nemohu připíchnout jen tak z ničeho nic,“ řekl Ryan. „Tvoje jmenování přišlo z Washingtonu.“

Cole zavrtěl hlavou.

„Přibližují se k nám,“ poznamenal Ryan a očima loupl po pistolnících. „Znáš je?“

„Ne.“

„Vezmu si toho vzadu.“

Cole se začal otáčet, ale pak se zastavil. „Za tebou, nebo za mnou?“

„Za mnou,“ upřesnil Ryan.

Oba se obrátili k blížícím se pistolníkům a zároveň ustoupili k sobě, až se dotýkali ramen.

„Střílej tak, abys nezabil.“

„Děláš si legraci?“

Ryan ho ignoroval. Vyzval pistolníky, aby dali ruce nad hlavu a pomalu si lehli na zem, ale jak Eagle, tak Riley zůstali stát s rukama těsně vedle koltů.

„Jestli mineš Rileyho, jeho kulka tebou prolétne a mě zabije,“ řekl Cole.

„Nikdy neminu.“

„Ty arogantní bastarde,“ zašeptal Cole ve chvíli, kdy Eagle sáhl po pistoli. Cole zareagoval rychlostí blesku. Pistolník ani nestačil vytáhnout zbraň z pouzdra, když ho kulka zasáhla do zápěstí.

Ryan vystřelil ve stejný okamžik a zasáhl Rileyovu ruku, jež svírala revolver.

Se zbraněmi stále namířenými vykročili oba šerifové k postřeleným mužům. Ryan odzbrojil Rileyho, a aniž by dbal jeho kvílení, postrčil ho směrem k městské věznici.

Eagle poskakoval bolestí jako pominutý. „Zničil jsi mi ruku, Clayborne, jak teď budu střílet?“ řval a svou otázku neustále opakoval.

„Tak už přestaň,“ zamručel Cole. „A zůstaň stát, ať tě můžu odzbrojit.“

Eagle ho však neposlechl a dále se motal kolem. Colova trpělivost rychle vyprchala. Nezbylo mu, než řešit věc po svém. Uchopil Šabla za límec a pěstí mu jednu vrazil. Jakmile se pistolník skácel v bezvědomí na zem, odtáhl ho Cole k šerifovi.

Šerif spokojeností jen zářil. „Zdá se, že budu muset zajít pro doktora, aby je přišel ovázat,“ poznamenal.

„Nejspíš ano,“ přitakal Cole.

Šerif zaběhl do kanceláře, popadl ze stolu klíče a pospíchal otevřít cely. O chvíli později seděli oba výtržníci za mřížemi.

Na blahopřejné potřesení rukou nezbyl šerifovi čas, neboť dříve, než se stačil vrátit z věznice, zavolal poštovní úředník

Ryana, aby si převzal telegraf. Když se k němu Cole přidal, Ryan mu beze slov podal pásku s vytištěnou zprávou.

Cole ji zběžně přečetl, zatímco Ryan oznámil Nortonovi nepříjemnou událost. „Ohlásili mi další přepadení.“ Jeho hlas zněl nepřítomně.

Norton zavrtěl hlavou. „Nějací mrtví?“

„Sedm.“

„Kde se to stalo?“

„V Rockford Falls.“

„To je kousek odsud. Mohu vám říct, jak se tam dostanete.“

„Jak daleko?“

„Asi čtyřicet mil, pokud pojedete mimo vyježděnou cestu.“

„Měl byste být nějakou dobu ostražitý. I když si myslím, že sem se již nevrátí,“ dodal Ryan. „Zdejší banku už vybrali. Cole, jedeš se mnou?“

Cole zavrtěl hlavou a vrátil Ryanovi telegrafní pásku. „To není můj problém.“

Ryan se odmlčel. Zahleděl se do slunce, přivřel víčka a zamračil se. Náhle popadl Cola za vestu a nevybíravě jím zacloumal. Dříve než Cole stačil cokoli udělat na svou obranu, umlčel ho Ryan svojí omluvou.

„Omlouvám se. Trochu jsem se unáhlil, je mi to líto. Podívej, máš pravdu. Tahle přepadení bank nejsou tvůj problém, ale můj. Jen jsem si myslel... a doufal..., že bys mi mohl pomoci. Nu, nevádí. Ale tvoji rezignaci nepřijmu. Budeš muset zajet na regionální ředitelství a tam vrátit svůj odznak. Šerif Norton ti dá podrobné instrukce. Já teď musím jet do Rockford Falls, snad tam najdu nějakou stopu. Všechno v pořádku?“ zeptal se a podal Colovi ruku.

„Všechno v pořádku,“ pokrčil Cole rameny a potřásl mu rukou.

Ryan odběhl ke stájím. Cole ho pozoroval, dokud neodjel, a pak se vydal za šerifem, aby zjistil, kde je nejbližší regionální ředitelství.

„Jestli není blízko, pošlu jim ten odznak poštou,“ řekl šerifovi.

Norton ztěžka usedl za svůj stůl. „Nemyslím, že by šerifa Ryana tahle myšlenka nadchla. Hvězda federálního šerifa je považována za posvátnou, příteli. Nebylo jednoduché, aby prosadil vaše jmenování, ale nakonec se mu to podařilo. Proto je mi dost

divné, že se vás nesnažil přesvědčit. Poměrně brzy se vzdal, nezdá se vám?“

„Neznám Ryana natolik, abych ho mohl soudit.“

„Jste si jistý, že ten odznak chcete vrátit?“

„Ano. Nehodím se na muže zákona.“

„Myslíte, že je lepší být pistolníkem? Někteří lidé se domnívají, že mezi tím není velký rozdíl.“

„Jsem jen farmář, nic víc.“

„Tak proč po vás jde tolik lidí? Už na tom nic nezměníte, získal jste si pověst svou rychlostí. A to je výzva pro jiné pistolníky. Řekl bych, že s šerifskou hvězdou máte jistější budoucnost. Ne každý se odváží vypálit na šerifa Spojených států.“

„Ale někdo se určitě najde,“ namítl Cole. „Řeknete mi tedy, kde je regionální ředitelství?“

Norton si jeho otázky nevšímal. „Řeknu vám pár faktů, ať se vám to líbí, nebo ne. Budete mne muset vyslechnout už proto, že jsem starší a mohl bych být vaším otcem. Máme tady dost velký problém s blackwaterským gangem, a protože bydlíte v naší oblasti, domnívám se, že se dotýká i vás. Nedávno vyloupili naši banku a my jsme přišli nejen o peníze, ale také o několik přátel. Byli to obyčejní, poctiví lidé, kteří měli tu smůlu, že se v nesprávný čas ocitli na nesprávném místě. Zabili je jako psy. Zůstal nám sice jeden svědek, Luke MacFarland, ale ne na dlouho.“

„Šerife, je mi líto, co se stalo, ale...“

Norton ho přerušil. „Luka střelili, když šel kolem banky, což byla další smůla. Nicméně doktor ho ze zranění dostal. Mohl nám u soudu svědčit, kdyby...,“ přerušil se na okamžik Norton.

„Kdyby co?“ ponoukl ho Cole.

„Kdyby ho nepodřízli. A jeho manželku taky. Oba spali, když se to stalo, ačkoliv jeden z nich se nejspíš musel probudit. Měl byste vidět jejich ložnici. Krev byla všude, v posteli, na stěnách, hrůza. Nikdy na to nezapomenu. A na jejich malé děti rovněž ne. Synkovi, který je našel, bude letos deset. Už nikdy nebude takový, jaký býval.“

Colem historka otřásla. Opřel se o okraj stolu, zadíval se ven a přemýšlel o dětech. Musela to být pro ně děsivá scéna. Co teď s nimi bude? Jak přežijí? Postarají se o ně příbuzní, anebo budou ponecháni na pospas ulici, stejně jako byl ponechán svému osudu

on, když byl malý? Koutkem oka zahlédl Ryana, jak cvalem uhání z městečka. Doufal, že se mu podaří polapit zloduchy, kteří byli příčinou tolika utrpení.

Když šerif opět promluvil, obrátil se Cole k němu. „Nebyl důvod, aby ty dva zabili. Žádný důvod. Víte, co řekl Ryan?“

„Ne, co?“ zeptal se Cole.

„Že mohli klidně zabít i děti. Kdyby jedno z nich přišlo do pokoje, nerozpakovali by se ho podříznout... a stejně by naložili i s ostatními.“

„Co s nimi bude?“

„Myslíte s chlapci?“ zeptal se zasmušile šerif. „Chtěli jsme si je s Josey nechat, ale ozvali se příbuzní z východu. Řekl bych, že si je mezi sebou rozdělí. To se mi moc nezamlouvá. Bratři by měli zůstat spolu.“

Cole souhlasně přikývl.

„Chcete vědět, co si myslím o tom, proč zabili Lukovu ženu?“

„Jistě.“

„Domnívám se, že chtěli zanechat vzkaz.“ Jeho hlas se ztišil. „Řeči se tady rychle šíří, proto každý, kdo něco uvidí či uslyší, zůstane raději zticha, aby nepřišel o hlavu. Svědci nepřežijí, to nám chtěli vzkázat.“

„Jednoho dne udělají chybu.“

„V to každý doufá, synu. Modlím se, aby to bylo brzy. Už zabili hodně nevinných lidí, nejen mužů, ale také žen a dětí. Za své skutky se jistě budou smažit v pekle.“

„Oni zabíjejí i děti?“

„Slyšel jsem o jedné malé holčičce. Byla v bance se svou matkou. Ptal jsem se Ryana, jak se to stalo, ale neodpověděl mi, takže nevím, jestli je to pravda, nebo ne,“ dodal a zakroutil hlavou. „Hodláte se vrátit na svůj ranč?“

„Nejdřív potřebuji zajet do Texasu pro býčky. Doufám, že regionální ředitelství je po cestě, jinak...“

Norton ho nenechal dokončit. „Rád bych vás o něco požádal.“ Zvedl ruku na znamení, že nechce být přerušován, a dodal: „Vím, že na to nemám právo, poněvadž jsem vás udeřil, ale přesto.“

„O co jde?“

„Zůstaňte do zítřka a všechno si ještě promyslete. Už se skoro stmívá, takže se nezdržte dlouho. Pokud ráno budete mít pocit, že opravdu chcete odznak vrátit, řeknu vám, jak se na ředitelství

dostanete nejrychleji. Se svým krásným kompasem nebudete mít žádný problém najít ho. Nevrtěte hlavou, a než si to rozmyslíte, odpovězte mi ještě na jednu otázku.“

„Na jakou?“ zeptal se Cole

„Proč si myslíte, že s vámi Ryan před svým odjezdem zabloumal?“

„Asi byl frustrován,“ pokusil se uhádnout Cole.

Šerif se zatvářil blaženě jako kocour, sedící před miskou plnou mléka. „Chtěl jste ho uhodit, že? Viděl jsem, jak jste začal pěsti. Všiml jsem si i něčeho jiného, ale to vás asi nezajímá. Musel jste se hodně držet, vidíte?“ dodal. „Ale šerif Ryan se vám omluvil, slyšel jsem to na vlastní uši, jenom nevím, za co se vám omlouval – za to, že vás napadl, nebo za něco docela jiného.“

Dříve než se Cole stačil zeptat, o čem to vlastně mluví, Norton pokračoval. „Takže zůstanete? Pozveme vás s Josey na večeři do Friediny restaurace. Noc strávená v čistých peřinách vám přijde jistě vhod. Kdo ví, kdy se zase dostanete do postele. Ráno vám dám potřebné instrukce a můžete se vydat na cestu. Nejdříve asi budete chtít jet do Rockford Falls. Není to odsud daleko.“

Cole pozvedl údivem obočí. „Proč bych měl jet do Rockford Falls?“

Norton se usmál. „Přece pro svůj kompas.“

KAPITOLA 5

Městečko Rockford Falls prožívalo jedno z nejhorších období ve své historii. Za pouhé dva dny přišlo o devět svých občanů, z nich většina byla váženými starousedlíky.

Dva z obyvatel zemřeli na chřipku. Epidemie zde řádila již druhý týden a nakazila se více než polovina populace. Nejvíce byli postiženi mladí a staří: nejdříve zemřela osmasedmdesátiletá paní Adelaida Westcottová, která i ve svém pokročilém věku měla stále všechny zuby a která nikdy nikomu neřekla křivého slova, a hned po ní malý, teprve osmiměsíční Tobiáš Dollen, jenž zdědil po otci velké uši a po matce krásný úsměv. Oba podlehli, jak se vyjádřil doktor Lawrence, komplikacím této zákeřné choroby.

Pohřbu se zúčastnil každý, kdo jen dokázal stát na nohou, a ti, kteří nemohli vylézt z postele, se modlili doma.

Adelaida a Tobiáš byli pochováni ve středu ráno na hřbitově poblíž Sleepy Creek Meadow. Ještě téhož dne odpoledne bylo během přepadení banky brutálně zavražděno šest osob. Poslední, sedmý občan, jenž toho dne zemřel, byl křivonohý Billie Buckshot, místní opilec, který, podle všech známek, byl právě na své cestě do rockfordského saloonu, aby zde posnídal. Billie měl své zvyky, jimiž se každý den řídil. Jeho den začínal kolem třetí čtvrté odpoledne. Cestu do baru si obvykle krátil zkratkou vedoucí mezi bankou a obchodem se zbožím pro každého. A protože ho našli se starým koltem v ruce, usoudil šerif Sloan, že nešťastnou náhodou narazil na gang vykradačů, který zadním vchodem opouštěl banku. Předpokládalo se, že chudák Billie svou zbraň vůbec nepoužil. Pokud si nedal panáka, třásly se mu ruce jako listy osiky. Avšak Billieho zabili jinak než ostatní. Pobodali ho nožem a podle množství ran bylo možné soudit, že vrah měl přinejmenším sadistické sklony.

Bohužel, nikdo z obyvatel městečka neslyšel ani jediný výstřel. Nejspíš proto, že jedni byli doma v postelích a ostatní nevycházeli ven, neboť žár slunce byl nesnesitelný. A pokud někdo zahlédl Billieho, jak leží stočený v uličce mezi domy, určitě si myslel, že přebíral a vyspává.

Uplynula další drahocenná hodina, jež mohla být využita k pátrání po lupičích. Nad městečkem se začala stahovat těžká mračna a v dáli zahřmělo. K bouři se však schylovalo nejen venku, ale také v domácnosti paní MacCorklové. Její manžel už měl být dávno doma! A jelikož stále nepřicházel, rozhodla se, že zjistí, co ho tak důležitého zdrželo. Jako doprovod vzala s sebou dceru Emelinu a vydala se do banky. Její bojová nálada se stupňovala, když jí nikdo neotevřel hlavní dveře, přestože na ně zuřivě tloukla. Bude muset použít zadní vchod, napadlo ji a vtáhla dceru do uličky mezi bankou a obchodem. Ani Emelina, ani její matka nevěnovaly sebemenší pozornost opilci, který se válel vedle chodníku. Bylo to pod jejich důstojnost, a tak se vztyčenými nosy kolem něho jen prošly.

Jakmile ho minuly, paní MacCorklová přestala křečovitě svírat dceřinu paži, otevřela zadní dveře banky a rázně vstoupila dovnitř. Emelina ji poslušně následovala.

Jejich křik, při němž stydla krev v žilách, bylo slyšet až ke hřbitovu. Lidé se začali sbíhat, aby zjistili, co se přihodilo. Ti, kteří zhlédli zkrvavenou masu těl, ležící uprostřed haly, ještě dřív než přišel šerif Sloan a místnost zapečetil, na ni dlouho nezapomenou. Fotograf John Cletchem, jehož šerif pověřil dokumentací místa činu, musel několikrát odběhnout na ulici, aby se vyzvracel. Dvě oběti, jimiž byli Franklin Carroll a Malcolm Watterson, byly zastřeleny najednou a ještě stále klečely na kolenou, zaklesnuty do sebe s hlavami na rameni toho druhého.

Daniel Ryan přijel do Rockford Falls následujícího dne pět minut po jedné hodině odpoledne. Kvůli silnému dešti trvala jeho cesta déle, než očekával. Šerif Sloan se s ním setkal před budovou banky, vyličil mu, co se přihodilo, a pak ho zavedl dovnitř.

Těla byla stále na svých místech. Ryan ani mrknutím oka nedal na sobě znát, jak mu je. Pomalu obešel skupinku mrtvol a pečlivě si je ze všech stran prohlédl. To, že zuří, bylo možné rozpoznat pouze ze zaťatých pěstí.

„Nevěděl jsem, jestli mám těla odvézt, či nechat na místě, abyste je mohl ohledat,“ zašeptal přidušeně Sloan. „Udělal jsem správně, že jsem na vás počkal?“ zeptal se.

Nečekal však na Ryanovu odpověď a pokračoval: „Našli jsme ještě jednoho chlápka v uličce mezi bankou a obchodním domem. Je to Billie, místní opilec. Nezastřelili ho, ale ubodali nožem. Bohužel ho funebráci pohřbili dříve, než jsme stačili udělat pár jeho fotek.“

Zápach v místnosti se skoro nedal vydržet. Sloan vytáhl kapesník a dal si ho před nos. Nemohl se dívat na své přátele, kteří leželi v krvi, a tak svůj pohled upřel na strop. „Nechci, aby jejich příbuzní viděli...“ Sloan nebyl schopen dalšího slova. Zakryl si ústa rukou, obrátil se a chytl se kliky. Ryan mu musel pomoci otevřít dveře. Šerif vyběhl ven, předklonil se a začal zvracet.

Ryan se vrátil do banky, aby pokračoval ve vyšetřování. Zvenku bylo slyšet šerifovo dávení. Pak se dveře znovu otevřely a do místnosti zavanul čerstvý vzduch. Místo šerifa se objevil Cole. Ryan se k němu otočil a čekal, jak zareaguje.

Cole nebyl na takovou hrůzu vůbec připraven. Vypadalo to, jako by hlavou narazil do zdi – zavravoral a ustoupil o několik kroků zpět. „Ach... bože,“ zašeptal.

„Chceš utéct, nebo zůstat?“ zeptal se Ryan.

Cole neodpověděl. Ryanovy oči plály vztekem. „Dobře se podívej, Cole. Každý z těch mrtvých by mohl být tvůj bratr. Řekni mi, jak často tví bráškové chodí do banky? A co tvá matka? Nebo sestra?“ uhodil na něj.

Cole zavrtěl hlavou. Nemohl odtrhnout zrak od dvojice klečící na zemi s hlavami opřenými o sebe.

„Neopovažuj se mě přesvědčovat, že se tě to netýká,“ řekl Ryan. „Musí se tě to týkat, protože jsem tě nechal jmenovat šerifem. Ted' už od toho nemůžeš odejít. Budeš mi muset pomoci ty bastardy chytit.“

Cole neřekl ani slovo. Bylo mu zle. Tak zle, že by se nejraději přidal k šerifovi. Na druhé straně v něm narůstala zlost. Nikdo si nezaslouží takovou smrt. Nikdo. Nemohl odejít, ani kdyby opravdu chtěl. Kdyby se otočil a vyběhl ven, považoval by to rouhání. Nevěděl proč, ale cítil by se před těmito muži zahanben.

Znovu zatřásl hlavou, jako by ji chtěl očistit, a pak pomalu obešel mrtvé. Ryan ho bedlivě sledoval.

Uběhla další minuta ticha, až nakonec Cole promluvil. „Nevím, kolik jich tady bylo, ale střelby se účastnilo několik mužů.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Ryan.

„Podle stop, které zanechal střelný prach, a také podle úhlu střel.“ Ukázal na dvě těla a zašeptal: „Kulka prolétla temenem hlavy, pak čelem a poté do krku druhého muže klečícího naproti. Stejně byli zabiti další dva. Řekl bych, že pachatelé si hrají,“ dodal. „Snaží se zabít jednou kulkou dvě osoby. Ale na to už jsi zřejmě přišel, že?“

Ryan přikývl. „Ano.“

„K přepadení došlo včera. Proč je dosud nepohřbili?“

„Šerif se domníval, že by bylo lepší, abychom je ohledali. Mám pocit, že není mužem zákona dlouho.“

Cole zavrtěl hlavou. „Před bankou stojí pohřební vůz. Mrtví patří do hrobu.“

„Můžeš jim přikázat je odvézt,“ vyzval ho Ryan.

Cole se obrátil, ale zastavil se s rukou na klíce. „Když nejsem na ranči, jsem zvyklý pracovat sám.“

„Tentokrát sám pracovat nebudeš.“

„Měl bych tě na něco upozornit. Dělán věci jinak než ostatní... Některé nejsou podle zákona.“

„To jsem se dovтіpil.“

Následoval Cola a postavil se vedle něho, zatímco jeho nový společník nařídil, aby přijeli s bryčkou blíže. Zřízenec, muž s bílým, podlouhlým obličejem a shrbenými rameny, kývl hlavou. Cole ho požádal, aby těla dřív, než je vynese, zakryl plachtou.

Proti tomu se ozval reportér místních novin. „Chceme je vidět,“ vykřikl. „Proč by měli být zakryti?“

Cole by ho s chutí praštil. Ovládl se však. „Ale oni by si určitě nepřáli, aby je takhle někdo viděl.“

Reportér se nemínil vzdát. „Vždyť jsou mrtví,“ argumentoval. „Jak víte, co by si přáli?“

Jedna z dam v přihlížejícím davu začala plakat. Cole se podíval na Ryana a čekal, že něco řekne, ale šerif mlčel.

„Ano, jsou mrtví,“ křikl Cole na reportéra. „Proto teď za ně bude mluvit zákon. Ať se vám to líbí, nebo ne, budou, k čertu, přikrytí!“

Ryan souhlasně pokýval hlavou. Vytáhl ze své kapsy kompas a podal ho Colovi. „Právě ses stal mužem zákona.“

KAPITOLA 6

Odklizení mrtvol trvalo déle než šest hodin. Těla byla ztuhlá již natolik, že se s nimi nedalo pohnout. Nejvíce potíží způsobily pozůstatky dvou mužů, kteří zemřeli na kolenou a byli do sebe pevně zaklíněni. Zřízenci si při své nezáviděníhodné práci tiše šeptali, a Cole přemýšlel, jestli z úcty k zemřelým, či jen proto, že byli vystrašení.

Majitel pohřební služby naopak hlasitě spekuloval. „Budou-li příbuzní těchto dvou obětí vyžadovat pohřeb ještě dnes, budu muset buď nechat vyrobit speciální rakev, aby se do nich zemřelí vešli i s ohnutýma nohama, anebo jim nohy odříznout. Kdybychom je hezky uložili do rakve, nikdo by si ničeho možná nevšiml.“

Podlaha poblíž středu haly, kde oběti klečely, byla černá. Krev vsákla do suchého dřeva a nebylo možné odstranit ji ani louhem.

Ryan nejdříve krátce vyzpovídal Sloana, pak si prohlédl kancelář ředitele banky a nakonec stoly úředníků. Posbíral několik papírů, uložil je do krabice, kterou našel, a odnesl ji ke starému, inkoustem zašpiněnému stolu stojícímu pod oknem. A zatímco Cole pobíhal po hale a snažil se odpovědět na otázky, proč a jak se to stalo, sedl si na jeho okraj a pustil se do čtení.

Sloan stál u dveří a netrpělivě přešlapoval.

Ryan si ho konečně povšiml. „Něco vás znepokojuje, šerife?“ zeptal se, aniž by vzhlédl od hory dokumentů.

„Myslel jsem, že bych měl dát dohromady pár mužů a znovu se pokusit najít stopy těch zlotřilců. Včera večer jsme toho museli nechat, protože už nebylo vidět na cestu.“

„Dobrý nápad,“ řekl Ryan. „Jen běžte.“

„Chcete vybrat muže, kteří by měli jet se mnou?“ zeptal se Sloan.

„Ne, vyberte je sám, znáte je lépe než já. Jen bych byl nerad, abyste k tomu kohokoli nutil. Pokud někoho chytíte, přiveďte ho sem.“

„To nemohu zaručit, pane. Nedokážu ohlídat celou skupinu. Víte, lidé vědí, co se tady přihodilo, někteří se budou chtít...“

Ryan ho přerušil. „Budete *muset* je ohlídat. Jste přece šerif.“

Sloan přikývl. „Pokusím se.“

„To nestačí. Nikdo nebude brát zákon do svých rukou. Rozumíte? Jestli někdo z vašich přátel uvažuje jinak, zastřelte ho.“

Ryan čekal, že Sloan odejde, ale šerif zůstal stát na svém místě. Byl celý rudý a zíral na zem.

„Ještě něco?“ zeptal se Ryan.

„Domnívám se..., a myslí si to spousta lidí ve městě..., že vyšetřování bych měl vést já.“

Ryan se rychle podíval na Cola, aby zjistil, co si myslí on.

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se Ryan.

„Jsem v Rockford Falls šerifem, takže události, které se přihodí tady, spadají do mé kompetence. Proto bych měl vyšetřování vést já a vy byste se měli řídit mými pokyny.“

„Myslíte, že jste lepší než my?“

„Možná.“

„Vždyť se ani nedokážete podívat na skvrny na podlaze,“ poznamenal Ryan. „Proč se domníváte, že byste...“

„Spadá to do mé kompetence,“ trval na svém Sloan.

Ryanovi došla trpělivost. „Podívejte se, šerif Clayborne a já jsme zde na základě speciálního pověření federální policie. Je mi úplně jedno, co spadá do vaší kompetence, ale o tenhle případ se postaráme my. A vy nám v tom nebudete bránit, jasné? A teď jděte a sežeňte muže.“

Cole neřekl ani slovo. Počkal, až šerif odejde, pak přešel halu a otevřel okno. Do místnosti zavál čistý vzduch provoněný vůní borovic. Cole se několikrát zhluboka nadechl a obrátil se k Ryanovi.

„V noci řádně pršelo a ráno také,“ poznamenal.

„Jo, všiml jsem si. Úplně jsem promokl.“

„Po takovém lijáku žádné stopy nenajdou.“

Ryan se napůl otočil. „To vím taky. Ale chtěl jsem se Sloana zbavit.“

Cole překřížil ruce na prsou a opřel se o parapet. „Muži, kteří mají tohle na svědomí, jsou dávno pryč.“

Ryan přikývl. „Včera jsme telegrafovali všem šerifům v našem teritoriu. Všechny důležité cesty by měly být pod kontrolou. Svě muže máme také na nádražích a u přechodů přes řeku. Přesto nám ti bastardi stále unikají. Jsou jako slizcí hadi.“ Pohodil papíry, které četl, na stůl a otočil se ke Colovi. „Víš, čeho se obávám?“

„Čeho?“

Ryan ztišil hlas. „Že přestanou loupit, a já je tedy nebudu moct chytit.“

Cole zavrtěl hlavou. „Ti nepřestanou.“ Pokývl směrem ke krvavé skvrně a šeptem dodal: „Náramně se při tom baví.“

„Jo, myslím, že máš pravdu. Mají obzvláštní zálibu v zabíjení.“

„Kolik bank už vyloupili?“

„Téměř dvanáct.“

„Takže se jim také dvanáctkrát podařilo upláchnout?“

„Buď mají neuvěřitelné štěstí, nebojsou tak chytří.“

„Kdy a kde došlo k prvnímu přepadení?“

„Stalo se to na jaře před dvěma roky. Vykradli banku v Texasu, v Blackwateru. Po něm dostali své jméno.“

„Blackwaterský gang,“ upřesnil Cole.

„Ano,“ řekl Ryan. „Vnikli do banky v noci a pak vše polili petrolejem a zapálili. Nikdo nic neviděl.“

„Zabili někoho?“

„Ne,“ odpověděl Ryan. „O dva týdny později přepadli další banku v Hollisteru v Oklahomě. Opět v noci. Tu však nepodpálili.“

„Zničili ji?“

Ryan zavrtěl hlavou. „Ne, chovali se velmi způsobně. Ničeho se ani nedotkli, vzali jen peníze a beze stop zmizeli.“

„Jak víš, že to udělal tentýž gang?“

„Nevím, spíš to jen cítím,“ řekl Ryan. „Bylo tam pár podobností. Do obou se vloupali v noci, navíc poté, kdy byly do sejfů uloženy peníze pro vojáky z nedaleké pevnosti.“

„Kde došlo k třetí loupeži?“

„V Peltonu, v Kansasu,“ odpověděl Ryan. „Tenkrát změnili způsob. Přišli v zavírací dobu, podobně jako tady. Uvnitř bylo sedm lidí. Dva zabili. Střelba začala, když jeden ze zaměstnanců vytáhl pistoli. Zemřel dřív, než stačil vystřelit.“

„Takže jsi měl svědky?“

„Ano, ale byli k ničemu. Vypověděli, že všichni lupiči měli na obličejích masky a že jen jeden z nich mluvil. Prý měl jižanský přízvuk.“

„Řekli, kolik jich bylo?“

„Ano, sedm.“

„A přišli, jakmile došly peníze pro vojsko?“

„Přesně tak.“

Cole si zapsal jeho informace. Pak se zeptal: „V kterém městě pokračovali?“

„Vrátili se zpátky do Texasu,“ odpověděl Ryan, „a vyloupili banku v Dillonu.“

„Tvoje rodné město, že?“

Ryan vypadal zaskočeně. Cole rychle dodal na vysvětlenou: „Když jsi mé matce sebral kompas, trochu jsem pátral, kde bych tě mohl najít.“

„Na co jsi ještě přišel?“

Cole pokrčil rameny. „Na nic zvláštního. Byl někdo při loupeži v Dillonu zabít?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Ryan zlostně. „Zatraceně moc.“

Cole čekal, ale Ryan nepokračoval. Když ho Cole pobídl, Ryan se na něho obořil: „Podívej se, všechno najdeš ve spise. Už jsem ho prošel nejméně stokrát, ale na nic jsem nepřišel. Možná že objevíš něco, co mi uniklo. Banka v Dillonu byla jejich poslední v tom roce. Na podzim někam zalezli a zůstali v úkrytu po celou zimu. Ukázali se zas až na jaře a v létě. Jejich činnost je sporadická, ale přetrvává,“ dodal. „Minulý rok se přesunuli víc na sever a začali být krutější, a tento rok se zaměřili na Montanu. Vyloupili zde už tři banky.“

„Možná proto, že tady je snadné se schovat.“

„Ano, nejspíš ano. Troufnou si častěji na malá než na velká města.“

„Šerif Norton mi vyprávěl o svědkovi z Middletonu.“

Ryan přikývl. „Jmenoval se Luke MacFarland. Během loupeže procházel kolem banky. Řekl mi, že slyšel výstřely, ale kromě toho i něco jiného.“

„Co?“

„Smích.“

Cole nebyl překvapen. „Vždyť jsem ti říkal, že se při tom náramně baví. A budou v tom pokračovat, dokud je nezastavíš.“

„Dokud je *nezastavíme*. Jedeš v tom se mnou.“

„Jo, zdá se, že ano. Řekl ti Luke, jak byli svědkové zabiti? Museli si také kleknout?“

„Ne, vzali je do zadní místnosti a tam je zastřelili. To klečení..., to je něco nového. Stejně tak nůž.“

Ryan si začal masírovat zátylek. „K čertu, jsem unavený.“

Cole si všiml, jak je Ryan vyčerpaný. „Neměl jsi spát venku v dešti. Už jsi na to starý.“

Ryan se usmál. „Jsem jen o rok starší než ty.“

„Jak víš, kolik je mi let?“

„Vím o tobě vše potřebné.“

Cole byl jeho odpovědí překvapen, ale nedal to na sobě znát. „Proč jsi MacFarlanda nechránil?“

„Mohu tě ujistit, že jsem se ho snažil chránit. Bůh je mi svědkem, že ano. Ale dostal jsem hlášení o další loupeži v Hartfieldu, a tak jsem se tam rozjel. Ostrahu MacFarlanda a jeho rodiny jsem svěřil šerifu Davidsonovi.“

„Co ti ještě Luke řekl kromě toho, že slyšel smích?“

„Viděl pouze dva muže. Jeden z nich si sundal masku a Luke zahlédl jeho profil. Nicméně v davu by ho nepoznal. Byl prý však hubený a vysoký.“

„Ještě něco?“

„Ne.“

„Kde byl šerif Davidson, když MacFarlanda a jeho ženu zabili?“

„Postřelili ho. Ale dostane se z toho, i když ne tak brzy. Doktor z něj vytáhl tři kulky.“

„Lupiči si museli myslet, že ho zastřelili. Jinak by ho nenechali být.“

„Ano, museli být přesvědčeni, že je mrtvý.“

„Šerif Norton mi pověděl, jak byli MacFarlandovi zabiti. Byli pobodáni nožem. Norton se domnívá, že paní MacFarlandovou zabili pro výstrahu, aby ostatní mlčeli.“

„Řekl ti Norton něco o svém původu?“

„Ne, proč se ptáš?“

„Jen ze zvědavosti. Už jsi někdy slyšel o pistolníkovi jménem Laredo Kid?“

„No jistě,“ odpověděl Cole. „Byl legendou v době, kdy jsem vyrůstal. Každý o něm věděl, jak je odvážný, až bláznivě. Ale s

pistolí to uměl jako nikdo jiný. A panečku, jak byl rychlý! Ted' už je nejspíš mrtvý. Nezastřelil ho náhodou právě Norton?"

Ryan se usmál. „Laredo Kid není mrtev. Stal se šerifem.“

„Norton je...“, zeptal se nevěřicně Cole.

„Přísahám, že je to pravda.“

„Mohli ho zabít už před lety. Vždy se najde někdo, kdo si chce vyzkoušet svou rychlost. Má štěstí, že ještě žije.“

„Souhlasím, obzvlášť když žije s ženskou, která vaří tak strašlivá jídla. Nepřipravila ti smažené kuře? Skoro mě tím zabila.“

Cole vybuchl smíchem. Napětí, které ho svíralo, povolilo. „Jo, připravila“, přiznal se. „Ale ani jsem se ho nedotkl.“

Ryan se také uvolnil, avšak jen do okamžiku, kdy pohlédl na skvrnu na podlaze.

„Měl jsi čas vše si prohlédnout. Co si myslíš, jak se to stalo?"

Z Colových očí se také vytratil smích. „Vím, co se nestalo. Oběti neprojevily žádné známky odporu. Nikdo z nich nebojoval. K čertu, byli poslušní jako beránci. Jejich zbraně zůstaly v zásuvkách za přepážkami“, poznamenal a pohodil hlavou směrem k okénkům. „Jsou sice nabitě, ale nikdo se jich ani nedotkl. A teď mi řekni, Ryane, proč sis vybral mne? Existuje spousta chlapů, kterým by šerifská hvězda víc slušela.“

„Chtěl jsem tebe.“

„Proč?"

„To je složitější.“

„To je výmluva, a ne odpověď.“

Ryan se prudce postavil, až převrhl židli, opřel se rukama o stůl a zadíval se přímo na Cola.

Nastalo hrobové ticho, které nakonec přerušil Ryan. „Dobrá, povím ti, proč jsem si tě vybral. Začal jsem se o tebe zajímat v době, kdy jsem slyšel o potížích v Abilene a o tom, jak jsi je vyřešil.“

„Jsem si jistý, že řeči, které kolovaly, byly přehnané.“

„Ne, nebyly. Ověřil jsem si to. Věděl jsi, co ten darebák chtěl té ženě udělat, a proto..."

„Jak už jsem řekl“, přerušil ho Cole, „ty povídačky byly nadsazené.“

„Prostřelil jsi jí ruku, abys ho dostal.“

„Ano, kulka prolétla svařákem, ale nepoškodila kost.“

„Jeho však zabila.“

„Zasloužil si to.“

„Mohu ti uvést dalších dvacet případů.“

„Umím to s pistolí. No a co?“

„Chceš slyšet hlavní důvod?“

„Ano.“

„Přemýšlíš jako oni.“

„Jako kdo?“

„Jako ti bastardi, kteří sem přišli a zabili šest lidí.“

„Ty mizero!“ zařval Cole. „Myslíš si, že bych mohl zabíjet jako oni?“

Ryan si jeho běsnění nevšímal. „Ne, nemyslím, že bys dokázal tak chladnokrevně zabít, ale přemýšlíš jako oni. Dokážeš uhádnout, co si myslí, Cole. Také jsem se o to pokoušel, ale nesvedu to.“

„Táhni k čertu, Ryane.“

„Poslouchej, Cole, potřebuji člověka, který nebude váhat, když bude muset v určitých situacích překročit meze zákona. Navíc mu musím důvěřovat. A tobě věřím.“

„Jak víš, že mi můžeš věřit?“

„Podle toho, co říkáš ostatním, zejména své matce. Jednou jsem s ní jel vlakem do Salt Lake. Kdyby její historky byly pravdivé, musel bys být dávno prohlášen za svatého. Myslím, že vůbec netuší, jak dokážeš být bezohledný.“

Cole jen pohodil rameny.

„Přesto se obává, aby ses nedal na špatnou cestu. Proto ti dala kompas.“

„Který jsi ovšem víc než rok přechovával u sebe.“

Ryan přikývl. „Také mi řekla, že kompas ti má připomenout, abys zůstal na správné cestě. Vidíš, a já ti také pomáhám udržovat ten správný směr.“

„Nejsem bezohledný.“

„Když to situace vyžaduje, tak jsi. Také jsem slyšel o Springfieldu.“

„Ksaku.“

„Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

Cole se už dávno rozhodl. Pohled na těla, která spatřil v bance, mu zůstane v paměti nadlouho. Nebude v klidu spát, dokud nenajde muže, kteří všechno způsobili. Ne, teď už nemůže odejít.

„Chci je dostat všechny,“ zašeptal. „Ponechám si odznak, ale jen do doby, než bude po všem. Pak ho vrátím.“

„Anebo si ho necháš.“

„Možná,“ zamumlal. „Existují nějaká zvláštní pravidla, která by měl šerif dodržovat? Nikdy jsem podle žádných pravidel nejednal,“ upozornil.

„Federální šerifové jsou jmenováni pro určitá teritoria, ale ty a já jsme výjimka, protože jsme pověřeni speciálním úkolem. A z dodržování zákonů nemusíš mít obavy. Jsou to jen obecná pravidla. Šerifové nemohou být souzeni za vraždu,“ zalhal Ryan bez mrknutí oka.

Cole se zasmál. „To se může hodit.“

Ryan se postavil a zakroužil rameny, aby si uvolnil svalstvo. „Mohl by ses podívat na dokumenty v téhle krabici,“ navrhl. „Já mezitím prohlédnu ještě jednou stoly.“

Ryan byl skoro v ředitelově kanceláři, když za ním Cole zavolal. „A co mám vlastně hledat?“

„Jména lidí, kteří včera banku navštívili. Sloan tvrdil, že ředitel vyžadoval pečlivé záznamy o všech bankovních operacích. Úředníci museli zapisovat jména všech, které obsloužili.“

„Až budeme mít seznam, co uděláme pak?“ zeptal se Cole.

„Se všemi si promluvíme. Někdo z nich si mohl povšimnout něčeho neobvyklého.“

„Už ti někdy takový výslech pomohl?“

„Ne, ale věřím, že ti bastardi jednou udělají chybu. Některý z nich mohl třeba vejít do banky dříve, aby si ji prohlédl.“

„Anebo také ne.“

„Já vím. Nicméně téhle rutinní práci se nevyhneme. Podle záznamů, které máme k dispozici, se zdá, že mnoho zákazníků tady včera nebylo.“

Ryan se rozdělil s Colem o hromádku papírů a odešel pracovat do ředitelovy kanceláře. Cole zůstal v hale. Když se shýbal pro židličku, kterou Ryan převrhl, koutkem oka zahlédl pod stolem u okna kousek bleděmodré látky.

„Budeme muset všechny záznamy projít nejméně třikrát,“ poznamenal Ryan. „Pro případ, že bychom si něčeho napoprvé nebo napodruhé nevšimli.“

„To tady zůstaneme týden,“ křikl na něj Cole, zatímco se shýbl pod stůl, aby vytáhl světle modrý měšec s modrobílou saténovou stužkou. Otevřel ho a nahlédl dovnitř. Byl prázdný. Cole na něho

ještě chvíli zíral a pak zavolal: „Hej, Ryane, nevíš, kdo pracoval u tohoto stolu?“

„Jo,“ křikl na něj Ryan a dál se systematicky probíral zápisy. „V mém bloku jsou zapsaná jména.“

„Nepamatuješ si, jestli to byla žena, nebo muž?“

Něco v Colově hlase upoutalo Ryanovu pozornost. Zvedl hlavu a pronesl: „Tam sedí muž.“

„Byl jedním ze zabitých?“

„Ne. Včera nebyl kvůli nemoci v práci.“

Cole vykoukl zpod stolu. „Tak... tedy...“ zašeptal.

„Našel jsi něco?“ křikl Ryan.

„Možná,“ odpověděl Cole. „A možná že ne.“ Postavil se a otočil se k Ryanovi. „Nevíš, jak často tady uklízejí?“

„To byla první otázka, kterou jsem položil Sloanovi, protože se také musíme podívat na odpadky. Podle něj MacCorkle úzkostlivě dbal o čistotu. Všechny papírky v koších by měly být ze včerejška.“

„Jsi si jistý, že tady v úterý uklidili?“

Ryan přerušil svou práci a vešel do haly. V Colových rukou uviděl kousek modré látky.

„Jo, jsem. Proč? Co je to?“

„Stopa.“

„Jaká stopa?“

Cole se usmál. „Kterou po sobě zanechal svědek.“

KAPITOLA 7

Mezi jednou a třetí hodinou odpoledne byly v bance v den loupeže tři ženy. Cole s Ryanem to věděli přesně díky pečlivým záznamům, které vedli bankovní úředníci – ředitel banky trval na tom, aby veškeré transakce, byť uložení jednoho dolaru, byly přesně evidovány. Pokud by zaznamenaná čísla nesouhlasila se stavem pokladny, musel by úředník rozdíl doplatit ze svého. MacCorkle také vyžadoval, aby úředníci zapisovali zvlášť klienty, kteří přišli do banky dopoledne, a zvlášť odpoledne. Účty týkající se středečního dopoledne ještě stále ležely na hromádce v ředitelově kanceláři. Ve skříňce za MacCorklovým stolem byly úhledně narovnány složky s dokumenty, půjčkami, úvěry a jinými bankovními zápisy a označeny datem.

Bůh musel MacCorkleho za jeho pečlivost milovat.

Colovi a Ryanovi trvalo celé odpoledne, než se probrali všemi jmény. V den loupeže navštívilo banku celkem dvacet devět mužů a žen. Osmnáct jich přišlo dopoledne a jedenáct odpoledne, mezi nimi byly tři ženy.

Jedna z nich zde zapomněla svůj měsíc.

Ryan se s Colem dohodl, že o svém nálezu, a tedy i možném svědkovi, zatím pomlčí.

„Kdo ví, jestli si neděláme zbytečné naděje,“ podotkl Cole.

„Já vím, ale cítím, že...“

„Já taky,“ zašeptal Cole. „Ale mohlo se stát..., že to tam leželo týdny.“

„Měli bychom si promluvit s lidmi, kteří banku uklízejí. Mám někde napsaná jejich jména a adresy,“ řekl Ryan, zatímco listoval ve svém bloku. „Tady je to. Mildred a Edward Stewartovi. Bydlí v Hroznové ulici. Pojdme, promluvíme si s nimi hned. Chci odsud na chvíli vypadnout a nadýchat se čerstvého vzduchu.“

„Je po deváté,“ namítl Cole. „Možná už jsou v posteli.“

Přesto se zvedl a bez dalších připomínek vyšel ven. Zamkli za sebou dveře a vydali se ke Stewartům. Otevřela jim jejich starší dcera a vysvětlila, že rodiče nejsou doma, protože pracují. Každý večer uklízejí v bance, v kostele a v obchodě.

Cole s Ryanem zkusili nejdříve obchod. A měli štěstí. V budově se svítilo. Když zaklepalí na dveře, otevřel jim Edward Stewart.

Mildred právě klečela a vytírala podlahu. Jakmile uviděla šerify, postavila se a utřela si ruce do zástěry. Oba manželé byli starší, asi okolo padesáti let, a očividně po celý svůj život tvrdě pracovali. Ryan se představil a pak pokračoval: „Nezlobte se, že vás obtěžujeme, ale velmi bychom ocenili, kdybyste nám mohli odpovědět na pár otázek.“

„Rádi vám pomůžeme,“ řekl Edward. „Jestli si chcete sednout, za pultem je pár židlí. Podlaha už by měla být suchá.“

„To nebude trvat tak dlouho,“ řekl Ryan. „Uklízeli jste v úterý večer banku?“

Edward přikývl. „Ano, pane. Uklízíme tam každý den kromě neděle. Pan MacCorkle nás vyplácí každé pondělí ráno.“

„Myslíte, že si nás noví majitelé nechají?“ zeptala se Mildred. „Uklízíme dobře a za málo peněz.“

Z jejího hlasu bylo možné vyčíst obavy. Zároveň žmoulala v rukou zástěru a tvářila se ustaraně.

„Jsem si jistý, že budou nadále využívat vašich služeb,“ předpověděl Ryan. „Když uklízíte banku, podlahu zametáte, nebo vytíráte?“

„Obojí,“ odpověděla Mildred. „Nejdříve ji pořádně zametu a pak ji vytřu. Přidávám do vody trochu octa, aby se podlaha leskla. Vidí, Edwarde?“

„Ano, hezky se pak leskne.“

„Nehýbete s nábytkem, že ne?“ zeptal se Cole.

„Ne, nehýbeme s těžkým nábytkem, ale s židlemi a koši ano. Vytřu pod stoly a všude setřu prach. Uklízíme opravdu pečlivě,“ trvala na svém paní Stewartová.

„Pan MacCorkle nás vždycky kontroloval. Někdy si dokonce klekl a nahlížel do koutů, jestli tam nezůstal prach nebo pavučina. A když nějakou našel, strhl nám to z platu. Na čistotu si velmi potrpěl.“

„Na čistotu ano, ale že by koupil pořádný nábytek, to ne,“ zabručel Edward. „Úředníkům a do haly natahal staré harampádí, které bylo vyřazeno už před lety. Prý když ho řádně navoskujeme, bude se lesknout jako nové.“

„Ale do své kanceláře si koupil nový,“ dodala Mildred.

Na pultu stál košík se zelenými jablky. Cole vytáhl z kapsy minci, hodil ji na pult a vybral si dvě jablka. Jedno hodil Ryanovi a do druhého se zakousl.

„Madam, zapomněli nebo ztratili někdy klienti v bance nějaké věci?“

„Jistěže,“ odpověděla Mildred. „Jednou jsem našla krásnou brož a Edward zase peněženku s šesti dolary! Ale všechno, co najdeme, dáváme do krabice nálezů, která stojí vedle sejfu v kanceláři pana MacCorkleho.“

„Našli jste něco v úterý večer?“

Oba manželé zavrtěli hlavou.

„Pamatujete si, jestli jste v úterý uklízela také pod stoly?“ zeptal se Cole.

„To víte, že si pamatuji,“ řekla Mildred. „Uklízím pod nimi každý den kromě neděle. Proč se ptáte?“

„Jen tak, ze zvědavosti,“ lhal Cole.

„Na úklid v bance si dáváme velký pozor, protože když něco opomeneme, pan MacCorkle nám nevyplatí plnou mzdu.“

„Nebylo snadné pro něho pracovat,“ zašeptala Mildred.

„O mrtvých jenom dobré,“ připomněl jí manžel.

„Říkám jen pravdu,“ bránila se Mildred.

„Už vás déle nebudeme zdržovat,“ pronesl Ryan. „Děkujeme vám za pomoc.“

Edward je vyprovodil ke dveřím. „Myslíte, že byste mohl říct paní MacCorklové, aby nám zaplatila za dva večery, které nám její manžel neuhradil?“

„Promluví s ní. A pokud by vám nezaplatila, zařídím, aby to udělal nový majitel.“

Edward pokýval hlavou. „Kdybyste ještě potřebovali nějakou pomoc, klidně se na nás obraťte, šerife.“

„Děkuji,“ řekl Ryan.

Oba šerifové se ocitli sami na ulici. „A co teď?“ zeptal se Cole.

„Půjďme zpátky do banky a dáme do krabic všechny účty ze veřejní. To bude chvilka.“

„Myslíš, že bude restaurace ještě otevřená?“

„Obávám se, že je příliš pozdě. Budeme si muset vystačit s jablkem. Ale chtěl bych si promluvit s těmi ženami. Škoda že nevíme, kde bydlí.“

„Můžeme získat jejich adresy od šerifa, jestli se už vrátil.“

„Jo, zkusíme za ním zajít,“ souhlasil Ryan.

Chvilí šli mlčky, ale pak Cole řekl: „Alespoň víme, že měsíc, který jsme našli, musel někdo nechat v bance v den loupeže. MacCorkle byl pěkný vydřiduch, nemyslíš?“

„Narážíš na to, že nevyplatil Stewartovy, když řádně neuklidili?“

„Ano,“ řekl Cole. „Proč by ale nějaká ženská zapomínala někde svůj měsíc?“

„Zřejmě spěchala.“

„Schovala-li se pod stůl, musela vidět, co se v bance stalo.“

„Mohla vidět, co se stalo,“ upřesnil Ryan. „Měli bychom si promluvit s úředníkem, který za tím stolem obvykle sedává.“

Podal klíč od hlavních dveří banky Colovi a zalistoval opět ve svém notesu. Mezitím než Cole otevřel a rozsvítil plynovou lampu, Ryan našel, co hledal.

„Jeho jméno je Lemont Morganstaff. Promluvíme si s ním ráno,“ řekl. „Možná bude něco o měsíci vědět.“

„Co by o něm mohl vědět?“ zeptal se Cole.

Ryan pokrčil rameny. „Nejspíš nic, ale zeptat se ho musíme.“

„A co pak?“

„I když nám neřekne, komu patří, stejně nemůžeme přepokládat, že pod stolem někdo byl. Měsíc se tam mohl octnout z mnoha jiných důvodů. Jedna z těch tří žen mohla u stolu sedět, když si prohlížela svoje dokumenty, a pak ho upustit, když vstávala. K čertu, škoda, že je tak pozdě.“

„Máš pravdu, kdo ví, jak se tam dostal. Někák žena ho tam mohla zapomenout i dopoledne. Dokonce ani nemusela být zákaznicí. Třeba jen čekala na svého přítele, který si šel vybrat peníze.“

„Proč by ale nosila prázdný měsíc?“

„Co já vím? Vlastně ani nechápu, proč je ženy nosí. Kapsy jsou mnohem pohodlnější.“

„Neměli bychom si dělat zbytečné naděje. Někák žena ho upustila a pak ho nechtě odkopla pod stůl. To dává smysl, ne?“

Cole zavrtěl hlavou. „Ženy, jak je znám, si většinou dávají na své věci pozor.“

„Bože, doufám, že to viděla.“

„A teď mi pověz, kdo je bezohledný. Jestli vše viděla, musí být k smrti vyčerpán. A poslední věc, kterou by chtěla udělat, je přiznat se.“

„My bychom ji ochránili.“

„Jestli zná případ Luka MacFarlanda, tak to spoléhat nebude.“

Ryan začal přecházet po hale. Ve stínu lampy byly skvrny od krve černé jako brána do pekel.

„Chtěl bych, abychom si tentokrát dali opravdu pozor a nevynechali sebemenší maličkost. Musíme postupovat podle pravidel vyšetřování.“

„Jsem šerifem teprve jeden den, takže nevím, jaká jsou pravidla vyšetřování,“ pronesl podrážděně Cole.

„Vyslechneme nejen ty tři ženy, ale také všechny ostatní, kteří včera v bance byli.“

„To mi připadá jako ztráta času.“

„Taková jsou pravidla.“

Cole se opřel o stůl a kousl do jablka. „Dobrá, ať je po tvém. V bance bylo celkem devětadvacet lidí. Ty vyslechněš patnáct a já zbývajících čtrnáct.“

„Ne, to by nešlo. Musíme je vyslýchat společně a pak si srovnáme poznámky. Mohl bych opomenout něco, čeho si povšimneš ty,“ vysvětlil. „Nejdříve vyzpovídáme ženy,“ zopakoval. „Pak ostatní. A to je teprve začátek. Musíme také zjistit, jestli někdo nebyl v době činu poblíž. Také...“

Cole ho přerušil. „Zkrátka, jinými slovy, chceš vyslechnout všechny.“

„Téměř,“ připustil Ryan. „I když jsem velmi nerad, budeme muset spolupracovat se Sloanem. Neznám zdejší lidi. Sloan ano, proto mu lidé možná řeknou víc než nám. Předám mu seznam, hned jak se vrátí.“

Ryan se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. „Myslím, že tady jsme skončili. Dám všechny dokumenty týkající se včerejška do seifu. Účetní z banky v Gramby přijdou v neděli, aby prohlédli MacCorklovy záznamy. Až budou hotovi, budeme znát přesnou cifru ukradených peněz. Zítra se sejdeme v sedm, zajdeme za

Sloanem a požádáme ho, aby sem svolal lidi, kteří jsou na seznamu.“

„Nemyslím, že by bylo dobré, aby se sešli tady. Měli by přijít k šerifovi do jeho kanceláře v místní věznici.“

Ryan zavrtěl hlavou. „Věznice lidi znervózňuje.“

„Až uvidí skvrny od krve, nebudou o nic klidnější.“

„No, máš pravdu. Sejdeme se raději ve věznici.“

Jakmile uložili dokumenty do sejfu, zamkli banku a vydali se k hotelu.

„Už ses ubytoval?“ zeptal se Ryan.

„Ne, jel jsem rovnou do banky. A ty?“

„Já také ne. Máš ještě hlad?“

„To si piš,“ odpověděl Cole. „Možná nám něco připraví k jídlu.“

„Neboj se, připraví,“ ujistil ho Ryan. „Jsme přece šerifové. Když, tak je k tomu přinutíme.“

Cole se zasmál. „Já věděl, že být šerifem musí přinést pár výhod.“

Šli tichou ztmavlou ulicí, jejímž jediným osvětlením byl měsíc.

„Kolik si s sebou mohli odnést?“ zeptal se Cole.

„Jak už jsem řekl, přesné číslo se dovíme až od lidí z Gramby. Nicméně, ze záznamů v MacCorklově knize vím, že ráno bylo v bance uloženo pro nedalekou posádku sedmnáct tisíc osm set dolarů a pár drobných.“

Cole hvízdal. „To je pořádná suma. Vsadil bych se, že ti bastardi věděli ještě dřív než MacCorkle, kolik sem přijde peněz.“

„To bych taky řekl. Jenom si počkali, až je uloží.“

„Proč se ale obtěžovali s vyloupením banky a raději nepřepadli pokladníka, který vozí peníze do pevnosti?“ zeptal se Cole.

„Je to příliš nebezpečné a také nepředvídatelné. Pokladník mívá s sebou ozbrojený doprovod, který je na přepadení připraven. Je tedy jednodušší vyloupit banku.“

Jakmile došli k hotelu, ztratili řeč. Jediné volné místnosti, jež byly trochu větší než šatník, se nacházely na půdě. Colův pokoj měl okno do ulice, Ryanův byl hned naproti přes chodbu. Postele však byly měkké a po chvíli přemlouvání hoteliér slíbil, že jim do pokojů přinese večeři.

Ale ani Cole, ani Ryan té noci příliš nespali. Cole přemýšlel o masakru, k němuž v bance došlo, a Ryan uvažoval o možném svědkovi.

KAPITOLA 8

Než stačili řádně usnout, bylo ráno. Setkali se v bance, kde už na ně čekal šerif Sloan s hlášením, že včera nikoho nevystopoval. Ryan mu podal seznam lidí, které chtěl vyslechnout. Na jeho začátku byla tři ženská jména.

Šerif se zadíval na seznam a zavrtěl hlavou. „Někteří jsou nemocní. Chřipka zasáhne náhle a tvrdě,“ poznamenal. „Jiní se chystají z města odjet. Potkal jsem v restauraci doktora Lawrence, celou noc se staral o rodinu Walshových. A vy máte Johna Walshe na seznamu. Doktor mi také pověděl, že Frederick O'Malley hodlá odjet, aby nakoupil nějaké zásoby do svého obchodu.“

„Nikdo neopustí Rockford Falls, dokud šerif Clayborne a já nevyslechneme lidi, kteří jsou na seznamu. Včetně Fredericka O'Malleye.“

„Nemohu ho donutit, aby zůstal.“

„Ale já ano,“ odpověděl Ryan.

„Zdá se mi to jako ztráta času,“ namítl Sloan. „Kdyby někdo něco viděl, už by to dávno řekl.“

„Šerif Ryan chce postupovat podle vyšetřovací procedury,“ vysvětlil Cole.

Sloan se zadíval na modrý pytlík ležící na stole. „Odkud se vzal?“

„Byl na zemi, pod stolem,“ odpověděl Ryan.

„Myslíte, že ho tam někdo zapomněl?“

„To je víc než zřejmé,“ řekl Cole. „Zajímalo by nás, komu patří.“

Sloanovy oči zazářily. „Někdo ho musel nechat v bance v den, kdy byla vyloupena. Jinak by ho Stewartovi našli a dali do krabice se ztrátami a nálezy. Víte, jsou to poctiví lidé,“ dodal. „Nemyslíte, že by ho tam nechal někdo z lupičů, že?“

„Ne, to si opravdu nemyslíme,“ řekl Cole suše.

„Pod kterým stolem jste to našli?“

„Pod stolem Lemonta Morganstaffa,“ odpověděl Ryan. „Promluvíme si s ním, jakmile tady budeme hotovi. Víte, kde bydlí?“

„Samozřejmě. Znáám tady všechny. Zavedu vás tam. Chcete se ho zeptat na ten váček?“

„Ano,“ odpověděl Ryan.

V Sloanově hlavě se honila jedna myšlenka za druhou. „Kde jste ten pytlík přesně našli? Pod židlí, nebo pod stolem?“

„Pod stolem,“ odpověděl Ryan. „V rohu.“

Sloan vykulil oči. „Domníváte se, že se pod ním někdo skrýval?“

„K takovému závěru jsme ještě nedošli,“ řekl Cole.

„Ale jistá možnost existuje, že?“

„Ano,“ souhlasil Ryan. „Možné to je. Celá záležitost s měščem je přísně tajná, šerife. Nechci, abyste o tom s někým mluvil.“

Sloan si poklekl. „Přes tu škvíru můžete vidět...“

„Rádi bychom začali,“ řekl Cole netrpělivě. „Ukažte nám, kde bydlí Lemont, a sezeňte lidi, kteří jsou na seznamu. Vyslechneme je ve věznici.“

„Počkám na vás venku,“ řekl Sloan a zamířil ke dveřím.

Jakmile Sloan odešel, Cole poznamenal: „To nebyl šťastný nápad říct mu, kde jsme váček našli.“

Ryan pohodil rameny. „Je muž zákona, a pokud mu občas nesdělíme nějakou informaci, bude se nám plést pod nohama. Co zlého by mohl udělat?“

KAPITOLA 9

Jak se ukázalo, natropil šerif Sloan mnoho zlého. Než byl den u konce, Ryan zvažoval, že ho nechá opravdu zavřít. Ačkoliv byl Sloan mužem zákona, byl to nesmírný hlupák.

V městečku, jakým Rochford Falls bylo, všichni věděli o všem, a i sebelépe utajovaná skutečnost pronikla na světlo boží tak, jako když voda proteče sítím. Lemont Morganstaff, starý mládenec, pod jehož stolem se měšec našel, byl podrobně vyslechnut ve svém maličkém klaustrofobním domku. Ve svém citrónově zeleném sametovém županu připomínal papouška. Seděl na vybledlém žlutém křesílku a bedlivě zkoumal váček. Pak zavrtěl hlavou a prohlásil, že pod jeho stolem něco takového nemohlo zůstat. Měl jedno pravidlo, vysvětlil, podle něhož zákazníci, ať již muži či ženy, zásadně zůstávali stát před jeho stolem. Ale protože v den loupeže nepracoval, nemohl vědět, jestli toto pravidlo nebylo porušeno.

Šerif Sloan, který trval na tom, aby byl výsledku přítomen, však vyhrkl, že váček pod stolem pana Morganstaffa nalezen byl. „Nikdo ho tam nemohl odkopnout, protože váš stůl je ze tří stran uzavřen. Někdo si musel za něj sednout. Neměl jsem mnoho času o tom přemýšlet, ale domnívám se, že nějaká žena se pod něj během přepadení ukryla. Vsadil bych se, že si to šerifové myslí taky. Ten den navštívily banku tři ženy – mám jejich jména od šerifa Ryana – všechny zajistím a dovedu k výsledku. Doufám, že žena, která přepadení viděla, se jen bojí o tom mluvit. Pokud ale bude mlčet, budu ji muset zavřít.“

Lemont si údivem zakryl kapesníčkem ústa. „Vy si myslíte, že nějaká žena viděla vrahy? Ach, ta chudinka,“ zašeptal.

Ryan se rychle snažil napravit, co Sloan spáchal, zatímco ho Cole nenápadně strkal směrem ke dveřím.

„Jistě nebudete věřit takovým povídkám,“ řekl. „Měsíc se mohl dostat pod stůl všelijak. V bance mohlo být daleko vlče žen. Některá z nich si náhodou sedla za váš stůl a váček tam zapomněla.“

Lemont mu nevěnoval příliš pozornost. „Musela ho tam nechat v den loupeže,“ řekl rozrušeně. „Ano, jinak by ho našli Stewartovi, kteří banku uklízejí. Ale máte pravdu, že ho někdo mohl ztratit i dopoledne. Jestliže se podíváte do záznamů, zjistíte, kdo byl obsloužen.“

Sloan se od dveří obrátil zpět k Lemontovi. „Myslím, že ženy, které mám v seznamu, tam byly odpoledne. Počkejte, jmenují se Jesika Summersová, Grace Winthropová a Rebeka Jamesová. Znáte některou z nich, Lemonte?“

„A víte, že ano? Znáám Rebeku Jamesovou. Viděl jsem ji včera večer, necítila se dobře, obávám se, že se nakazila chřipkou. Poslal jsem ji domů, aby si lehla.“

„Seznámil jsem se s ní minulý týden,“ pokračoval. „Zastavila se, aby mi řekla, jak krásnou mám zahradu. Má ráda hezké věci,“ dodal. „Ty další dvě neznám, víte, po ženách moc nekoukám. Když se vrátím z banky, věnuji svůj čas zahradě.“

„Žádná z těch žen nežije v Rockford Falls delší dobu,“ řekl Sloan. „Jste si jistý, že jste se s Jesikou Summersovou nebo Grace Winthropovou nesetkal?“

„Možná ano, ale žádná z nich na mě zřejmě nezapůsobila natolik, abych si ji zapamatoval.“

Cole uchopil Sloana za loket a vystrčil ho ze dveří. Ryan zůstal ještě chvíli s Lemontem. „Šerif toho hodně namluví. Jeho závěry jsou nepodložené.“

„Možná že váček patří někomu zcela neznámému,“ řekl Lemont. „Ve městě je spousta cizinců. Přicházejí, aby si prohlédli vodopády, a přitom pošlapou na lukách tolik krásných kytek. Někteří z nich jsou opravdu troufalí, šerife. Představte si, že před dvěma týdny mi otrhali všechny tulipány! Žádal jsem šerifa Sloana, aby s tím něco udělal, ale marně. Snad byste mi mohl pomoci vy,“ dodal. „Nezajímá mě, jestli to udělaly děti, nebo někdo jiný. Vandalové patří za mříže!“

Cole se vrátil do salonku ve chvíli, kdy doznívala Lemontova poznámka. „Zdá se, že vám na květinách záleží více než...“

Lemont ho přerušil. „Než na lidech, kteří zemřeli v bance? Máte pravdu, šerife, záleží. Květiny jsou pro mě cennější. Slouží jen jednomu. Kráse. A já mám hezké věci rád.“

„Pojďme,“ navrhl Cole Ryanovi. „Už jsme tady dlouho.“

Obrátili se ke dveřím. Než odešli, Ryan poznamenal: „Nechci, abyste o našem hovoru s kýmkoli mluvil. Jinak vás posadím za mříže,“ dodal.

Lemont přislíbil, že bude mlčet. Přesto však nedokázal udržet jazyk za zuby. O hodinu později pověděl své návštěvě každické slovo, které padlo v konverzaci mezi ním a šerify. Všechno také povyprávěl své uklízečce, paní Ernestině Hopperové, která byla největší klepnou široko daleko. A protože žila poněkud jednotvárným životem, nemohla si ponechat zprávu o možném svědkovi jen pro sebe. Poté, co přeříkala Lemontovu historku již nejméně pětkrát, přestala hovořit o ‚možném‘ svědkovi a začala používat slovo ‚jistý‘. Než se zpráva o jistém svědkovi dostala zpět k Ryanovi a Colovi, objevila se již i v místním novinovém plátku *Rockford Falls Gazette*. Vzhledem k tomu, že se jednalo o horkou novinku, přemluvil reportér majitele listu, aby povolil zvláštní večerní vydání. Bylo to v historii Rockford Falls poprvé, kdy si jeho obyvatelé mohli přečíst v jednom dni dvoje noviny. Nutno dodat, že speciální vydání způsobilo ve městě značný poprask.

KAPITOLA 10

Ryan by nejraději někoho zabil. Cole navrhl, aby začal Sloanem a pak ke všem čertům poslal také Morganstaffa i s jeho kytkami. Oba cestou do Meltonova hostince přemýšleli, jak by měli s šerifem Sloanem jednat. Nemohli ho zcela ignorovat, a jak se sami přesvědčili, spolehnutí na něj nebylo žádné. Dosud se jim nepodařilo promluvit ani s jednou z žen. Jesika Summersová a Grace Winthropová si vyřizovaly své záležitosti a do penzionu, kde bydlely, se měly vrátit až po večeři. Rebeka Jamesová byla tak nemocná, že nemohla přijímat návštěvy. Možná bude schopna promluvit s šerifem následující den.

Ryan a Cole se setkali s osmnácti lidmi, kteří toho dne byli v bance, ale bez úspěchu. Nikdo z nich si něčeho neobvyklého nepovšiml.

Ačkoliv se rychle stmívalo, jejich den nekončil. Po večeři budou muset zajít do penzionu a vyslechnout Jesiku s Grace. Těch několik mužů a žen, které potkali na ulici, se jim obloukem vyhnulo, a jakmile si sedli do hostince, většina hostů se zvedla a odešla.

„Vadí ti to?“ zeptal se Ryan Cole a kývl k trojici mužů, kteří chvatem opouštěli lokál.

„Ne,“ odpověděl Cole. „Jsem na to zvyklý. Pokaždé když vjedu do cizího města, lidé okamžitě dojdou k závěru, že jsem pistolník.“

„Tys přece byl pistolník,“ připomněl mu Ryan.

Cole neměl náladu mu oponovat. Naklonil se dozadu, aby mohla majitelka hostince položit před něj misku s dušeným králičím masem a košík s čerstvým chlebem.

„Pokud by vám to nevadilo, ráda bych, abyste pojedli a vypadli odsud, aby sem mohli přijít stálí hosté.“

Cole se snažil zůstat klidný. Majitelka byla starší žena s unavenou tváří a hubená jako kost. Uctivě požádal o kávu. Majitelka se ho neuctivě zeptala, jestli mu bude trvat dlouho, než ji vypije.

„Madam, ani já, ani šerif Ryan jsme nezabili vašich sedm spoluobčanů, které jste právě pochovali. A tak bych byl rád, kdybyste se k nám nechovala jako k vrahům.“

„Proč jste dosud žádného nechytli? To by nás všechny zajímalo.“

„Pokoušíme se o to,“ řekl Ryan unaveně.

„Vím, že jste vyslýchali lidi, kteří byli toho dne v bance.“

Cole pokýval hlavou. „Řeči tady kolují rychle, že?“ poznamenal k Ryanovi. Pak se otočil k ženě. „Nikdo z vašich přátel či sousedů nic neviděl. Neviděli je ani přijíždět, ani odjíždět z města. Dokonce nikdo ani neslyšel, že by stříleli,“ dodal.

Podívala se na ně s větším pochopením. „No, někteří tu střelbu určitě slyšeli, ale bojí se o tom mluvit. Musíte být, hoši, unaveni, že? Jmenuji se Loreen,“ dodala. „Přinesu vám tu kávu.“

Za chvíli byla zpátky, nalila jim dva šálky a konvici s kávou postavila mezi ně na stůl.

„Řekla bych, že pár lidí by mohlo něco vědět. Ale všichni víme, co se stane těm, kteří moc mluví. Blackwaterský gang by si pro ně přišel. Nikdy jsem neslyšela o horší smečce. Jsou ztělesněním zla. Četla jsem, že někde v Texasu zabili matku s dítětem. Holčičce nebylo víc než tři roky.“

„Měla čtyři,“ řekl Ryan.

Loreen zbystřila. „Takže je to pravda!“

Jeho hlas zněl ledově. „Ano, je to pravda.“

„Ach panebože, proč zabili tak malé kůzle? Vždyť by stejně nic neřekla. Byla příliš malá.“

Cole měl po chuti. Koho se to snažili polapit? Co jsou to za zrůdy?

Loreen opřela svou kostnatou ruku o bok a zavrtěla hlavou. „Vím, že se snažíte ze všech sil. Jen v klidu poseďte. Stejně každý sedí doma a kurýruje se z nemoci. Dokonce i cizinci, kteří se přijedou podívat na vodopády, onemocní. Alespoň většina z nich, říkal doktor. A taky tvrdil, že nemoc není nakažlivá, ale já si myslím, že je. Už jste mluvili s tou ubohou ženou, která viděla vrahy?“

Cole s Ryanem byli tak zabráni do svých myšlenek, že její otázku vůbec nepostřehli. Musela jim ji zopakovat.

„Ptala jsem se, jestli jste už mluvili s tou ženou, která viděla vrahy,“ řekla. „Slyšela jsem, že se domníváte, že všechno viděla. Jestli není příliš vystrašená, možná vám vše řekne. No, třeba se vám ji podaří přesvědčit, aby promluvila. Jistěže, nechci vám zasahovat do vyšetřování,“ dodala spěšně. „Ale pokud někoho podezříváte...“

„Nikoho nepodezříváme,“ přerušil ji Cole.

Loreen si jeho poznámky nevšímala. „Musí to být pravda, četla jsem noviny. Dnes vyšlo zvláštní vydání. Šerif Sloan v něm uvedl, že sám vlezl pod stůl, aby zjistil, jestli by bylo možné něco zahlédnout v hale škvírou mezi deskami. Řekl, že žena, která se tam skrývala, mohla všechno sledovat.“

„Madam, šerif si pod stůl nevlezl,“ namítl Cole.

„V novinách píšou, že ano,“ opáčila. „Víte, taky jsem mohla být onu hodinu v bance. Obvykle ukládám peníze až odpoledne, ale v poslední době, kvůli nemoci, nemám moc hostů, a tak nechodím do banky každý den,“ vysvětlila. „Nicméně nechápu, proč jste ty tři ubohé ženy nechali vsadit do vězení. Slyšela jsem, že šerif jednu z nich vytáhl z postele, ačkoliv byla ještě nemocná, a další dvě ani nenechal dojít večeři. Myslím, že byste je klidně mohli vyslechnout v penzionu. Vězení není vhodné místo pro dámy. Ne, pánové, opravdu se mi nelíbí, že s nimi zacházíte jako s obyčejnými kriminálníky. Vy nebudete večeřet, chlapci? Proč tak narychlo odcházíte?“

Jakmile vyřkla slovo „vězení“, Cole a Ryan okamžitě pochopili, že Sloan je zodpovědný za další fiasko.

KAPITOLA 11

Jejich odhad byl správný. Když přiběhli do místní věznice, našli tam všechny tři ženy zamčené v jedné cele.

Šerif byl ovšem na svůj čin pyšný. Chodil namyšleně po své kanceláři a přitom se natrásal jako kohout.

„Musel jsem je zavřít,“ začal vysvětlovat. „Zeptal jsem se jich, která z nich byla v bance v době loupeže, ale ani jedna se nepřiznala. A tak jsem je šoupl za mříže, aby si to rozmyslely. Pokud nezačnou vypovídat, lidé je ukamenují, neboť slyšeli o možném svědkovi a navíc viděli, jak je sem vedu.“

Ryana šerifovo jednání tak rozčílilo, že automaticky sáhl po zbrani. Ale včas si uvědomil, že ho zastřelit nemůže. Cole se naopak nezdráhal a chytil šerifa pod krkem. Málem by ho uškrtil, kdyby nezaslechl zvuk, který se podobal dětskému smíchu.

Nevěřicně zařval: „Zešílel jste? Vy jste uvěznil dítě?“

Ryan byl ztuhlý vzteky. Sedl si toporně za stůl a zíral na šerifa.

„Cole, přestaň ho škrtit a nechej ho, aby vysvětlil, proč to udělal. Chci slyšet, jaký měl důvod, co ho přimělo, aby posadil za mříže tři ženy a dítě.“

V okamžiku, kdy Cole šerifa pustil, Sloan se začal zajímavě vymlouvat. „Nevěděl jsem, co si mám s chlapcem počít. Chtěl zůstat s matkou a vůbec mě neposlouchal. Praštil sebou o zem a vyváděl jako pominutý. Není tak malý, šerife, je mu rok a půl, nebo dokonce dva. Nosí sice ještě plínky, ale už mluví, takže již není žádné miminko. Mimina přece nemluví,“ dodal poučně.

Rysy Ryanova obličeje ztvrdly, jak zatnul zuby. „Kde jsou klíče?“ zeptal se chladně.

„Nehodláte je propustit, že?“

„Jistěže je hodlám propustit,“ vyštěkl Ryan, „kde jsou ty klíče?“ zaburácel.

„Visí na věšáku za vámi,“ odpověděl Sloan. „Udělal jsem, co bylo nutné.“

Ryan si jeho poznámky nevšímal. „Jsou tady zadní dveře?“

„Ano. Na konci chodby. Proč?“

Ryan hodil Colovi svazek klíčů. „Teď uděláte, co vám řeknu, Sloane. Šerif Clayborne propustí dámy z vězení, vy na ně počkáte u zadního vchodu a odvedete je domů.“

„A nezapomenete se jim omluvit,“ dodal Cole. „Naprosto upřímně a vážně, jinak vám zakroutím krkem.“

Sloan zrudl. „Ale vždyť jsem je zavřel,“ namítl. „Když se jim omluvím, budou si myslet, že nevím, co dělám.“

Cole si povzdechl. „Ne, budou si jen myslet, že jste naprostý hlupák. Dost řečí, pojďme.“

Sloan bez dalších řečí odešel k zadnímu vchodu. Cole otevřel dveře do chodby, která spojovala hlavní kancelář s celami, sehnul se, aby mohl projít, a vydal se hledat celu. Zdi byly vlhké a ve vzduchu bylo cítit zetlelé listí. Náhle se zastavil. Na okamžik si myslel, že se dívá na drahocenný obraz, zasazený do studených, šedých zdí starého muzea. Na úzké lavici seděly vedle sebe tři nejkrásnější ženy, které kdy viděl. S narovnanými zády a s hlavami vztyčenými seděly bez hnutí, jako by pózovaly malíři.

Cole nebyl na takové setkání připraven. Byly mladé..., nesmírně krásné... a rozzlobené.

Dívka nejbližší k němu seděla rozvážně s rukama v klíně. Její dlouhé černé kudrnaté vlasy rámovaly mléčně bílou pleť, v níž se vyjímalý velké zelené oči s dlouhými tmavými řasami. Již na první pohled bylo patrné, že vyrůstala v bohaté aristokratické rodině. Měla na sobě růžové šaty s perleťovými knoflíky, avšak límeček, obepínající štíhlý krk, byl již mírně roztřepený. Vedle ní ležel slaměný klobouk s širokou krempou a růžovou stuhou a na něm sněhově bílé rukavičky.

Cole se usmál představě, že si ho nasadila, přestože šla do vězení. To mohla udělat jen opravdová dáma. Její pohled byl přímý, zvědavý a vůbec ne domýšlivý. Přestože působila jemně, Cole vycítil, že je schopna nést příkoří.

Vedle ní seděla výjimečně krásná žena v safírově modrých šatech. Její rysy neměly chybu – měla alabastrovou pleť, plné rudé rty, úzký nos a modré oči. Bradu držela vzhůru a její pohled byl plný pohrdání. Zlaté vlasy měla stažené do copu, což jí velmi

slušelo. Její vzhled musel brát mužům dech a ona si toho byla vědoma. Podívala se na Cola, jako by chtěla říct, aby už na ni přestal zírat a raději něco udělal.

Poslední z nich připadala Colovi nejsvůdnější. I ona měla vlasy, jejichž barva připomínala barvu skořice, stažené dozadu, ale pár pramínků splývalo kolem oválného obličeje, který zdobilo několik drobných pih. Její oči byly tmavé a připomínaly dvě sametové mandle. Na sobě měla vybledlé levandulově modré šaty s rukávy vyhrnutými až k loktům, takže se dalo usuzovat, že ji šerif Sloan vytrhl od nějaké práce. Její pohled byl pronikavý a Cole v něm vytušil doutnající vášeň... Až z něho celý znervózněl.

Na jejím klíně seděl kudrnatý klučina, který si nic nedělal z toho, že se ocitl za mřížemi. Spokojeně seděl v objetí matky a nehostinného okolí si vůbec nevšímal.

Zato ze všech tří žen vyzařovalo nepřátelství, a kdyby mohl pohled zabíjet, byl by Cole dávno mrtev. Jejich bledé obličeje naznačovaly, že se necítí dobře, a Cole usoudil, že se kromě toho také bojí. Vytrhl se ze svých myšlenek a pohnul se, aby jim otevřel celu. Jakmile udělal krok, chlapec se obrátil a zabořil hlavu mezi matčina prsa.

Cole odemkl dveře a řekl: „Je mi opravdu líto, co se stalo, dámy. Jsem si jistý, že byste byly raději doma.“

Zlatovlasá dívka vstala jako první. Druhé dvě ji následovaly.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Cole Clayborne,“ odpověděl. „Šerif Clayborne.“

„Jste pověřený vyšetřováním?“

Cole zavrtěl hlavou. „Ne, madam, vyšetřováním je pověřen šerif Ryan.“

„Je si vědom skutečnosti, že šerif tohoto městečka je naprostý idiot?“

Její otázka Cola rozesmála. „Myslím, že už na to přišel, madam.“

Jeho upřímnost jí zlepšila náladu. „Takže ani vy, ani šerif Ryan jste nedali příkaz, aby nás zavřeli jako nějaké zlodějky?“

„Ne, ani jeden z nás žádný takový příkaz nevydal.“

„Šerif Sloan touží po moci, ale přitom je tupec. Nebezpečná kombinace,“ prohodila. Pohlédla na zbývající dvě ženy a pak přikývla. „Dobrá, necháme svých stížností na šerifa Sloana. Dovolte, abych se představila. Jmenuji se Rebeka Jamesová.“

Ačkoliv jsem byla nemocná, šerif trval na tom, abych vstala z postele a přišla sem. Bylo to poněkud zahanbující, protože ztropil scénu na chodbě penzionu, když jsem jeho výzvu zpočátku ignorovala. Dáma po mé levici je Grace Winthropová. Přijela sem až z Anglie, protože slyšela, jak krásná je naše země. A jak jí tohle městečko projevilo svou pohostinnost? Tím, že se ocitla ve vězení.“

Znovu se rozohnila.

„Slečno Jamesová, kdybyste se, prosím, uklidnila...“

Přerušila ho mávnutím ruky. „A nakonec bych vám ráda představila Jesiku Summersovou a jejího syna Caleba. Právě se chystala dát mu večeři, když ji šerif vytrhl z náruče domova a přivlekl sem.“

„Jsem si jistý, že ji sem určitě nepřivlekl,“ snažil se zmírnit její hněv Cole, i když nechápal, jak se Sloan mohl dopustit takové hlouposti. „Jak už jsem řekl dříve, velice se vám za všechny potíže omlouváme.“

„Potíže? To nejsou potíže, ale darebáctví!“ vykřikla Rebeka.

Grace Winthropová a Jesika Summersová souhlasně přikývly.

Cole došel k závěru, že zatímco byly zavřené, domluvily se, že se Rebeka stane jejich mluvčí. Grace s Jesikou pouze tiše přizvukovaly.

„Jste si jistý, že Šerif Ryan nedal příkaz nás uvěznit?“ zeptala se Rebeka ještě jednou.

„Ne, takový příkaz jsem opravdu nevydal,“ ozval se Ryan ode dveří. Cole si všiml, že Daniel hledí na ženy ve stejném úžasu jako před chvílí on sám.

„Dámy, byl bych vám vděčný, kdybyste mohly zůstat v cele ještě pár minut.“

Rebeka udělala krok vpřed. „To bychom nemohly. Pojd'te, dámy. Opustíme tohle nehostinné místo.“

Cole si všiml, že Ryan svírá pušku. V okamžiku, kdy ho Rebeka mījela, jí zahradil cestu.

„Myslím, že byste opravdu měly ještě chvílku počkat,“ řekl Cole.

„Jaká drzost! Nemohu tomu uvěřit,“ prohlásila Rebeka a o krůček ustoupila. Jakmile chtěla projít Jesika, postavil se před ni Cole. Stáli těsně vedle sebe. Neustoupila. A tak se na ni podíval pohledem, který naznačoval, že by mu raději neměla odporovat.

Pohlédla na něho stejně vyzývavě. Dokonce ani nemrkla. Dokázala by zhypnotizovat i hada, usoudil Cole, a, panebože, jak krásně voněla. Jako jarní rozkvetlá louka. Přestal se na ni mračit, což mu ovšem nepomohlo. Nemohl se soustředit na nic jiného než na její krásné oči.

„Cole, potřeboval bych tvou pomoc. Máme před domem malé shromáždění,“ řekl Ryan.

Chlapeček se na něj zvědavě podíval. Cole na něho mrkl a zabouchl za sebou dveře. Přes hlasitý nesouhlas všech tří žen je zamkl a vrátil se do kanceláře.

KAPITOLA 12

Z malého shromáždění se vyklubala pořádná rebelie. Ryan nechal hlavní dveře otevřené a stoupl si na dřevěný chodník s puškou připravenou ke střelbě. Než ji použije, pokusí se dav čtyřiceti až padesáti mužů uklidnit.

„Žádám vás, abyste se rozešli,“ křikl Ryan. „Jděte domů a nechte nás, abychom konali svou práci.“

Muž v popředí skupiny zvolal: „Vydejte nám ty ženské. Přinutíme je mluvit.“

Cole se zvědavě zeptal: „A jak bys to chtěl udělat?“

„Jednoduše. Pověsíme je, a basta!“ zakřičel rebel.

„To dává smysl?“ prohodil Cole směrem k Ryanovi.

Ryan se na něj podíval. „S rozzuřeným davem nemůžeš rozumně vyjednávat.“

„Nejsou rozzuření. Jsou jen mírně podráždění. To je všechno. Jestli chceš vidět, jak vypadá rozzuřený dav, běž zpátky za těmi ženskými. Stáhnou z tebe kůži zaživa.“

Ryan se nepatrně pousmál. „Dobrá. Ty se postarej o dav, já se postarám o ženské.“

„Platí,“ souhlasil Cole. Postoupil blíž k rebelantům. „Nikdo nebude nikoho věšet. Všichni jste uvěřili pomluvám. Žádný svědek není.“

„Četli jsme v novinách, že je,“ křikl jeden z mužů v přední řadě.

„Noviny lžou.“

„Tak proč šerif zavřel ty ženské do vězení?“ zvolal někdo.

„Na to se musíte zeptat jeho,“ odpověděl Cole. „A teď jděte domů.“

„Proč nejdete domů vy dva a nenecháte šerifa Sloana, aby se o ty ženské postaral? On by je donutil zazpívat.“

Než Cole stačil odpovědět, vystoupil jeden z mužů, obrátil se k davu a zamával rukama, aby ho uklidnil. „Vím, že v době loupeže byla uvnitř banky žena, která má takový podivný přízvuk. Stál jsem vedle ní v řadě a slyšel jsem, že si povídala s úředníkem za přepážkou.“

„V tom případě musí být svědkem některá z těch zbývajících dvou,“ vykřikl někdo z davu. „Kdo je ještě v bance viděl?“

„Já,“ zvolal muž v černém obleku. „Potkal jsem tam tu blondýnu zrovna v okamžiku, kdy mi Malcolm vyplácel peníze. Pamatuji si na ni dobře, protože to byla ta nejhezčí šťabajzna, kterou jsem kdy viděl.“

V davu se ozval smích. „A co ta mladá s dítětem?“

„Vzpomínám si na ni,“ zvolal další muž. „Měla s malým potíže, protože se pořád houpal na dveřích, což se nelíbilo zejména starému MacCorklemu. Dokonce se na něho obořil, ale ona mu vynadala, že křičí na malé děti.“

„Jestliže jsme všechny tři ženy v bance viděli, řekl bych, že žádný svědek není,“ dospěl k závěru muž, který celou debatu začal.

„Možná se některá z nich vrátila a schovala se pod stůl,“ navrhl kdosi.

„Tihle lidé nepatří k nejbystřejším, že ne?“ zašeptal Cole Ryanovi.

„To na nich zapracoval Sloan,“ řekl Ryan.

„Dobrá,“ zakřičel Cole k davu. „Teď uděláme následující. Vy se rozejdete domů a zkusíte si vzpomenout, co jste dělali v den loupeže. Pokud někdo z vás viděl či slyšel něco neobvyklého, přijde mi to říct zítra ráno sem, do vězení.“

„Nemáte právo říkat nám, co máme dělat, a co ne,“ zakřičel muž stojící na kraji. Cole ho poznal. Byl to reportér z *Rockford Falls Gazette*, který měl námitky proti tomu, aby těla obětí byla přikryta plachtou. Začal Cola svými věčnými připomínkami dráždit.

Reportér postoupil o několik kroků vpřed. Těkavě sledoval chvíli šerify, chvíli dav. „Tohle je místní záležitost, šerife. Měl by se o ni postarat šerif Sloan.“

„Ukradeny byly federální peníze,“ vykřikl Ryan. „A to znamená, že se jedná o naši záležitost. Udělejte, co řekl šerif Clyaborne. Běžte domů a nechejte nás dělat svou práci.“

„Nikam neodejdu, dokud si nepromluví s těmi ženami,“ vykřikl reportér.

Cole neměl náladu se s ním déle hádat. Sáh po pistoli a s rychlostí blesku mu ustřelil klobouk z hlavy.

„Nemáte žádné právo dělat něco takového,“ zapištěl reportér.

„Ale mám,“ odpověděl. „Šerif Ryan mi vysvětlil, že dokud jsem federálním šerifem, nemohu být obviněn z vraždy. Takže klidně mohu kohokoli z vás zastřelit, aniž bych byl souzen. Naposledy vám tedy radím, jděte domů.“

„Cole?“ zašeptal Ryan.

Cole se usmál. „Oni to nevědí.“

Šerifové zůstali stát na svých místech, dokud se dav nerozešel. Pak teprve propustili ženy z vězení.

O deset minut později se protáhl do kanceláře Sloan. Odvedl dámy do jejich domovů a vrátil se se vzkazem – pokud mají být vyslýchány, ať se tak stane ještě téhož dne večer. Nerady by tu nepříjemnou záležitost oddalovaly.

Ryan s Golem se rozhodli, že jim vyhoví. Začnou u Rebeky Jamesové.

Bydlela v hotelu Rockford Falls, kde měli své pokoje také Ryan a Cole. Tato stará třípatrová budova stála v Jilmové ulici, severně od místní věznice, a ze tří stran byla obestavěna verandou. Cole s Raynem se posadili na terasu a poslali pro Rebeku jednu z pokojských.

Slunce zapadalo a horký vzduch byl vystřídán chladivým vánkem.

„Nic důležitého se nedovíme,“ předpověděl Cole. „Víme už, že všechny tři ženy byly v bance někdy po poledni. Je to ztráta času. Co tak mohly vidět?“

„To nezjistíme, dokud s nimi nepromluvíme. Nebude to trvat dlouho.“

O půl hodiny později musel Rayn svůj výrok přehodnotit. Rebeka je nechala čekat skoro do osmi. Cole netrpělivě přecházel po verandě, zatímco Ryan se rozvaloval v jednom z proutěných křesel. Když Rebeka konečně přišla, ani ji nenapadlo omluvit se, ba co víc, bylo na ní poznat, že se stále ještě zlobí.

Ryan se postavil ihned, jak ji spatřil. Počkal, až se posadí, a pak si také sedl. Cole se opřel o zábradlí a zkrřížil ruce na prsou.

Rebeka seděla na okraji křesla, se zády vzpřímenými a s rukama v klíně. Zlobila se, usoudil Cole, a kdyby mohla zuřit ještě víc, z uší by jí nejspíš vycházely obláčky dýmu.

Pohodlně se opřel a byl rád, že otázky pokládá Ryan a on je může pozorovat. Věděl, že se chová nezdvořile, ale bylo mu to jedno. Žena, kterou měl před sebou, byla překrásná. Hledal na ní nějakou skvrnku, ale bezúspěšně.

I Ryan na ni zíral jako u vytržení, a Cola napadlo, jestli i on na ní hledá chybu.

„Děkujeme vám za vaši ochotu,“ začal Ryan. „A ještě jednou se omlouváme za potíže, které nastaly.“

„Nemyslím, že vám ve vyšetřování nějak pomohu,“ řekla. „Ale ráda odpovím na vaše dotazy. Pak z tohoto města odjedu a nikdy už se nevrátím. Městečko je kouzelné, to uznávám, a vodopády jsou fascinující, ale lidé jsou... poněkud zaostalí. A protože se celá záležitost dostala do novin, je velmi nepříjemné zde pobývat. Těším se, až budu zase doma.“

„A kde je váš domov?“ zeptal se Ryan.

„V St. Louisu. Měla jsem v plánu odjet před několika dny za přáteli do Salt Lake City, ale onemocněla jsem, a tak jsem musela cestu odložit.“

„Cítíte se lépe?“

„Trochu ano, děkuji. Doktor říkal, že jsem prodělala lehčí chřipku.“

„Jste původem ze St. Louisu?“ zeptal se Cole.

„Vyrůstala jsem na východě,“ vysvětlila. „Přestěhovala jsem se do St. Louisu, protože tam mám přátele.“

Obrátila se k Ryanovi. „Myslela jsem, že chcete hovořit o loupeži.“

„Chci,“ odpověděl Ryan. „Pamatujete si, kdy jste v bance byla?“

Chvilí jí trvalo, než odpověděla. „Vlastně ano, pamatuji si to docela přesně. Byly dvě hodiny, možná o deset minut více či méně. Stála jsem v řadě, ale na ostatní zákazníky si nevzpomínám. Nevěnovala jsem jim pozornost. Ale jsem si jistá, že si na mne někdo vzpomene. Zapisujete si všechno, co řeknu?“

Rayn zvedl hlavu a usmál se. „Snažím se,“ řekl.

„Proč?“

Opřel se do křesla, dopsal větu a pak řekl: „Podobných vloupání už bylo mnoho. Je to jediný způsob, jak vést informace o případech. Vadí vám to?“

Zavrtěla hlavou. „Nejenom mě to zajímalo.“

Vyšetřování přerušil šerif Sloan, který těžkými kroky vstoupil na terasu. Vypadal rozpačitě, a jakmile spatřil zamračený Ryanův výraz, otočil se a chtěl odejít.

„Sedněte si,“ zastavil ho Rayn.

Sloan ho poslechl jako dobře vycvičený pes. Uchopil nejbližší křesílko a rychle si sedl.

„Způsobil jste mnoho nepříjemností, šerife,“ poznamenala Rebeka. „Kvůli vám teď lidé v městečku věří, že v průběhu loupeže byl v bance svědek, který viděl vrahy. Četla jsem článek v novinách. Stejně jako ostatní. Několikrát vás v něm citovali. Máte vůbec ponětí, co jste způsobil? Pokud by si vrahové přečetli *Rockford Falls Gazette* nebo se doslechli, o čem se tady povídá, vrátili by se a Jesiku, Grace a mě by zabili. Panebože, copak si neuvědomujete, čeho jsou schopni? Určitě by se nerozpakovali zabít další tři lidi.“

„Nebojte se, madam, že by se blackwaterský gang vrátil. Ten už jistě opustil naše teritorium.“

Jeho lehkavý tón ji rozlítl. „Svědkové nežijí dlouho,“ vykřikla. „Všichni vědí, co se stalo tomu ubohému muži z Middletonu. Pokud si dobře vzpomínám, zabili také jeho manželku, že? Opravdu si myslíte, že kdyby Jesika nebo Grace byly v době loupeže v bance, že by se přiznaly? Vždyť by si tím podepsaly ortel smrti!“

„Je mi líto, že jste se dostala do této situace,“ řekl Sloan a studem celý zčervenal. „Ale nemyslím, že by členové gangu četli naše noviny. Kdo nebydlí v Rockfordu, ten *Gazettu* nečte,“ dodal, aby ji uklidnil. „Musím přiznat, že jsem neměl na výběr. Reportér za mnou chodil tak dlouho, až ze mne vymámil všechny informace. Jsem ve městě autorita, takže mám povinnost mluvit pravdu. Ale pokud si pamatuji, řekl jsem mu jen, že šerifové našli pod stolem v bance měšec. Zbytek si vymyslel sám.“

Sloan poté vstal a rozloučil se. „Slíbil jsem své přítelkyni, že se projdeme. Čeká na mne v hotelu. Budete mě ještě potřebovat, šerife Ryane?“

„Ne,“ odpověděl Ryan.

Rebeka počkala, až Sloan společně s chichotající se dámou odejde, a pak pokračovala. „Šerif nám ten měšec ukázal. Není můj. Nikdy žádný nenesím,“ dodala. „Mohu odejít? Chtěla bych si lehnout. Byl to vyčerpávající den.“

„Nemám pro tuto chvíli další otázky,“ řekl Ryan. Zavřel notes a podíval se na Cola. „A ty?“

„Pouze jednu,“ odpověděl Cole. „Jak dlouho zůstanete ve městě?“

„Do pozítří, kdy odjíždí další dostavník.“ Ryan nabídl Rebece ruku, aby jí pomohl vstát. Očividně ji to překvapilo, ale pak jeho nabídku přijala.

„Předpokládám, že za Jesikou a Grace už nepůjdete, že? Je dost pozdě,“ řekla. „Byly odpoledne tak unavené. Ani jedna z nich se necítí dobře,“ dodala. „Měli byste je nechat pořádně vyspat, než je vyzpovídáte. Přeji vám dobrou noc, pánové.“

Dívali se za ní, jak odchází. Oba byli pohrouženi do svých myšlenek, takže teprve až se zastavila ve dveřích, si všimli, že jí po tvářích stékají slzy. To je překvapilo, neboť po celou dobu se chovala dost chladně.

„Podaří se vám je dopadnout? Máte nějaké stopy? Šerif říkal, že ne, ale já doufám, že se mylí.“

Ryan si povzdechl. „Ne, nemáme, ale to se může změnit.“

„Jedna věc je ale jistá,“ vmísil se do hovoru Cole. „Chytneme je. Je to jen otázka času. Na to můžete vzít jed.“

„Ano, jistě je chytnete,“ řekla. „Kdybyste měli nějaké další otázky, víte, kde mě najdete.“

Jakmile vešla dovnitř, Cole tiše zamumlal: „Nelíbí se mi být šerifem. Je to příliš depresivní.“

„A víš, co té vlastně štve? Je ti líto těch tří žen, že?“

„Jo, díky Sloanově omezenosti jsou teď středem pozornosti, ačkoliv je zřejmé, že žádná z nich v době loupeže v bance nebyla. Lidé z městečka ovšem příliš nepřemýšlejí. Ne, opravdu mi vadí, když vidím, jak je Rebeka vystrašená.“

„Nedívím se jí, že se bojí,“ řekl Ryan. „Dobře ví, co blackwaterský gang dokáže.“

„Myslíš, že se sem některý z nich vrátí? Riskovali by kvůli nějakým povídačkám z novin?“

„Lidé věří tomu, co je napsáno. Pro nás by to bylo velké štěstí, kdyby se vrátili. No, nekoukej tak na mě, Cole. Myslím to vážně.“

Bylo by to štěstí, a bůh ví, že si ho zasloužíme. Ty ženy bychom dokázali ochránit. Pojd', zajdeme za Jesikou Summersovou a Grace Winthropovou.“

„Není to zbytečné?“ zeptal se Cole. „Stejně nic neviděly.“

„Není,“ trval na svém Ryan. „Mimochodem, během výslechu by sis měl dělat poznámky.“

„Ty je děláš. Nesnáším papírování. Kromě toho si pamatuji každé slovo.“

„Možná teď, ale později, po takových dvou třech zločinech, si začneš všechno plést.“

„V takovém případě by bylo lépe, kdybychom ty bastardy chytli co nejdřív.“ Unavený a hladový následoval Ryana. „Rebeka nám řekla, že Jesika a Grace jsou unavené. Vzpomínáš? Možná bychom měli s výsledkem počkat do rána.“

„Ne, chci s nimi mluvit teď.“

Cole se vzdal naděje, že ho přemluví. Povolání šerifa ho deptalo. Chtěl jednat. Nimravá papírová práce a výsledky možných svědků mu připadaly jako skládačka, kterou nelze složit. Tato profese vyžadovala trpělivost, a to byla vlastnost, kterou Cole postrádal.

ČÁST DRUHÁ

*Pryč jsou dny vzdalující milého od milé
a noc je dlouhá až do svítání.*

KAPITOLA 13

Penzion Tilly MacGuirové stál na konci Jilmové ulice, kterou lemovaly z obou stran stoleté stromy. Hotel, v němž bydlela Rebeka, se nacházel na jejím začátku, ale protože se cesta kroutila, nebylo možné dohlédnout z jednoho domu na druhý.

Stará budova penzionu byla nedávno znovu bíle natřena. Rámy oken, okenice a dveře měly tmavě červenou barvu, stejně tak i schody vedoucí na verandu. Starý dům stál uprostřed nevelké zahrady s nízkým plůtkem, po němž šplhal břečťan.

Dům i zahradu zastiňovaly dva mohutné ořechy, které rostly po stranách verandy. Listnatí obři vypadali jako strážci obyvatel, kteří v penzionu bydleli. Mírný vánek jemně prorokoval větvemi, jež se rozkládaly nad sedlovou střechou.

Penzion pětadesátiletý Tilly MacGuirové byl okouzlujícím, idylickým místem pro výchovu dětí a jeho majitelka si toho byla vědoma. Poprvé se vdala ve čtrnácti a měla osm dětí – samá děvčata – ale jakmile se její nejmladší vdala a odstěhovala za manželem a její třetí muž zemřel, rozhodla se přebudovat svůj dům se šesti ložnicemi na penzion.

Nepotřebovala peníze, ale společnost. Byla poněkud nespravedlivá ve výběru hostů, neboť dávala přednost dámám, které se jí zamlouvaly. Byla známá svou přísností. Muži neměli do prvního patra přístup a její chráněnkyně musely být doma do deseti hodin, a to i v sobotu. V neděli s ní musely chodit do kostela na mši a za žádných okolností nesměly vynechat večeři. Dívky se obvykle jejímu řádu rády podrobily, protože dodržovaly-li ho, bylo s nimi zacházeno jako v bavlne. Jídlo bylo chutné a bylo ho hodně, ložnice byly prostorné a krásně zařízené a povlečení bylo měněno každý druhý den. Ale důležitější než pohodlí byla sama paní Tilly. Byla to velmi laskavá žena, která se o své hosty starala jako o svou rodinu.

Pokud si Tilly někoho oblíbila, byla ochotna dělat ústupky. Jedním z nich bylo, že dovolila, aby Jesika zůstala v penzionu i se svým synem. Od doby, kdy odešly z domu její vlastní děti, byla Tilly zásadně proti tomu, aby v jejím domě děti pobývaly. Nebyla ochotna snášet jejich křik a nepořádek, ale Caleb byl výjimkou. Zcela si získal její srdce, zejména když na ni vykulil svá hnědá očka a vyplázl jazyk.

Právě si s ním hrála, když šerifové zaklepali na prosklené dveře penzionu. Tilly byla drobná paní s jiskrnými očima a s vrásčitým obličejem. Usmívala se, dokud nespátřila jejich odznaky. Pak chytla Caleba za ruku a pomalu přistoupila ke dveřím.

„Přišli jste vyslechnout má děvčata, že ano?“

„Ano, madam,“ odpověděl Ryan.

Tilly se ještě více zamračila. „Jsou obě vystrašené, unavené a právě se vyléčily z těžké chřipky. Jesika už byla skoro zdravá, ale nemoc se opět vrátila. Téměř celou středu zvracela. Chudinky, je mi jich opravdu líto. Ale pojdte dál. Obě jsou v kuchyni a myjí nádoby. Obvykle hostům nedovolím, aby mi pomáhali, ale necítím se dobře, takže jsem jejich nabídku přijala, přestože jsem tím porušila jedno ze svých pravidel. Ale mohu si to dovolit,“ dodala rychle, „protože je to můj domov. Chcete s nimi mluvit najednou? Můžete si sednout v kuchyni ke stolu.“

Malý Caleb svíral v ručce drobnou hadrovou panenku a zvědavě si Cola prohlížel. Pak se vysmekl z Tillyiny ruky a strčil si prst do pusy.

„Raději bychom mluvili s každou zvlášť,“ řekl Ryan. „Mohla byste požádat paní Jesiku Summersovou, aby za námi přišla na verandu?“ poprosil.

„Běž a přiveď svou mámu, chlapče,“ nařídila Tilly dítěti.

Chlapeček vytáhl na okamžik palec z pusy. „Ne,“ křikl vzdorovitě, obrátil se a utekl kamsi do domu.

Tilly se usmála. „Ne je jeho nejoblíbenější slůvko. Řekne ho nejméně stokrát za den. Není odmlouvavý nebo drzý, jen trochu paličatý.“

Ohlédla se, aby se ujistila, že ji dítě nemůže slyšet, a pak pokračovala. „Jak už jsem řekla, Jesika a Grace jsou vystrašené, jako dva králíci, a to všechno kvůli těm řečem o možném svědkovi. Psali o tom v novinách. Moje děvčata nic neviděla, jinak

by se mi určitě svěřila. Nechtěla bych, abyste je zbytečně svými otázkami zastrašovali. Rozumíte?“

„Ano, madam, rozumíme vám,“ odpověděl Cole.

„Přivedu Jesiku,“ řekla. „Pak půjdu nahoru vypít si čaj, který mi Grace uvařila, ale v deset přijdu zpátky zamknout dveře. Doufám, že do té doby budete hotovi.“

„Ano, madam, budeme,“ odpověděl Ryan.

Tilly ještě nehodlala odejít. Chtěla něco šerifům říct, ale jako by nemohla najít správná slova. Nakonec přece jen promluvila.

„Je opravdu nehezke, jakým způsobem se lidé z městečka k mým dívkám chovají. Staly se snadným cílem jejich pomluv jenom proto, že tady nežijí dlouho. Také je mi líto Rebeky Jamesové. I ona se musí cítit zle. Už jste s ní mluvili?“

Ryan neodpověděl. „Kdy jste se s Rebekou setkala?“

„Minulou neděli v kostele,“ odpověděla. „Pěkně jsme si po mši popovídaly. Zmínila se, že by se ráda přestěhovala do mého penzionu, protože hotel je příliš plný. Mileráda bych ji zde přivítala,“ dodala. „Jsem už ve svém věku trochu vybíravá, ale ona se mi hned líbila. Má dobré srdce. Hezky se chová i k tomu starému bručounovi Lemontu Morganstaffovi. Vždycky celý zčervená, když mu pochválí zahradu.“

„Kolik máte nájemníků?“ zeptal se Cole.

„Je zde místo pro pět lidí, ale v současné době jsou tu jenom Jesika a Grace. A chlapec, samozřejmě.“

Caleb kolem ní proběhl, protlačil se mezi dveřmi dřív, než ho mohla zachytit, a zmizel venku, přestože měl na sobě jen noční košilku, která mu sahala až ke kotníkům, a byl bos.

„Postarejte se, prosím, o chlapce, než přivedu Jesiku,“ požádala je Tilly. „Pak ho vezmu nahoru a přečtu mu pohádku na dobrou noc.“

Než odešla, Cole ji zastavil otázkou: „Madam, a kde je Calebův otec?“

„To je správná otázka, a kdybych mohla, tak vám na ni odpovím. Ale slíbila jsem Jesice, že o tom nebudu mluvit. Ale mohu vám prozradit, že jeho matka zemřela při porodu,“ dodala. „Její manžel však u toho nebyl. Ne, pane, nebyl.“

„Jesika není chlapcova matka?“ zeptal se Daniel.

„Caleb si myslí, že ano, protože se o něho stará už od jeho narození, ale není to jeho pokrevní matka.“

„Žije Calebův otec, nebo je mrtvý?“ zeptal se Cole.

„Opravdu nevím,“ řekla zamračeně. „Ale doufám, že se upil k smrti. Už se o něm nechci bavit,“ prohlásila a mávla rozhořčeně rukou. „Na podrobnosti se budete muset zeptat Jesiky,“ ukončila hovor a zmizela v jídelně.

Cole a Ryan se vydali za chlapcem. Caleb stál poblíž schůdků a usmíval se. Pak se svezl na kolínka a po čtyřech se vydal přes verandu. Cestou se mu rozvázala plenka.

„Kam myslíš, že jdeš?“ zeptal se ho Cole, jakmile se sehnul, aby ho zvedl. Ryan uchopil konce plenky dříve, než se stačila svézt, a obratně je uvázal. Caleb upustil hadrovou panenku a natáhl se po Ryanově šerifské hvězdě.

„Zdá se, že víš, jak na to,“ poznamenal Cole, aniž by ho chlapcovo vrtění a pištění znervózňovalo.

„Mám jisté zkušenosti,“ odpověděl Ryan.

„Se synovci nebo neteřemi?“

„Ne, s dcerou.“ Pohladil chlapečka a pak se vzdálil. „Voní po jablkách a mýdle. A to vyvolává určité vzpomínky.“ Přešel verandu, opřel se o sloup a zahleděl se do tmy. „Jsem dnes unavený,“ poznamenal.

„Nevěděl jsem, že jsi byl ženatý.“

„Nikdy ses nezeptal.“

Ryanův hlas zněl tvrdě a zdálo se, že o tomto tématu nechce mluvit. Ale Cole byl příliš zvědavý, než aby si náznaku povšiml. „Jak dlouho jsi byl ženatý?“

„Minulý měsíc by to bylo sedm let.“

„By to bylo?“

Ryan přikývl. „Obě jsou mrtvé.“

V Colově hlavě začaly vířit myšlenky.

„Kdy jsi říkal, žes začal pracovat na tomto případu?“

„Neříkal jsem.“

„Dobrá, neřekls mi to. Tak tedy, kdy jsi začal?“

„Byl jsem jmenován, abych vedl zvláštní vyšetřování po jedné z loupeží.“

„Přestaň se vytáčet. Kde k tomu přepadení došlo?“

„V Dillonu,“ odpověděl Ryan. „Po přepadení v Dillonu.“

„V tvém městě.“

„Ano, v mém městě.“

Na delší dobu se rozhostilo ticho, v němž se Cole snažil vzpomenout si, co všechno ví o Dillonu.

„Tvoje žena a dcera onemocněly?“

„Přestaň se ptát, Cole.“

„Onemocněly?“ zeptal se znovu.

Ryan zavrtěl hlavou. „Ne, neonemocněly. Byly jednoduše v nesprávný čas na nesprávném místě.“

Cole dlouze povzdechl. „Ach... k čertu, Danieli. To byly ony, že?“

KAPITOLA 14

Jesika Summersová stála u kuchyňského stolu, dívala se z okna a snila. Snažila se vzpomenout si, jaké to bylo, když ještě neměla žádné starosti.

Ale nedokázala to.

Byla dnes unavená, a proto snad břímě, které musela nést, se zdálo těžší než kdykoli jindy. V posledních dvou letech se toho v jejím životě tolik změnilo, že nyní se často cítila jako stará žena.

Právě teď si tak také připadala. Nelitovala sebe – na to neměla vůbec čas – a i když byla utahaná jako kočka a její dny byly plné zmatku, děkovala bohu, že jí dal Caleba. Nedovedla si představit, že by ho neměla.

Vzala mokrý hadřík a začala umývat porcelánové talíře a přitom si vodou postříkala sukni. Podívala se dolů a teprve nyní si všimla, jak jsou její šaty vybledlé a staré. Ani jí už dobře neseděly, živůtek byl kolem prsou těsný a okraje rukávů se třepily. Ale jediné, co může udělat, je posunout trochu knoflíčky. Pokud ovšem najde chvíli času je přešít. Tilly navrhovala, aby šaty vyhodila, ale takové plýtvání si Jesika nemohla dovolit. Ještě se daly nosit, navíc se Jesice líbila jejich barva. Původně sytá levandulová barva častým praním a nošením vybledla, ale to jí nevadilo. Navíc byly šaty pěkně střižené, cítila se v nich dobře, a na tom jí záleželo nejvíc.

Ach bože, jak se její zájmy změnily! Vzpomněla si, jak jednou za výlohou obchodu viděla šaty, kterými byla tenkrát okouzlena. Byly z bílého brokátu a s červenou sametovou stuhou. Přísahala si, že si je koupí, až našetří dost peněz. Taková nepraktická věc!

Nyní měla jiné sny. Už nemyslela na nápadníky, tancovačky, zábavy či jiné kratochvíle. Dříve byla hloupá mladá dívka. Teď byla dospělá a nesla odpovědnost. Jejím snem bylo stát se Calebovi tou nejlepší matkou, jakou si jen mohl přát.

Tilly jí přetrhla tok myšlenek, když oznámila, že by s ní chtěli mluvit šerifové.

„Čekají na verandě,“ řekla. „Už jdu,“ slíbila Jesika.

O pět minut později ještě pořád stála vedle kuchyňského stolu. Věděla, že je nezdvořilé nechat šerify čekat, ale byla tak nervózní a vylekaná, že se nedokázala přinutit, aby vyšla ven. Odkládala nevyhnutelné tím, že neustále pomáhala své nové přítelkyni, Grace Winthropové, s úklidem nádobí a jídla. Grace práci v kuchyni zjevně nezvládala. Jesika ji dokonce podezřívala, že snad v kuchyni ani nikdy nebyla, dokud se nenastěhovala ho Tillyina penzionu. Grace nebyla příliš šikovná, ale zato snaživá a učenlivá. Neustále se vyptávala, jak se co vaří a dělá. Včera si dokonce svlékla rukavičky, odložila klobouk, převázala kolem pasu zástěru a umyla podlahu. Trvalo jí to sice dvakrát déle než Jesice, ale když byla hotova, podlaha se pěkně leskla.

Z obou dívek se staly dobré přítelkyně. Ponořené do vlastních myšlenek, tiše pracovaly.

„Bojím se,“ zašeptala Jesika. „Nechci s nimi mluvit.“

„Já se také bojím,“ přiznala se Grace. „Až vyslechnou tebe, určitě si budou chtít promluvit se mnou. Možná je Tilly přesvědčí, aby přišli zítra.“

Jesika zavrtěla hlavou. „Celou noc bych na to myslela. Chci to mít už za sebou, jinak nebudu spát.“

„Premýšlela jsi o mé nabídce? Pan Nelson by rád věděl, jestli koupím jeho vůz. Slíbila jsem, že mu dám zítra ráno vědět. Dovolil mi, abych ho sem přivezla,“ dodala Grace.

„Vím,“ zašeptala Jesika. „Všimla jsem si, že stojí na louce za domem. Ano, už jsem se rozhodla. Pokud ti nebudeme překážet, moc rádi s tebou pojedeme.“

Grace si povzdychla. „Díky bohu,“ řekla. „Samozřejmě že mi nebudete překážet. Musím se přiznat, že sama bych to s koňmi nezvládla.“

„Spolu to dokážeme,“ slíbila jí Jesika.

Paní Tilly se vrátila do kuchyně, aby zjistila, co brání Jesice přijít na verandu.

„Neodejdou, dokud vás nevyslechnou, děvčata,“ začala. „Možná váš rozhovor s nimi nebude nepříjemný. Měly byste si všimnout, že šerifové jsou hezcí mládenci. Už dlouho jsem neviděla tak svalnaté muže. Jde z nich trochu strach, protože jsou

zarostlí a unavení, ale když jim pohlédnete do očí, uvidíte laskavost a vaše obavy budou rázem pryč. Oba mají opravdu upřímné modré oči.“

Jesika se usmála, aby zakryla svou nervozitu. „Proč bych si měla všímat, jak jsou hezcí?“ Tilly dala ruce v bok, zakroutila hlavou a povzdychla si. „Protože máš na starosti malého chlapce a vůbec by neuškodilo, kdyby ti s jeho výchovou pomohl silný muž.“

Jesika poskládala mokrý hadřík a položila ho vedle dřezu. „Vím, že to myslíte dobře, ale nepotřebuji chlapa, aby mi pomáhal vychovávat Caleba. Dokážu to i bez něho.“

„Hloupost,“ řekla Tilly. „Vím, že pro chlapce uděláš první poslední, ale muž by ti to mohl usnadnit. Nic víc říct nechci. Kdybych byla o čtyřicet let mladší, určitě bych to zkusila. Ačkoliv musím přiznat, že bych po čertech váhala, kterému z nich bych měla dovolit dát si boty pod mou postel. Já vám jenom navrhuji, abyste si jich všimla, děvčata. Ano, Grace, pro tebe to platí také, protože správný muž by byl odpovědí na modlitby tvé rodiny. Jesiko, vytáhni si z vlasů stuhu.“

„Ano, madam,“ odpověděla Jesika, rozpustila si vlasy a rukou si je pročesala. Nechtěla vypadat přitažlivě, jen se snažila uspokojit Tilly.

„Máš tak krásné vlasy, Jesiko, měla bys je ukazovat častěji. A také by tě nezabilo, kdybys během hovoru trochu flirtovala. Ale určitě ani nevíš jak, že? Přesto by ses o to měla pokusit. I když jde o vážnou věc, nesmíte zapomínat, že šerifové jsou koneckonců jenom muži, kteří si vás všimnou. Grace, než přijde řada na tebe, vytáhni si z vlasů sponky a pořádně si je rozčeš. Mužům se líbí rozpuštěné vlasy, ne stočené do drdolu.“ Jesika a Grace už dávno zjistily, že nemá smysl se s Tilly přít. Vždycky všechno věděla nejlépe. Grace se na Tilly usmívala, ale Jesika si povšimla, jak se studem červená.

„Myslím, že bych měla jít,“ řekla Jesika.

„Myslím, že ano,“ souhlasila Tilly. „Vezmu malého nahoru hned, jak ho najdu.“

„Vím, že se dnes necítíte dobře, Tilly. Běžte si lehnout, já se o Caleba postarám.“

„Uvařím vám čaj a přinesu vám ho,“ dodala Grace. „Jesiko, Caleb může zůstat se mnou v kuchyni. Dohlídnu na něho.“

Jesika se zhluboka nadechla a vydechla. „Panebože, jen kdybych nebyla tak nervózní.“

Grace přikývla. „Cítím se, jako bych provedla něco špatného. Ach, že jsem sem jela! Tolik jsem doufala...“

„Já vím,“ řekla Jesika. „Ale byla to chyba mladého Wellse, že porušil otcův slib. Měl ti pastviny prodat, když ti to pan Wells slíbil. Gentleman by měl své slovo dodržet.“

„Jenže to mladý Wells neví,“ poznamenala Grace.

„Najdeš si jiný ranč,“ řekla povzbudivě Jesika. „Podíváme se nejdříve na pozemky kolem Denveru, a pokud se ti nebudou zamlouvat, můžeme se vydat do Kalifornie. Slyšela jsem, že tam je dobrých pastvin spousta.“

„Mám udělat tolik věcí, ale čas běží. Zbývá mi posledních sedm měsíců, abych koupila pozemek a nějaký dobytek, jinak si budu muset přiznat porážku a vrátit se domů. Kdybych tady neztrácela čas, mohla jsem už být v Denveru.“

„Jsem ráda, že jsi tady. Kdybys nepřijela do Rockford Falls, nikdy bychom se nepotkaly. A já bych neměla přítelkyni.“

Grace chytla Jesiku za ruku. „Ano, ani já bych neměla přítelkyni.“

„A teď s tebou pojedeme do Colorada. Všechno zlé je k něčemu dobré, ne?“

„Přestaňte se už chovat jako dvě husy! Jesiko, na verandu!“

Tillyina trpělivost byla u konce. Jesika se narovnala a rázně vyšla ke dveřím. Cítila se však, jako by šla na poslední soud, což ovšem bylo směšné. Musí šerify pouze přesvědčit, že nic neviděla.

Její ruka se třásla, když uchopila kliku. „Dobrý večer. Lituji, že jsem vás nechala čekat.“ Zůstala stát ve dveřích jako solný sloup, a ačkoliv se snažila vypadat klidně, nejraději by se otočila a utekla. Zkušenost naučila Daniela Ryana, že lidé se mužů zákona bojí. Rychle se zvedl, aby jí pomohl zbavit se rozpaků.

„Bude to trvat jen pár minut,“ vysvětlil. Očima těkala z jednoho šerifa na druhého. Ani jeden z nich se neusmíval. Šerif Ryan vypadal vážně, zatímco šerif Clayborne stál opřen o zábradlí a zjevně se nudil. Panebože, Tilly měla pravdu! Oba muži byli pěkně urostlí.

„Jde o pouhou rutinu,“ poznamenal Cole.

Přikývla. „Chápu.“

Usmál se. „Možná by bylo jednodušší, kdybyste vyšla na verandu.“

Rychle se nadechla, přešla k jednomu z proutěných křesílek a sedla si. Složila ruce do klína a stiskla k sobě kolena a kotníky, aby se jí netřáslly. Pak čekala, kdo začne.

„Myslím, že bychom se měli nejdříve představit,“ řekl Ryan a přisunul si k ní židli.

„To nebude nutné. Znáám vás. Vy jste šerif Daniel Ryan a váš kolega se jmenuje Cole Clayborne. Potkali jsme se ve věznici, vzpomínáte?“

Ryan si sedl na židli obkročmo a Cole se postavil za něho. Zadívala se na Cola. „Nevypadáte jako muž zákona,“ vyhrkla. Pak si pohledem změřila Ryana a dodala: „Ani vy ne.“

„Jak tedy vypadáte?“ zeptal se Cole. „Spíše jako bandité.“

„Jako bandité?“ zasmál se Cole.

Smích jim pomohl překonat napětí. Chtěla, aby se Cole posadil. Tyčil se nad ní jako věž a jeho zarostlá tvář naháněla hrůzu. Daniel nevypadal o nic lépe. Musela si připomenout, že jsou šerifové a že jsou tu proto, aby chránili nevinné. Jejím úkolem bylo přesvědčit je, že ona mezi ně patří.

„Neudělala jsem nic špatného.“

Daniel přikývl. „To my víme. Nechápu, proč se lidé před námi neustále snaží obhajovat své jednání.“

„Já vím proč,“ řekla. „Protože máte moc zavřít je do vězení,“ vysvětlila.

„K tomu ovšem musíme mít vážný důvod,“ namítl. Údivem povytáhla obočí. „Opravdu? Byla jsem dnes odpoledne za mřížemi, a pochybuji, že byl pro to vážný důvod.“

„Sami nechápeme, proč to šerif Sloan udělal,“ vmísil se do hovoru Cole.

„Byl přesvědčený, že jedna z nás lže, ale to ještě pořád není důvod, aby nás zavřel do vězení, že?“ Všimla si, že Daniel vytáhl notes, a proto se k němu obrátila.

„Víme, že jste byla v den loupeže v bance,“ začal.

„Ano, byla. Caleb tam byl se mnou.“

„Vzpomenete si, kolik bylo hodin?“

Uhladila si sukni a s pohledem upřeným do klína odpověděla. „Vlastně ano, pamatuji si to docela přesně. Byly dvě odpoledne,

možná o deset minut více či méně. Vešla jsem dovnitř, postavila se do řady, ale ostatních zákazníků jsem si nevšíkala. Nevěnovala...“

„Jste jim pozornost?“ doplnil ji Cole. „Ano, tak nějak,“ řekla. „Nevšíkala jsem si ostatních.“

„Nevšíkala jste si ani lidí stojících ve vaší řadě?“ zeptal se Ryan trochu skepticky.

„Dávala jsem pozor na Caleba. Dokáže dělat pěkné lumpárny. Nejvíce ho upoutala vrátka oddělující halu a pokladní místnost. Stále se na nich chtěl houpat. Pan MacCorkle se rozzlobil a začal na chlapce křičet. Udělal z toho hotovou scénu. Měla jsem plno jiných starostí, šerife, než si všimnout lidí kolem sebe.“

Zatímco mluvila, podívala se na Cola, aby zjistila, jestli si všiml, jak je nervózní. Určitě to poznal podle jejích rychlých odpovědí. *Zpomal*, říkala sama sobě. *Zpomal a uklidni se, jinak si budou myslet, že něco tajíš.*

Cole vypadal, jako by vůbec nemyslel. Zdálo se, že ho rutinní výsledky uspává.

Obrátila se zpět k Ryanovi. „Je mi líto, že vám nemohu víc pomoci.“

„Váš chlapec odpoledne nespí?“ zeptal se Cole. „Moje malá sestra vždy po obědě usnula.“

„Ano, Caleb obvykle odpoledne také spí, ale v poslední době je všechno jinak. Protože jsem byla nemocná a protože spíme v jedné ložnici, v noci jsem ho často budila. Dnes vstával dost pozdě a odpoledne si šel později lehnout, proto byl vzhůru tak dlouho.“ Nejspíš jim říká hlouposti a zachází do zbytečných podrobností, napadlo ji.

„Ukázal vám šerif Sloan měšec, který jsme našli?“

„Ano, ukázal,“ odpověděla. „Řekl, že jste ho našli pod stolem. Ale můj není,“ dodala důrazně. „Nikdy s sebou nic takového nenosím.“

Ryan zavřel notes a strčil ho do kapsy. Všimla si, že si nic nezapsal.

„Jste si jistá časem, který jste nám uvedla?“ zeptal se Cole. „Víte, že jste tam byla ve dvě?“ upřesnil Ryan. „Ano, možná bylo o deset minut více či méně,“ odpověděla. Oba šerifové si vyměnili pohledy. Ryan si promnul zátylek.

„Nechystáte se opustit Rockford Falls?“ zeptal se. „Ano, ráda bych odjela co nejdříve. Vlastně odjíždíme s Calebem už zítra.“

Paní Tilly mi bude chybět, ale jinak se těším, že budeme z města pryč. Od té doby, co začaly řeči o možném svědkovi, se bojím, že se sem vrahové vrátí. Jistě víte, co se stalo jiným svědkům loupeží.“

„Ano, víme,“ řekl Cole.

„Kam pojedete?“ zeptal se Cole.

„Do Colorada,“ odpověděla.

Jejich hovor byl přerušen v okamžiku, kdy na verandu vběhl Caleb. Zhlédl svou hadrovou panenku a hned se k ní vydal. Zvedl ji, přibátolil se ke Colovi a usmál se na něho.

Jesiku jeho chování nepřekvapilo. Malý se sice v přítomnosti dospělých styděl, ale své rozpaky brzy překonal. Měl rád muže. Zřejmě ho fascinovaly jejich vysoké postavy a jejich hluboké hlasy.

„Je čas jít spát, Calebe,“ řekla konejšivě. Chlapec zavrtěl hlavou, vytáhl palec z pusy a vztáhl ručky ke Colovi. Šerif ho poslušně zvedl do náruče. Malý radostně zapištěl, ale když uviděl, že se k němu matka zvedla, upustil panenku a chytl se Cola pevně kolem krku.

„Zdá se, že ještě nechce jít do postele,“ poznamenal Cole. Přistoupila ke Colovi a snažila se mu chlapce vzít. Nemohla si přitom šerifa nevšimnout. Tilly měla pravdu. Měl krásné modré oči. Kdyby se o tom stará paní nezmínila, možná by jim vůbec nevěnovala pozornost. Teď už ale bylo pozdě. Oba šerifové byli opravdu hezcí muži.

Ona ovšem nehledá chlapa! Okřikla se a to jí pomohlo soustředit se na Caleba.

„Caleb vždycky hned usnul, jakmile jsem ho uložila do postýlky,“ vysvětlovala. „Ale teď prochází obdobím, kdy si vymýšlí spoustu věcí, jen aby nemusel jít spát. Jinak je ale moc hodný, že Calebe?“

Chlapec pokýval hlavičkou a znovu se přitiskl ke Colovu krku. Cole se na ni pobaveně podíval. Jestlipak tuší, že mě jeho pohled znervózňuje? Pomyslela si Jesika a dál se zaujetím pozorovala, jak Cole svými velkýma rukama něžně hladí Caleba po zádech. Jak se ho jen mohla bát? Chlapec v jeho náručí vypadal tak spokojeně!

„Vy to ale s dětmi umíte,“ poznamenala.

„Paní Summersová, mohla byste požádat Grace Winthropovou, aby za námi přišla?“

Ryanův hlas ji vylekal. „Ano, jistěže,“ zakoktala.

„Jste paní Summersová?“ zeptal se Cole. „Nebo slečna?“

„Pro vás Jesika,“ odpověděla a obrátila se. „Grace je v kuchyni. Jestli chcete, můžete jít dovnitř a sednout si v kuchyni ke stolu.“

„To není špatný nápad,“ řekl Ryan a otevřel Jesice dveře. Cole je následoval s Calebem na rukou. Když došli ke schodišti, předal ho již spícího Jesice.

„Kuchyň je na konci chodby,“ řekla.

Zatímco Daniel zamířil do kuchyně, zůstal Cole stát pod schody a díval se za Jesikou. Líbila se mu její chůze, byla tak přitažlivě ženská. I hlas měla hezký, hluboký a vyzývavý. Nepřipadalo mu to jako něco špatného, když o ní takhle uvažoval. Jesika byla krásná žena. Jenom slepý by si toho nevšiml. Neznamenalo to však, že by si s ní měl něco začít. Jako muž zákona se nemohl a ani nesměl zaplést s potenciální svědkyní. Nebylo by to správné. Kromě toho, Jesika Summersová nebyla sama. Jeden svůj závazek právě odnášela do ložnice. Každý, kdo si s ní začne, ho bude muset také přijmout. Navždy. Tahle představa mu neseseděla. Měl rád volnost, nechtěl se nechat někým svázat. Byla navíc nevinná a Cole netoužil po nezkušených ženách. Očekávaly od vztahu něco jiného, než byl ochoten dát. Jesika patřila k ženám, které se chtěly vdát. Cole se však ženit nechtěl.

Prostě nechtěl.

„Cole, jdeš?“

Přikývl a rychle došel za Ryanem. „Co to mělo znamenat?“ zašeptal Ryan a kývl směrem ke schodišti.

Cole věděl, na co se ptá. Pokrčil rameny. „Ale nic. Jen jsem se zamyslel.“

KAPITOLA 15

Grace Winthropová stála v kuchyni u kamen. Otočila se, když vešli dovnitř. Daniel se náhle zastavil, takže Cole do něho vrazil.

Rychle se vzpamatoval. „Jesika nám řekla, že by vám nevadilo, kdybychom...“

„Ach, ano prosím, pojděte dál,“ řekla. „Vařím čaj. Dáte si šálek?“

„Proč ne,“ řekl Daniel a odsunul židli od stolu. Cole si sedl naproti němu ke dveřím.

„Už jste večeřeli, pánové?“ zeptala se.

„Ne, madam, ještě ne,“ odpověděl Cole.

„Nemáme hlad,“ řekl ve stejný okamžik Ryan.

„Ale máme,“ namítl Cole.

Grace zašla do spíže a vrátila se s talířem nakrájené šunky, který postavila na stůl vedle košíku s čerstvě upečeným chlebem. Pak ještě vytáhla z příborníku talíře a příbory.

Cole si nabral na talíř, ale Ryan se jídla ani nedotkl. Upřeně pozoroval Grace, která si roztržitě upravovala sukni. Nepodívala se, nebo se mu nechtěla podívat do očí. Když servírovala čaj, ruce se jí třásly tak, až šálky cinkaly. Tekutina, kterou do nich o chvíli později nalila, vypadala spíš jako kolomaz.

„Cukr, nebo smetanu?“ zeptala se.

Cole se podezíravě zadíval na svůj šálek, ale Daniel stále nespouštěl zrak z Grace.

„Do tohoto čaje?“ zeptal se Cole.

„Ano,“ vyhrkla. „Není dobrý?“

„Ne, ne, určitě je.“

Napil se, ale nedokázal zakrýt svou reakci. Chutnal jako pelyněk.

„Potřebuje jenom trochu cukru,“ zalhal.

„Vařila jsem ho příliš dlouho, že?“ zeptala se. „Ach ano, měla jsem sledovat čas. Hned připravím jiný.“

„Raději bych si dal sklenici vody,“ řekl Cole.

Daniel se snažil potlačit svůj smích. Nechtěl Grace zahanbit, protože byla už dost nesvá z Colova chování. Kdyby se nahlas rozesmál, její rozpaky by se znásobily.

„Víte, čaj by se neměl vařit,“ řekl jí.

Čistě ženským gestem si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Vaření je mnohem složitější, než by si člověk myslel,“ poznamenala.

„Kdo vařil u vás doma?“ zeptal se Cole.

Zdálo se, že ji otázka překvapila. „Kuchařka,“ odpověděla.

„A její pomocníci, samozřejmě. Někdy jim pomáhala i služebná. Nechcete ochutnat nakládané okurky, šerife Clayborne? Jsou opravdu moc dobré.“

„Ano, rád,“ odpověděl. „A říkejte mi, prosím, Cole a jemu Danieli,“ dodal.

„V takovém případě mi říkejte Grace.“

Začala krájet okurky tak nešikovně, že to Daniela nemohlo nechat klidným. Natáhl se a chytil jí obě ruce.

„Vždycky krájejte směrem od ruky,“ poučil ji. „Takhle.“ Pomalu jí předvedl, jak má krájet. „Je to mnohem bezpečnější.“

A protože ji hned nepustil, zůstala nehybně stát a dívala se na jeho velké ruce. „Děkuji, Danieli. Zkusím si to zapamatovat.“

Daniel si všiml několika řezných ran na jejích prstech. „Nejste na práci v kuchyni zvyklá, že?“ zeptal se, jakmile se posadil.

„Ne, ale učím se.“

Znovu se naklonila nad okurku a pomalu ji začala krájet. Soustředěním se přitom kousala do spodního rtu. Když byla s prací hotova, umyla si ruce a s vítězoslavným úsměvem položila na stůl úhledně nakrájenou zeleninu.

Ryan z ní nedokázal spustit zrak. I když byla nešikovná a vaření vůbec nerozuměla, nenechala se tím odradit.

Musel se přinutit, aby se vrátil k tomu, kvůli čemu přišli. Vytáhl z kapsy notes, položil ho na stůl a připravil si tužku. „Mohli bychom začít, ne?“ navrhl.

„Ano, jistě,“ souhlasila.

„V kolik hodin jste byla v bance, když byla přepadena?“

Upřeně hleděla na stůl. „Ve dvě, možná o deset minut dříve či později.“

Cole se při její odpovědi málem zadusil. Položil krajíc zpět na talíř a podíval se na Daniela, aby zjistil, co si myslí.

„Jste si jistá, že byly dvě?“ zeptal se Daniel.

„Ano, jistá. Všimla jsem si hodin, když jsem stála v řadě. Na stěně za přepážkami visí velké pendlovky.“

„Všimla jste si jiných lidí v řadě?“ zeptal se Cole.

Chvilí uvažovala, ale pak zavrtěla hlavou. „Ani ne. Ne, nikoho. Nevěnovala jsem jim pozornost.“

Co se tady, k čertu, dělo? Cole se chtěl Grace zeptat, ale Daniel nenápadně zavrtěl hlavou. Nemínil prozradit, že výpovědi všech tří žen jsou naprosto shodné, slovo od slova. Domluvily se snad, že budou odpovídat stejně? Pokud ano, tak proč?

Daniel zavřel notes a zastrčil ho do kapsy. „Všimla jste si něčeho zvláštního?“

„Ne,“ odpověděla Grace.

„Postavila jste se k přepážce...“

„Ano,“ řekla. „A čekala, až na mě přijde řada, ale nedívala jsem se kolem. Přemýšlela jsem o tom, co všechno musím udělat.“

Danielova nespokojenost s průběhem vyšetřování narůstala, ale nedal ji na sobě znát. „Předpokládám, že měsíc, který vám ukázal šerif Sloan, vám nepatří, že?“

„Máte pravdu, nepatří. Nikdy s sebou žádný nenosím. Všechny mé šaty mají kapsy.“

„Ale ty, které máte na sobě, nemají.“

„Prosím?“

Jeho připomínka ji zaskočila. Rychle se snažila najít vhodné vysvětlení. „Šaty, které jsem měla v bance, kapsy mají... dvě. Dáte si ještě čaj?“

Cole se podíval na svůj plný šálek a přemýšlel, kam by ho asi nalila. Zavrtěl hlavou, ale Grace si toho zřejmě nevšimla, neboť se zvedla, vzala z kamen konvici a postavila ji vedle Colova šálku. Když do místnosti vešla Jesika, očividně se jí ulevilo.

Jesika se ve dveřích zarazila, protože nečekala, že zde šerify ještě potká.

„Promiňte, nechtěla jsem vás rušit. Myslela jsem, že jste už odešli, chtěla jsem jen Grace pomoci s nádobím. Přijdu později.“ Otočila se k odchodu, ale Daniel ji zastavil.

„Pojďte a posad'te se,“ navrhl jí.

Grace horlivě přikývla. Jesičin pohled byl upřen na Cola. Vypadal rozzlobeně, nejspíš proto, že je přerušila, pomyslela si.

„Ne, děkuji. Vráťím se nahoru a chvíli počkám.“

„Sedněte si,“ trval na její přítomnosti Cole. Postavil se a odsunul židli vedle sebe. Také Daniel se postavil a požádal Grace, aby si sedla.

Obě ženy si vyměnily pohled a pak usedly.

Slova se ujal Cole. „Grace, plánujete odjed z Rockford Falls zítra, že ano?“

„Ano, zítra,“ odpověděla. Položila ruce na stůl a snažila se vypadat klidně. „Jak víte, že odjíždím?“

„Jenom jsme hádali,“ odpověděl suše. „Kam se chystáte?“

„Do Colorada.“

„Jesika nám řekla, že také jede do Colorada,“ vmísil se do hovoru Daniel.

„Ano, to je pravda,“ řekla Grace. „Odjíždíme společně.“

„Přijeli jste také do Rockford Falls společně?“ zeptal se Cole.

Grace se usmála. „Ne, to ne. Přijela jsem z Londýna, z Anglie, před několik měsíců. Projela jsem Kentucky, Missouri, Kansas a nakonec jsem skončila tady. Chci koupit pozemek,“ dodala.

„Pozemek?“

„Ano, ráda bych si založila ranč. Proto hledám pozemek s dobrými pastvinami...“

„Pro dobytek,“ přerušila ji Jesika.

„Ano, pro dobytek,“ souhlasila Grace.

„Ale pak se rodina pana Wellse rozhodla, že svůj majetek neprodá,“ řekla Jesika.

„Kdo je pan Wells?“

„Gentleman, s nímž jsem si dopisovala,“ řekla Grace. „Od přítele jsem zaslechla, že hodlá prodat pozemek.“

„Ale neprodal?“ zeptal se Cole.

„Ach, ano, chtěl,“ odpověděla Grace. „Hektary šťavnatých zelených pastvin. Dokonce jsme se domluvili i na ceně, aniž bych pozemky viděla. Jenže když jsem přijela do Kentucky, abych podepsala smlouvu, zjistila jsem, že starý pán zemřel. A jeho syn odmítl dostát otcovu slovu.“

„Grace četla inzerát v *Rockford Falls Gazette* o volných pozemcích v okolí Denveru, takže se tam jedeme na ně podívat.“

„Víte něco o chovu dobytka?“ zeptal se Daniel.

„Ne, ale najmu si muže, kteří to vědí,“ odpověděla Grace. „A budu se učit. Vím, že to nebude lehké, ale nebojím se práce.“

Cole se snažil, aby nedal najevo své zděšení. „Madam, mít vlastní ranč, to je velmi namáhavá záležitost,“ namítl diplomaticky.

Daniel si nebral servítky. „Zbláznila jste se? Nemůžete jen tak vést ranč.“

Grace se vzdorovitě narovнала. „Ne, nezbláznila jsem se a ujišťuji vás, že dosáhnu svého cíle. Nemám sice zkušenosti, ale mám pevnou vůli.“

Daniel se nemínil přit. Cole zavrtěl hlavou. „Jak chcete odsud zítra odjet? Nejbližší dostavník přijede pozítří.“

„Nepojedeme dostavníkem,“ vysvětlila Jesika.

„Pojedeme vozem,“ řekla Grace. „Stojí na louce za domem. Jistě jste si ho všimli, když jste přicházeli.“

„Chtěli jsme do něj dát naše zavazadla už dnes v noci,“ řekla Jesika.

Grace souhlasila. „A vyrazit na cestu zítra ráno.“

„Kdo bude řídit spřežení?“ zeptal se Cole.

„My,“ odpověděla Grace. Podívala se na něho, jako by nechápala, proč se tak hloupě ptá.

Cole se zadíval na Jesičinu ruku. Uchopil ji a obrátil dlaní vzhůru. „Máte hebké ruce.“

Znělo to spíš jako obvinění.

„Navléknu si rukavice.“

„Už jste někdy řídila koňské spřežení?“ zeptal se Daniel.

„Ne,“ připustila.

Daniel, zcela zaražený jejich neuskutečnitelným plánem, se podíval na Cola, jako by čekal, že jim to nějak vymluví.

Cole byl také překvapen, ale snažil se být diplomatický.

„Vy dvě... a dítě se hodláte vydat na cestu přes jedno z nejdivočejších území v zemi. Je to tak?“

Jesika a Grace přikývly.

Ted' už i Cole ztratil trpělivost. „Přišly jste o rozum?“

Poněvadž se díval na Jesiku, myslela si, že čeká na její odpověď. „Ne, nepřišly. Dlouho jsme o tom přemýšlely a mohu vás ujistit, že víme, co děláme.“

Grace přikývla. „Ano, víme,“ souhlasila. Obrátila se k Danielovi a dodala: „Chceme se připojit ke koloně vozů.“

„Proto musíme být v Gramby nejpozději v pondělí,“ řekla Jesika.

Daniel se upřeně díval na Grace. Nejráději by mu řekla, aby toho nechal. Bylo to nezdvořilé a navíc to odvádělo její pozornost. Měla pocit, jako by jí chtěl proniknout do duše. Doufala, že nedokáže číst její myšlenky.

„Proč nám kladete tak mnoho osobních otázek?“ zeptala se.

„Neudělaly jsme nic špatného,“ poznamenala Jesika.

„Už nemáte žádnou otázku týkající se loupeže v bance?“ zeptala se Grace. „Pokud ne, máme ještě hodně práce.“

„Jestli má některá z vás informace o loupeži a vědomě je utajuje, dopouští se trestného činu,“ řekl Daniel a v jeho hlase zazněla zlost.

„Chcete nás zastrašit?“ zeptala se Jesika.

Oba šerifové si její otázky nevšíмали. Daniel se obrátil ke Grace.

„Mám na vás poslední otázku. Potkala jste toho dne v bance Jesiku?“

Podívala se na ni a pak odpověděla: „Ano, minuly jsme se ve dveřích. Právě přicházela.“

„A co Rebeka?“ zeptal se Cole. „Tu jste nepotkala?“

Jesika si všimla, že i Cole je podrážděný. Určitě řekla něco, čím ho rozzlobila. Unavovalo ji, jak musela dávat pozor na to, co řekne. Rozhodla se, že se šerifu co nejdříve zbaví. Postavila se a zamířila ke dveřím.

Daniel ji zastavil svým příkazem. „Obě zůstanete zítra ve městě.“

Prudce se obrátila a narazila do Cola. Ale necouvla, ba ani se neomluvila.

„Proč tu musíme zůstat?“ zeptala se.

„Nemůžete nám to nařídit,“ pronesla nejistě Grace. „Nevyznám se v zákonech této země, ale nutit někoho, aby něco udělal proti své vůli, není správné..., že?“

„Ne, není,“ řekla Jesika. „Cole, nemůžete...“

Přerušil ji. „Ano, můžeme. Naše kancelář je vedle věznice. Co kdybyste si, dámy, naplánovaly, že nás tam zítra v osm navštívíte? Ještě se k vám přidá Rebeka.“

Jesika a Grace vypadaly jako hromádka neštěstí. Poslušně vyprovázely šerify ke dveřím.

„To není spravedlivé,“ zašeptala Grace.

Daniel ji slyšel a otočil se. „Ne, to opravdu není spravedlivé, ale o tom si popovídáme zítra, ano, Grace?“

Cole se obrátil k Jesice. „Nevím, co na nás hrajete, dámy, ale chtěl bych vás ujistit, že hraje u konce. Je vám to jasné?“

Nečekal na odpověď a odešel. Jesika se třásla od hlavy až k patě. Zavřela za nimi a pak se vyčerpaně opřela o dveře.

Grace vhrkly do očí slzy. „Ach bože..., oni to vědí.“

KAPITOLA 16

Návštěva v penzionu zanechala v Colovi a Danielovi smíšené pocity. Byli zmateni a podrážděni.

„Když byly zavřené v cele, domluvily se, co budou říkat,“ poznamenal Cole cestou do hotelu.

„K čertu, domluvily se na nás. Ale proč?“

„Asi se bojí. Jiný důvod mě nenapadá.“

„Všechny tři se snažily zakrýt strach. Rebeka se chovala vznešeně, ale poznal jsem to na jejích očích.“

„A také na rukou. Celou dobu je měla zaťaté.“

„Ano, měla,“ souhlasil Daniel a promnul si zátylek.

„Neměl jsem pravdu, když jsem si myslel, že rozhovor s Jesikou a Grace bude ztrátou času,“ řekl Cole. „Jakou to, ksakru, s námi hrají hru?“

„Nevím,“ přiznal se Daniel. „Já si také myslel, že to bude k ničemu. Jenom jsem chtěl zachovat pravidla vyšetřování a doufal jsem, že si snad některá z nich něčeho neobvyklého všimla. Pěkně se to zkomplikovalo, že?“

„Jo,“ souhlasil Cole. „Ale nedává to smysl. Všechny tři byly odpoledne v bance. Stály v řadě s lidmi, kteří si je pamatují. Proč se tedy namáhaly s tím, co nám řeknou?“

„Ne, to opravdu nedává smysl. Která z nich lže?“

„Možná všechny tři. Chrání jedna druhou.“

„Nebo...“

„Nebo co?“

„Nebo chrání někoho dalšího, o kom zatím nemáme tušení.“

„Ale jak se to dovíme?“

„Povědí nám to,“ řekl Daniel. „Zítra, ať už tak či onak, Jesika, Grace nebo Rebeka promluví.“

„A co když ne?“

„Nikdo mě nebude vodit za nos, ani muž, ani žena. Bude-li to nutné, všechny je zavřu.“ Danielův hlas se třásl vzrušením.

„Neunáhli se.“

Cole se musel usmát. „Zdá se, že šerifská hvězda mění způsob mého myšlení. Obvykle řeším věci rychle, bez přemýšlení, a teď ti říkám, abys dával pozor. Vím, jak moc chceš ty muže dopadnout. K čertu, taky bych je rád viděl za mřížemi, ale nemůžeme obcházet zákon.“

Daniel nesouhlasil. „Je mi jedno, jak je dostanu. Na zákony kašlu. Pomůžeš mi?“

„Už jsem ti řekl, že ano.“

Jejich hovor skončil, jakmile došli k hotelu. Cole otevřel okno svého pokoje, aby dovnitř vpustil trochu čerstvého vzduchu. Pak se svlékl, umyl se a padl do postele. Složil si ruce za hlavu a přemýšlel o odpovědích, které dostali. Jedna myšlenka následovala druhou, až si najednou uvědomil, že myslí na Jesiku. Ksaku, byla to svůdná žena.

Usnul s přáním, aby to nebyla ona, kdo se v bance skrýval pod stolem.

Daniel nešel hned spát. Ještě asi hodinu přecházel svým malým pokojíkem sem a tam a cítil se jako tygr v kleci. Snažil se soustředit myšlenky na vyšetřování, ale vždycky skončil u Grace Winthropové.

Byl překvapen, jak na něho zapůsobila, a vůbec nevěděl, co si s tím má počít. Po smrti své ženy se na jiné ani nepodíval. To však platilo pouze do dnešního večera. Grace mu popletla hlavu, aniž chápal, čím ho vlastně upoutala. Byla krásná, její obličej patřil k těm nejpůsobnějším, které kdy viděl. Měla také pěknou postavu. Stejně se však nemohla rovnat jeho Kathleen. Ne, žádná jiná žena se jí nemůže rovnat. Kathleen byla žena do nepohody. Vyrostla na farmě a nebála se žádné práce. Pořád se smála a byla velmi laskavá. Zamiloval se do ní na první pohled, a když si ji vzal, děkoval bohu za štěstí, které mu nadělil. Rád ji pozoroval při její každodenní činnosti a obdivoval její ruce, které zvládly všechnu tvrdou dřinu, a v noci ho něžně hladily.

Grace byla křehká, drobná žena. Sotva mu sahala po ramena. Pocházela ze zámožného a urozeného rodu a pohybovala se ve společnosti, která mu byla zcela cizí. Přesto byla nezkušená a vlídná, což ho přitahovalo.

Ale nebyla to Kathleen. Ach bože, jak svou ženu postrádal! Toužil ji obejmout, ještě jednou se s ní pomilovat, přál si slyšet, jak zpívá ukolébavku jejich malé holčičce, slyšet její smích, dotýkat se jí...

Nesmí se zaobírat minulostí, napomenul se. Jeho život sice skončil v okamžiku, kdy mu zastřelili ženu a dítě, ale musí jít dál..., musí hledat a pátrat, dokud ty bastardy nepochytá. Teprve pak bude mít klid.

Slabě si povzdechl, lehl si do postele a znovu si pročetl zápisky z uplynulého dne. Chtěl najít něco, čeho si při výslechu nevšiml, ale nic takového neobjevil. Rozmrzele mrštil notesem o zem a zabořil hlavu do polštáře.

Ach Kathleen, měl-li z nás dvou někdo umřít, proč jsem to nebyl já?

Ušnul ve vzpomínkách na svou ženu, ale snil o Grace.

KAPITOLA 17

Cole nevěděl, co ho probudilo. V jednu chvíli tvrdě spal, ale vzápětí byl vzhůru, napjatý jako struna. Neměl pevné spaní, ani když spal doma ve vlastní posteli. Měl velmi citlivý sluch a slyšel každý šramot. Kolem bylo sice ticho jako v kostele, přesto vzal pistoli a přešel ke dveřím.

Na chodbě nebyl nikdo. Vrátil se tedy do pokoje a vyhlédl z okna na ulici, jestli neuvidí někoho, kdo způsobil hluk, který ho probudil. Ale ulice byla prázdná.

Jemný vánek mu pohladil tváře. Nahlas zívá a chtěl si jít lehnout. V dáli na obzoru začalo svítat. Oranžové světlo prozrazovalo, že slunce si pomalu razí cestu černou oblohou. K čertu, ráno nastalo nějak brzy, pomyslel si, neboť měl pocit, že zrovna usnul.

Asi stárnu, usoudil. Protáhl si paže a šel se napít vody. Protože byla v pokoji ještě tma, rozžehl lampu. Jeho kapesní hodinky ležely na šatníku vedle kompasu. Letmo se na ně podíval a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ukazují půlnoc.

„Ksaku, co je?“ zamručel ospale.

Znovu se otočil k oranžovým paprskům... a najednou věděl, o co jde.

Rychle na sebe navlékl košili a kalhoty a vyběhl na chodbu.

„Vstávej, Danieli. Máme problém.“

Dveře pokoje se v mžiku otevřely. Daniel v nich stál s puškou v ruce, napůl oblečený a ještě spící. „Co se děje?“

„Požár.“

„Kde?“ zeptal se Daniel a vrátil se do pokoje pro košili.

„Nevím, možná někde za městem, ale nezdá se mi, že by to bylo tak daleko..., světlo je mnohem blíž. Tak na konci ulice...“

Ach bože, penzion... Snad nemyslíš, že...,“ křičel Cole, zatímco se hnál ke schodišti.

Daniel mu byl v patách. Noční hlídač spal tvrdě za recepcí s hlavou opřenou o pult. Daniel jím zacloumal a křikl na něho, aby zvonil na poplach. Hlídač byl tak zmatený, že se nejdříve praštil hlavou do lampy a pak převrátil židli.

„Cože... co jste to říkal?“ zablábolil.

„Zvoňte na poplach, hoří,“ zařval Daniel a utíkal za Colem.

Doběhl ho před první zákrutou. Nocí se rozléhalo jen dunění jejich bot a jejich sípot. Po chvíli ucítili kouř, a jakmile proběhli další zatáčkou, uviděli i oheň. První patro bylo v plamenech. Rudé jazyky šlehaly na všechny strany a mlsně hodovaly na všem, co se jim postavilo do cesty. Z oken plápolaly hořící záclony a čerstvě natřená bílá barva se v intenzivním horku narukovala a bublala.

Nikdo venku nebyl.

Cole a Daniel přeskočili plot a pádili přes trávník k domu. Daniel směrem k zadnímu vchodu, kde, jak doufal, by mohl najít cestu dovnitř. Cole se vydal na opačnou stranu.

Dřív než doběhli k domu, rozrazily se přední dveře a v nich se objevila Jesika. Táhla na *zápraží* Grace.

Její přítelkyně se nehýbala. Daniel doběhl na verandu a zvedl bezvládnou dívku do náručí. Ve světle ohně uviděl, jak jí ze spánku teče pramínek krve. Něco jí spadlo na hlavu a způsobilo otok. Vlastně měla štěstí, že takový náraz přežila. Přitiskl ji pevně k sobě a odnesl na zahradu, kde ji opatrně položil do trávy.

Jesika ho následovala, ale pak se náhle zastavila. Caleb! Blesklo jí hlavou. Caleb zůstal v domě! Jako smyslů zbavená začala volat jeho jméno a bezradně se rozhlížela po liduprázdném okolí. Musí za ním zpět do domu! V tom jí ale zabránil Cole. Skočil po ní a svalil ji na zem. Nemohla se nadechnout a vůbec nechápala, co se děje. Všude bylo plno kouře a dýmu, ale jediné, na co mohla myslet, byl Caleb. Kde jen může být?

Jesika se překulila na bok, aby mohla vstát a běžet pro dítě. Cole jí to však nedovolil. Přitiskl ji k zemi a křikl na Daniela, aby mu přišel na pomoc. Jesika se s ním zuřivě prala a vůbec si nevšimla, že jí hoří lem šatů. Cole se snažil plameny uhasit dříve, než zachvátí celý oděv. Daniel mezitím přiskočil a částečně šaty z Jesiky serval. Cole uchopil Jesiku do náruče a pomohl jí vstát. Popadla ho za košili a zakřičela: „Nevím, kde je Caleb. Musíte ho

najít. Je někde s Tilly... Vedla ho ven, když jsem šla hledat Grace. Viděla jsem je naposledy v prvním patře. Kde jen jsou? Musím je najít.“

Odstrčila ho a rozběhla se ke vchodu. Cole ji včas zachytil. Zápasila s ním jako divoká kočka, škrábala a kopala kolem sebe, jen aby se osvobodila z jeho sevření.

„Najdu ho,“ slíbil jí. „Slyšíte mě, Jesiko? Najdu ho. Zůstaňte s Grace. Můžete to udělat?“

Jeho klidný hlas jí pomohl překonat paniku. „Ano, ano, zůstanu s Grace. Pospěšte si.“

„Stará paní a chlapec jsou ještě v domě,“ křikl Cole na Daniela. Obrátil Jesiku k sobě. „Kde jsou jejich pokoje?“

Ukázala na prostřední okno nad verandou. „Tillyin pokoj je uprostřed. Caleb a já bydlíme nalevo..., okno je vedle stromu.“

Daniel byl rázem na střeše. Podpatkem vyrazil sklo a rychle uskočil, aby se vyhnul plamenům a dýmu, jež se vyvalily z okna. Pak se vrhl dovnitř.

Střecha nad verandou se vzápětí propadla. Cole běžel na druhou stranu domu s úmyslem vyšplhat se do prvního patra po okenních rámech, ale žár ohně byl tak velký, že se k nim vůbec nedostal. Kouř ho štípal do očí. Zkusí to po stromě, napadlo ho. Vylezl do jeho koruny a po větvi na střechu. Daniel se objevil u okna s Tilly zabalenou do pokrývky. Než se k němu stačil Cole dostat, přelezl Daniel i s Tilly, již měl přehozenou přes rameno, okenní rám a pádil na opačnou stranu. Větve stromu zde sahaly níže a bylo jednodušší na ně dosáhnout.

„Caleb nebyl s Tilly. Běž odtud!“ stačil zakřičet na Cola. „Střecha se co nevidět propadne.“

Cole jen mávl rukou a zamířil k oknu, které mu Jesika označila. Ohnivé jazyky na něho chtivě dorážely, ale strach mu dodal sílu. K smrti se bál, že dítě nenajde nebo že přijde pozdě. Proto následoval Danielova příkladu a bezhlavě skočil do plamenů.

Překvapilo ho, že podlaha stále drží. Ramenem dopadl na zem, překulil se a vstal. Hustý dým ho opět srazil na kolena. Popel se mu sypal na hlavu, oči ho pálily tak, že neviděl kolem sebe, nemohl dýchat a teplota uvnitř pokoje mu rozpalovala kůži. Hotové peklo. Sehnul se k podlaze a zhluboka se nadechl. Pak se začal plazit, což byl jediný možný způsob pohybu, neboť k podlaze se

kouř zatím nedostal. Cole se opět nadechl a zakřičel Calebovo jméno.

Jeho hlas utonul v praskotu dřeva. Cole se pomalu posouval kupředu. Nic neviděl, ale doufal, že časem narazí na dveře skříňe. V každém pokoji je skříň, uvažoval, a děti se rády do skříní schovávají. Caleb snad nebude výjimkou.

Ještě by mohl být v posteli, napadlo ho. Do té narazil nejdříve. Rukama široce zašmátral pod ní. Nic.

S každou vteřinou, která uplynula, byl Caleb blíže k smrti. Cole se tiše modlil k Bohu, aby mu pomohl chlapce najít. Ještě jednou naposledy prohmatal prostor pod postelí a vzápětí ucítil něčí stisk. Cole vsunul rameno pod rám a rukou narazil do chlapečka, který se strachy tiskl k záhlaví postele. Uchopil ho za nohu a něžně ho vytáhl.

Slyšel, jak chlapec tiše pláče a přitom hlasitě cucá palec u ruky. Přesto to byly ty nejkrásnější zvuky, neboť znamenaly, že je dítě v pořádku.

Uchopil chlapce do náruče a klekl si. Caleb se nahnul k zemi a chňapl po své hadrové panence.

„Rychle odsud,“ zašeptal Cole přidušeně do jeho ouška.

Chtěl zabalit malého do přikrývky, ale dřív, než ji stačil stáhnout z postele, zasypaly ji drobné úlomky hořícího dřeva ze stropu. Vzápětí deka vzplanula. Colovi nezbylo, než chránit chlapce vlastním tělem. Ovinul paže kolem malého tělíčka, chlapcovu hlavu vsunul pod svou bradu a doufal, že to bude stačit.

K odchodu mu zbývalo pár vteřin. Zdi kolem se začaly bortit, plameny vyskakovaly z puklin v podlaze a ze stropu padaly ohořelé trámy. Cole měl pocit, že se ocitl v rozžhaveném kotli. Sehnul se k podlaze, nadechl se a vyrazil k oknu. Ohnivá příšera ho pronásledovala. Slyšel, jak nad ním pulsuje, skučí, praská a sípe horkým dechem. Opatrně přeskakoval prohořelá místa v podlaze, ale vzápětí ho srazila na zem tlaková vlna, jež se vzedmula po pádu jedné ze stěn. Za chvíli se celý dům zřítí, blesklo mu hlavou. Plameny jako hadi se plížily všude kolem. Oheň znemožnil použít cestu, kterou unikl Daniel s Tilly, a Cole věděl, že se nemůže vrátit k místu, kudy se dostal dovnitř, neboť větve tam nebyly dostatečně nízko.

Byl v pasti.

V dále slyšel zvonění požárního zvonu. Pak uslyšel silné zapískání. Obrátil se k místu, odkud přišlo, a vzápětí Daniel zahvízdal znovu. Cole zamžoural do kouře a uviděl Daniela viset mezi větvemi stromu.

Byl však příliš daleko. Nedosáhne k němu.

Ale jiná možnost neexistovala. „Drž se, Calebe,“ zašeptal. Nadechl se, zakřičel a rozběhl se do plamenů. Ucítil, jak se pod ním prolamuje podlaha a padá střecha, na niž přeskočil, ale běžel dál jako o život.

Daniel sledoval, jak se k němu Cole blíží. Jakmile byl uprostřed střechy, lehl si Daniel na větev, nohama se zajistil o nižší větev, levou rukou se řádně chytil a pravou natáhl co nejdále.

Byl to skok do neznáma. Vzdálenost mezi okrajem střechy a Danielovou nataženou rukou byla dosti značná. Cole měl pocit, jako by letěl. Všechnu svou sílu nasměroval k jedinému bodu.

Jejich ruce se spojily. Sevření nepovolilo.

Cole zavřel oči a úlevou si oddechl. Daniel cosi hučel o jeho váze, ale stále ho pevně držel. Jakmile se Cole přestal houpat, a Daniel si byl jistý, že ho nepustí, natáhl se druhou rukou pro Caleba a jemně si ho přitáhl k sobě. Pak povolil sevření a nechal Cola, aby seskočil na nižší větev. O několik vteřin později se svezli na zem a utíkali do bezpečí.

Jesika běžela k Danielovi, aby si vzala Caleba, ale Cole jí v tom zabránil. Uchopil ji kolem pasu, nadzvedl a znovu i s ní se dal do běhu.

Když doběhli ke Grace a Tilly, zdi domu se prolomily a celý dům se zhroutil do plamenů. Lidé z města, kteří pobíhali sem a tam s kbelíky vody, se náhle zastavili a s úžasem sledovali oslnivou zář. Roj jisker vzlétl do patnáctimetrové výše a spirálovitě padal zpět k zemi. Podívaná byla tak velkolepá, že někteří lidé obdivně vzdychali.

Byla to noc, na kterou nikdo nezapomene.

Reportér místních novin pobíhal kolem a snažil se najít někoho, kdo by mu poskytl rozhovor. Fotograf John Cletehem cvakal spouští, aby zachytil poslední zbytky domu dříve, než shoří na popel.

Tilly seděla na trávě a tiše plakala. Grace byla stále v bezvědomí, ale Tilly si položila její hlavu do klína a něžně ji hladila. Daniel si vedle ní dřepel a nesměle ji poplácával po zádech,

jako by ji chtěl utišit, ale svou pozornost spíš soustředil na Grace. Sledoval, jestli dýchá, a děkoval bohu pokaždé, když se nadechla.

Vypadala tak mladě, nevinně a zranitelně. Daniel křikl na někoho, aby přivedl lékaře, ale jeho hlas Grace probral. Zamrkala a podívala se na něj. Jeho srdce se rozbušilo a do očí mu vhrkly slzy.

Co se s ním, proboha, děje? Nemohl se ubránit, aby se jí nedotkl. Něžněji vzal do náruče a postavil se s ní.

„Danieli, máte umazaný obličej.“

„Eh, já vím. Jak se cítíte?“

„Bolí mě hlava,“ řekla. „Nevím vlastně proč,“ dodala zmateně. Vztáhla k němu ruku a prsty mu sjela po tváři. „Kde jste se tak zašpinil?“

Obrátil se, aby viděla, co zbylo z domu. Ale Grace se dál upřeně dívala na něho, a proto poznamenal: „Hořelo tady.“

Otočila hlavou, ale pohyb jí působil bolest. Vzápětí vykulila nevěřícně oči a v mžiku se probrala. „Kde je Jesika, Caleb a Tilly?“

„Jsou v pořádku,“ ujistil ji. „Dostali se z domu včas. Nikdo není zraněn... kromě vás. Pamatujete si, co se stalo?“

Položila si hlavu na jeho rameno. „Ne, nepamatuji. Pust’te mě, prosím, potřebuji...“

„Potřebujete lékaře.“ Pohlédl na dav lidí a znovu chtěl zavolat, aby přivedli doktora, ale ten se již prodíral davem lidí, kteří sledovali požár. Dalo by se říct, že byl spíš popoháněn Rebekou, jež směřovala k Tilly a Grace.

„Danieli?“ zašeptala Grace. „Jak jsem se dostala z domu?“

„Jesika vás vytáhla ven. Kdyby to neudělala..., asi bychom vás s Colem nestačili včas najít.“

„Zachránila mi život.“

„Ano.“

Grace začala plakat a Daniel ji jemně stiskl, aby ji uklidnil.

Také Jesika plakala. Svírala v náručí malého Caleba a byla tak šťastná, že chlapec není zraněn, že ho pořád hubičkovala a objímala. Caleb však byl plný energie, vrtěl sebou a chtěl si jít hrát.

Rebeka je našla uprostřed davu. „Ach můj bože, Jesiko, mohli jste zemřít,“ vykřikla, když jí vzala Caleba. „Jste všichni v pořádku?“

Jesice chvíli trvalo, než mohla promluvit. „Já jsem v pořádku, ale Grace je zraněná,“ zavzlykala. „Musel ji uhodit trám.“

„Je u ní lékař,“ řekla Rebeka. „Pamatuje si něco?“

„Nevím,“ odpověděla Jesika. „Pohlídáš Caleba? Nespusť ho z očí, prosím, musím někoho najít.“

„Jesiko, měla by ses nejdříve obléci. Máš nějaké šaty?“

„Všechny shořely,“ řekla Jesika a vydala se k davu, aby našla Cola.

„Nějaké ti obstarám,“ slíbila Rebeka.

Ale Jesika ji už neslyšela. Zahlédla Cola a rozběhla se k němu. Stál opodál a díval se na zbytky domu, jak dohořívají v ohni. Vypadal vyčerpaně a od hlavy k patě byl pokryt sazemi.

Přesto jí připadal jako nejhezčí muž, kterého kdy potkala. „Cole?“

Zastavila se a zadívala se na něj. Náhle se zdál být větší. Odlesk ohně a dým, jenž se válel kolem, z něho vytvářely mystickou postavu, již bůh obdařil silou a odvahou.

„Chtěla jste něco?“ zeptal se, zmaten jejím radostným výrazem.

Chtěla mu ještě jednou poděkovat za záchranu Caleba, ale pouhé poděkování jí přišlo nedostačující. Vrhla se mu do náruče.

Instinktivně ji objal.

Stoupla si na špičky, objala ho kolem krku, zašeptala děkuji a vášnivě ho políbila.

Nebyl to žádný letmý polibek a Cole si nenechal ujít příležitost, aby toho nevyužil. Líbal by ji dále, kdyby neucítil, jak se chvěje. Odtáhl se od ní, ale Jesika ho chytla a nemínila pustit. Znovu ji tedy políbil a pevně objal.

Položila hlavu na jeho rameno a začala plakat. Všechny city, které dosud zadržovala, jako by najednou vypluly na povrch. „Děkuji,“ opakovala pořád dokola.

Opřel si bradu o její hlavu a pak ji něžně políbil na čelo. „Nemáte zač.“

Na tento okamžik nikdo nezapomene, protože pohotový fotograf jejich objetí zvěčnil – jeho pokrytého sazemi a ji oblečenou pouze v tenké noční košili.

Fotografie byla uvedena na přední stránce novin *Rockford Falls Gazette* hned následující ráno.

KAPITOLA 18

Rebece se při pohledu na Grace udělalo nevolno. Její levý spánek byl po úderu nateklý. Byl zázrak, že její přítelkyně přežila.

Daniel ji položil na deku, kterou přinesl jeden ze sousedů, a klekl si vedle ní, zatímco doktor ji vyšetřoval. Rebeku hned tak něco nevyvedlo z míry, ale vážnost Gracina zranění jí vzala dech. Vypadala, že každou vteřinu omdlí, a proto se ji Daniel snažil přesvědčit, aby se posadila. Ale Rebeka trvala na tom, že si musí nejdříve s Grace promluvit.

„Jak se cítíš, Grace?“ zašeptala třesoucím se hlasem.

Grace se zadívala na ženu, která se nad ní nakláněla. Nemohla si nevšimnout, jak pečlivě je Rebeka upravená. Nepřiběhla jako všichni ostatní v noční košili a v papučích. Ne, byla oblečená do prostých černých šatů, které se koneckonců pro tuto příležitost hodily, učesaná a vůbec ne udýchaná.

„Teď už mnohem lépe,“ odpověděla Grace. „Budu v pořádku, Rebeko. Nemusíš mít o mne starost.“

Rebeka si nadvzdla šaty a klekla si vedle doktora Lawrence.

Lékař pohladil Grace po ruce. „Budete v pořádku,“ slíbil. „Měla jste velké štěstí. Nevím sice přesně, co vás zasáhlo, ale domnívám se, že nejspíš padající trám.“

Doktor se nemotorně postavil a obrátil se k Danielovi. „Mohlo ji to zabít, šerife.“

Rebeka se naklonila ke Grace. „Vzpomínáš si, co se stalo?“

„Ne, vůbec na nic si nepamatuji.“

Rebeka chápavě přikývla. „Dobře že si nic nepamatuješ. Jinak bys měla strašné sny. Chudák Jesika se probudila uprostřed plamenů, ale tys to prospala.“

Grace vhrkly do očí slzy. „Zachránila mi život. Kdyby jí nebylo, uhořela bych.“

Rebeka jí stiskla ruku. „Neplač, prosím,“ zašeptala. „Už je to za námi.“

„Kde je Jesika?“ zeptala se Grace.

„Šla s šerifem Claybornem do vozu pro čisté šaty,“ řekl doktor Lawrence. „Měl bych ji také prohlédnout.“

Grace se s námahou posadila. Daniel jí podepřel záda a vsedě ji přidržoval. Hlava ji stále bolela tak, že se stěží dovedla soustředit. „Díkybohu, že jsme si včera sbalily všechny věci a daly je do vozu. Neshořel, že ne?“

„Ne, neshořel,“ ujistila ji Rebeka.

Oheň ještě stále likvidoval zbytky domu, ale ulice za domem už byla tmavá. Někdo v davu zapálil pochodeň. Caleb seděl tiše na Tillyině klíně, ale jakmile se neznámý s pochodní přiblížil, začal křičet a volat mámu. Rebeka se k němu ihned rozběhla, zvedla ho do náruče a snažila se ho ukonejšit.

Daniel poslal muže se světlem pryč.

Grace se pokusila vstát. Držela se doktora za paži, aby neupadla, ale svět se s ní točil, takže mírně zavravorala.

„Co to děláte?“ zamumlal Daniel. „Sedněte si, než znovu omdlíte.“

„Jste bílá jako křída,“ řekl jí doktor. „Sedněte si, jak vám poradil šerif. Potřebujete si odpočinout.“

„Chci najít Jesiku. Musím s ní mluvit.“

„Najdu ji,“ slíbil jí Daniel.

Vydal se na pole za domem, kde uviděl ji, jak přibíhá k němu. Bylo zřejmé, že slyšela plakat malého Caleba, neboť upustila šaty, které zrovna vytáhla z vozu, a rozběhla se směrem k chlapci. Cole spěchal za ní. Všiml si, že na zemi je spousta skelných úlomků, a proto se obával, aby si Jesika nepořezala nohy.

Daniel křikl na Cola a pak se zastavil na okraji pozemku. Jeho pozornost upoutaly dvě láhve od mléka. Minulý týden několikrát silně pršelo, ale láhve byly čisté. Ze zvědavosti jednu zvedl a přičichl k ní. Do nosu mu pronikl zápach petroleje, a když si sklenici důkladněji prohlédl, zjistil, že na dně ještě trochu zbylo.

Obě láhve podal Colovi. Cole si také přičichl k jedné z nich a přikývl. „Když jsme sem přiběhli, nebylo vůbec patrné, kde požár začal. Oheň byl stejně silný jak v přední, tak i v zadní části budovy. Vypadalo to, jako by se celý dům vznítil najednou.“

„Někdo dům kolem dokola polil petrolejem a pak ho zapálil.“

„Myslíš, že v tom má prsty blackwaterský gang? Možná si přečetli článek v novinách. Požár uprostřed noci by je snadno mohl zbavit dvou nepohodlných svědkyň. Ještě že se sem Rebeka nestačila přestěhovat.“

„Mohla být další v pořadí,“ řekl Daniel chmurně.

„Musíme je teď mít neustále na očích, a jakmile se trochu prospí, řeknou nám pravdu.“

„Povíš jim, že oheň byl založen úmyslně?“

Daniel vzal láhve a položil je vedle stromu. „Ne, ještě ne,“ řekl. „Nechci je víc strašit.“

Cole se zadíval na zbytky domu. „To byla ale noc!“ zamumlal.

„Pojďme, pošleme lidi domů,“ řekl Daniel. „Jejich tady nějak moc. Nesnáším davy.“

Když přišli blíže, uslyšeli, že se tohoto úkolu již ujala Rebeka. Stála před hroznem lidí a vydávala rozkazy jako generál, který není ochoten o ničem diskutovat. Zástup se choval jako nováčci, kteří právě narukovali, a poslouchal ji na slovo.

Jesika s Grace byly své přítelkyni vděčné, že zorganizovala pomoc. Sousedy poslala pro deky, jež byly určené dívkám a malému Calebovi, přesvědčila doktora Lawrence, aby u sebe ubytoval paní Tilly, dokud si nenajde bydlení, pár silných chlapů poslala, aby převezli Gracin vůz k hotelu a také pomohla vytvořit řetěz lidí, kteří pomocí kbelíků uhasili oheň, aby se nemohl rozšířit na ostatní domy.

Nikomu nedovolila nečinně přihlížet. Stále bylo dost práce, kterou bylo nutné udělat, a Rebeka se snažila, aby se tak stalo co nejdříve.

O půlhodinu později se k hotelu vydala skupinka unavených a ušpiněných lidí. Ačkoliv Grace vehementně protestovala, trval Daniel na tom, že ji ponese. Cole nesl Caleba, který usnul dřív, než vyšli na cestu. Rebeka navrhla, aby se Jesika s Calebem ubytovala v jednom z šerifových pokojů a Grace ve druhém, poněvadž hotel byl plný a nikde jinde nebylo místo. Šerifové mohou spát venku.

Cole a Daniel měli jiný plán. Nehodlali dívky pustit z dohledu. Daniel bude hlídat v hale a Cole na chodbě. Svůj záměr však změnili, jakmile před hotelem potkali šerifa Sloana, jenž se snažil nenápadně zmizet.

Daniel mu sdělil, co se stalo, a přikázal mu, aby hlídal Rebečin pokoj. Sloan bez připomínek souhlasil, protože se cítil zahanben. O

požáru neměl vůbec ponětí. Ten večer měl jiné zájmy než dohlížet na klid města a z jeho potouchlého výrazu bylo patrné, o jaké zájmy šlo.

Majitele hotelu vzhled pozdně příchozích poněkud vyděsil, přesto neotálel s pomocí. Ihned probudil dvě pokojské a požádal je, aby připravily pokoje. Nechal přichystat teplou koupel. Caleb se během koupání probudil a rázem byl plný energie. Spánek po cestě do hotelu ho evidentně posílil.

Jesika a Grace byly tak unavené, že usnuly, sotva se dotkly polštáře. Daniel si přitáhl křeslo ke Graciným dveřím a pohroužil se do spánku, jakmile hlavu opřel o rukojeť pistole.

Cole se usídlil naproti u Jesičiných dveří. Natáhl se v křesle a složil ruce za hlavu. Z pokoje bylo slyšet žvatlání malého Caleba, vzápětí se dveře otevřely a hošík vyběhl na chodbu.

Cole ho zachytil dříve, než mohl doběhnout ke schodům, a odnesl ho zpátky k matce. Tiše vstoupil do místnosti, aby Jesiku nevbudil. Ležela na břiše s rukama široce rozhozenýma a bylo zřejmé, že usnula, aniž se stačila přikrýt. Lehká košilka měkce zvýrazňovala křivky jejího těla a Cole si nemohl nevšimnout, jak krásný má zadeček a nohy. Při pohledu na její chodidla ho napadlo, jestli je lechtivá.

Obličejem byla otočena k oknu, jež bylo ozářeno měsíčním světlem. Cole zíral na její rty a vzpomínal na jejich měkkost, když ho políbila. Ještě teď cítil, jak se k němu tiskla. Nejraději by si k ní lehl a...

Rychle zastavil myšlenky, které se mu honily hlavou. Ubohá dívka dnes prožila strašlivou noc a on neměl právo myslet na tak chlípné věci. Kromě toho je federální šerifa má práci, za niž nese zodpovědnost. Nemohl jednat podle toho, co cítil, musel se umět ovládat.

Caleb se začal v jeho náruči vrtět a Cole ucítil, že je chlapec mokrý. Rázem přestal snít, rychle našel plenky a položil dítě vedle Jesiky.

„Ne, ne, ne,“ mumlal Caleb stále dokola. Překřížil nožky, obrátil se na bok a snažil se dostat zpět na zem.

„Ale kdepak,“ zašeptal Cole. „Vyměním ti plínku a pak půjdeš hezky spát.“

Zručně upevnil plenku kolem chlapcových boků, zvedl malého do náruče, našel mu jeho panenku a uložil ho do provizorní postýlky. Pak po špičkách opustil pokoj.

Caleb byl v mžiku u něho. Jesika zaslechla, jak Cole tiše nadává, a musela si rukou zakrýt ústa, aby šerif neslyšel, že se mu směje. Nejdříve se lekla, když zjistila, že je v jejím pokoji, ale pak si všimla, že uspává malého, a uvědomila si, že jeho záměry jsou počestné. Cole byl dobrý muž, ona i Caleb s ním byli v bezpečí.

Usnula, aniž by stačila Colovi s Calebem pomoci.

Caleb nakonec usnul na pár hodin v Colově klíně, pak se na chvílku probudil a přešel si k Danielovi. Není nutné dodávat, že šerifové si této noci příliš neodpočinuli.

KAPITOLA 19

V sedm hodin ráno byl už Daniel na poště a posílal telegram.

Cole vyhledal šerifa Sloana a přikázal mu, aby najal dva muže, kteří by dívky hlídali. Počkal, až šerif přivedl Roberta Yorka a Johna Carvera, oba pořádné hromotluky, a krátce jim vysvětlil, co se od nich očekává. Jesika s Rebekou měly zůstat ve svých pokojích, dokud se šerifové nevrátí, aby je znovu vyzpovídali. Grace bude ležet v posteli, dokud se na ni nepřijde podívat lékař.

„Nedovolte nikomu kromě doktora Lawrence, aby šel nahoru,“ přikázal. „Yorku, vy se postavte před Jesičin pokoj, Carver bude hlídat Rebečin a Sloan Gracin.“

„Ještě jsem neměl svou ranní kávu. Mohl bych zajít do jídelny a donést si něco k jídlu?“ zaúpěl Sloan.

„Ne,“ odpověděl Cole. „Zůstanete u Gracina pokoje.“

Nedostatek spánku propůjčil Colovi zvlášť nebezpečný vzhled, a proto se Sloan neodvážil nic namítnout.

Cole převzal od šerifa klíče od vězení a vydal se na cestu. Kancelář byla zatuchlá, a tak ji nechal otevřenou, aby vyvětrala. Všechno páchlo kouřem, a snad kvůli tomu neměl ani chuť na jídlo.

Daniel přišel až v osm. V jedné ruce držel konvici s kávou, v druhé několik telegrafních pásků. Dlouho se netajil tím, co zjistil.

„Jeden člen blackwaterského gangu byl zajat.“

„Kde ho chytli?“

„Ukrýval se v jedné z jeskyní na texaské hranici. Teď by měl být na cestě do Blackwateru.“

Cole vstal, vytáhl z police čisté hrníčky a nalil oběma kávu. Pak se napil a zeptal se: „Je naživu?“

„Jen tak tak,“ odpověděl Daniel. „Šerif z Maple Hills do něho našel několik kulek. Štěstí, že na něj šerif vůbec narazil. Píšou, že

zločinec, přestože měl těžkou chřipku, se nemínil lehce vzdát. Modlím se k Bohu, aby vydržel až do soudního procesu. K čertu, škoda, že tam nejsem. Nemohu se dočkat, až si s ním promluvíím.“

„Přece nevěříš, že by ti něco řekl.“

„Ale ano, věřím. Odpověděl by mi na všechno, na co bych se zeptal.“

„Myslíš, že bys s ním jenom mluvil, nebo bys zkusil i jiné metody?“ zeptal se Cole tiše.

„To by se vidělo. Tentokrát bych už ho nenechal odejít,“ řekl Daniel. Zavrtěl hlavou a dodal: „Soudce Rafferty by to nedopustil. Pokud je to opravdu někdo z blackwaterského gangu, bude viset.“

„Ty znáš soudce osobně?“

„Jo,“ odpověděl Daniel. „Každý v Texasu ho zná anebo o něm aspoň slyšel. Rafferty je známý svou přísností. Vedle něho je soudce Cyrus Burns úplný svatoušek. Všichni se před ním třesou. Navíc má o tento případ zájem,“ dodal. „Rafferty ztratil dobrého přítele při přepadem banky v Kansasu. Proto se chce pomstít.“

„Takže se ho případ osobně dotýká. Obratný právník by toho ale mohl využít a žádat o výměnu soudce.“

„Mohl, ale ničeho by nedosáhl,“ řekl Daniel. „Rafferty je v západním Texasu ztělesněním zákona. Naštěstí je to čestný muž. Ksaku, kdyby nebyl, mohl nechat zločince zlynčovat.“

„Myslíš, že měli nějaké problémy?“

„Vypadá to tak.“

Cole se na chvíli zamyslel a pak se zeptal. „Co je v těch telegramech?“

„Všechny jsou od Raffertyho. Zřejmě měl potřebu se vypovídat. Chtěl vědět, jestli máme nějaké stopy, a tak jsem mu odpověděl, že máme možná svědka. Hned se toho chytl. Řekl jsem mu, že existuje jistá pravděpodobnost, že během přepadení byla v bance ukryta žena. Ale také to, že máme tři možné svědkyně, ovšem žádná z nich se nechce přiznat...“

„Co na to řekl?“

„Abychom je všechny přivezli do Blackwateru. Myslí si, že z nich vytáhne pravdu.“

„Má právo nám to přikázat?“

Daniel se opřel o zed'. „Ano i ne,“ odpověděl. „Pracujeme na tomto případu na základě zvláštního pověření, takže se nemusíme řídit jeho pokyny.“

„Ale?“

„Rafferty má ve Washingtonu vlivné přátele. Když bude chtít, postará se, abychom ho poslechli. Nerad bych ho zbytečně provokoval, bude lépe, když si bude myslet, že s ním spolupracujeme. Slíbil jsem mu, že ještě dnes budeme vědět, máme-li svědka, či nikoli.“

„A budeme to vědět?“

„K čertu, jistěže.“

„Může se stát, že Grace ještě dnes nebude schopná vypovídat.“

„Zkusíme s ní promluvit odpoledne. K večeru bychom měli vědět, jestli máme svědka.“

Cole tiše zaklel. Právě uviděl Rebeku, jak kráčí po chodníku na protější straně ulice. Na sobě měla růžové šaty a v ruce držela růžovobíle pruhovaný slunečník. Vypadala tak kouzelně, že se muži zastavovali a otáčeli, aby si ji mohli lépe prohlédnout. Její strážce Carver jí byl v patách a rozhlížel se na všechny strany.

„Tamhle je Rebeka,“ řekl Cole. „A sakra, právě se zastavila s reportérem.“

Ryan vyhlédl ven. „Obcházel kolem pošty, když jsem si byl pro telegramy, a jen co jsem vyšel, rozběhl se dovnitř. Teď už nejspíš ví vše, co my, a podle Rebečina výrazu bych řekl, že jí zrovna vypráví o dopadení jednoho člena gangu.“

„Jak to vědí?“

Daniel se obrátil ke Colovi. „Co?“

„Že ten muž je z blackwaterského gangu.“

„Měl u sebe značnou částku peněz.“

„A co? Spousta lidí má u sebe peníze, zvláště když cestují.“

„To je pravda,“ doznal Daniel. „V jeho sedle našli také vydání *Rockford Falls Gazette*. Ze stejného data, kdy byla vyloupena banka.“

„To ale ještě pořád nic nedokazuje, ne?“

„Zmínil jsem se, že se pokoušel zabít šerifa, než ho zajali?“

Cole zavrtěl hlavou. „Ne, o tom ses nezmínil. Odsoudí ho minimálně za pokus o vraždu.“

„Ale já chci dokázat, že patří ke gangu. Jestli je jedním z nich, pak si s ním promluví a on bude zpívat. Chci znát jména ostatních.“

„Jak ho chceš přesvědčit, aby se doznal?“

„Na něco přijdu,“ odvětil Daniel. „Bylo by jednodušší, kdybychom měli svědka, který by na něho ukáزال...“

„Na to bych nespolehal, Danieli. Ty dívky si vymyslely stejnou historku kdoví z jakých důvodů. Podle tvého názoru chrání jednu z nich, ale já si nejsem tak jistý. Nic o nich nevíme. Je tedy načase zjistit něco o jejich minulosti.“

„Nehodlám uvěřit tomu, co nám řeknou, dokud si to neprověřím.“

„Výborně,“ souhlasil Cole. Podíval se znovu ven v okamžiku, kdy Rebeka udeřila reportéra slunečníkem do ramene. I na dálku mohl vidět, jak je bledá. Aniž by se rozhlédla, nadzvedla si sukni, rozběhla se a málem skončila pod dostavníkem. Carver ji na poslední chvíli strhl zpět.

O minutu později vešla do kanceláře. Předtím však ještě stihla křiknout na Carvera, aby zůstal za dveřmi a hlídal. Cole a Daniel čekali, až se vydýchá.

Daniel jí nabídl židli, aby se posadila. Odmítla a začala nervózně přecházet po místnosti. Bylo zřejmé, že je velmi rozrušená.

„Proč jste mi dali hlídače?“ zeptala se.

„Aby vás chránil,“ odpověděl Cole.

„Proč si myslíte, že potřebuji ochranu?“

„Vzhledem k tomu, co se přihodilo včera, jsme uznali za vhodné zajistit vám strážce, aby vás lidé neobtěžovali.“

„To vás tak rozladil strážce?“ zeptal se Cole.

„Ne,“ odpověděla. „Ne, nezlobím se na pana Carvera. Dělá jen svou práci.“

„Tak co vás rozrušilo?“ zeptal se Cole.

„Právě jsem se od toho nehorázného reportéra dověděla překvapivou zprávu. Prý byl jeden z blackwaterského gangu zatčen. Lhal, nebo říkal pravdu?“

Poněvadž se dívala na Daniela, odpověděl. „Ano, je to pravda. Jeden z nich byl zajat.“

„Je mrtev, nebo žije?“ zeptala se vyděšeně.

„Žije,“ odpověděl Daniel. „Ale nikdo neví, jak dlouho bude žít.“

„Doufám, že pojde jako krysa,“ zašeptala a sklonila hlavu.

„Ne, neměla bych to říkat, ale už tolik lidí bylo zabito, a jestli je za

jejich smrt odpovědný, měl by za své hříchy zaplatit. Víte, jak se jmenuje?“

„Nevíme,“ řekl Daniel. „Neptal jsem se.“

„Přivezou ho k soudu zpět do Rockford Falls?“

„Ne, odvezli ho do Blackwateru v Texasu.“

„Je to odsud daleko?“

„Ano,“ odpověděl Cole.

Vypadalo to, že ji jeho odpověď uklidnila.

„Dobře,“ zašeptala. „Nemusím se tedy obávat, že by utekl a přijel sem za Jesikou, Grace a za mnou.“

Usedla na židli a začala se ovívat kapesníčkem. „Ten zločinec se přiznal, že?“

„Ne, nepřiznal.“

„Jak tedy vědí, že patří ke gangu lupičů? Nepustí ho, že ne?“

V jejím hlase bylo slyšet obavy. Daniel ji rychle uklidnil. „Nebojte se, nepustí ho.“

Zadívala se do klína. „Ach bože, úplně se mi roztřáslý ruce. Nejsem na takové vzrušení zvyklá, tento týden byl opravdu výjimečný. Nejdříve přepadení banky a zavraždění lidí, pak článek v novinách o možném svědkovi, včera požár..., ne, je toho na mě příliš.“ Její hlas se zlomil.

Daniel si sedl na okraj stolu. „Vím, že je to pro vás stresující ale...“

„Ne, nevíte,“ vykřikla. „Já se... tak... bojím.“

Jakmile vyřkla své doznání, rozplakala se a zakryla si tvář dlaněmi. „Byla jsem tak zbabělá, ale teď vám vše povím. Nemusíte už vyslyšet Jesiku a Grace, protože...“

Zarazila se. Daniel se k ní naklonil a snažil se ji utěšit. Cole mezitím přinesl sklenici vody.

„Tady, napijte se,“ pobídl ji.

Otřela si obličej kapesníkem a podívala se na něho. „Snažte se mě pochopit. Nechtěla jsem, aby někdo věděl... Jsem zasnoubená se skvělým mužem. Je významným obchodníkem a velmi si zakládá na své pověsti. Skandál by zcela zničil jeho kariéru. Trvalo pět let, než mě požádal o ruku. Mohla bych se vrátit a předstírat, že se nic nestalo. A vy byste ty muže časem dopadli. Můj snoubenec se stýká se vzdělanými a bohatými lidmi. Už chápete, proč jsem mlčela?“

„Rebeko, o čem to mluvíte?“ zeptal se Cole.

„Jsem vaším svědkem. Byla jsem to já, kdo se skrýval v bance pod stolem, když tam vnikl blackwaterský gang. Váček, který jste našli, patří mně.“

Oba šerifové se snažili zůstat klidní. Cole si oddechl, že svědkyní není Jesika.

Danielovi se vzrušením rozproudila krev v žilách. Byla tam, panebože, a všechny viděla!

„Pokusí se mě zabít, že?“ zašeptala.

„Ochráníme vás,“ přislíbil Cole.

„Nedopustíme, aby vám někdo ublížil,“ ujistil ji Daniel.

Setřela slzy z očí a pak znovu promluvila. „Vím, že jsem měla přijít dříve, ale tolik jsem se bála. Snažila jsem se chovat, jako by nic nestalo, a doufala jsem, že ty zločince chytíte i bez mé pomoci. Je mi líto, že jsem vám lhala. Obvykle se nechovám tak zbaběle.“

„Byla jste vyděšená,“ řekl Cole.

„Ano,“ zašeptala. „Ale ubohá Jesika a Grace musely kvůli mně projít peklem. Ani jedna z nich nebyla v bance v zavírací době, a kdybych se vám svěřila dříve, ušetřila bych je utrpení.“

„Viděli vás v bance krátce po poledni,“ řekl Cole.

„Ano, ale později jsem se vrátila. Chtěla jsem uzavřít svůj účet. Myslela jsem, že vše půjde hladce...“

Na tváři se jí objevil výraz odhodlání. „Pojedu s vámi do Blackwateru a podívám se muže, kterého zajali,“ řekla. „Pokud bude patřit k zločineckému gangu, mohu svědčit u soudu.“

Utřela si další slzu a pak pokračovala. „Chtěla bych vás o něco požádat. Nechte, prosím, Jesiku a Grace odjet. Chtějí dnes odpoledne opustit město, myslím, že byste jim v tom neměli bránit,“ dodala. „Už by dál neměly trpět kvůli mé zbabělosti. Nemusíte se obávat, že je blackwaterský gang bude sledovat. Dlouho jsem přemýšlela, jak zařídit, aby je nechali na pokoji.“

„A jak tedy?“ zeptal se Daniel.

„Řeknu reportérovi novin, že já jsem svědkyní. Jsem si jistá, že to uvede na přední straně zítřejšího vydání. Zajdu za ním hned po cestě zpátky do hotelu.“

Daniel zavrtěl hlavou. Cole položil hrníček s kávou a přistoupil k ní. „To vám nedovolíme.“

„Nemůžete mi v tom zabránit,“ vykřikla. „Ochráním Jesiku a Grace tím, že z nich sejmu podezření. Stejně je to moje vina, že se

ted' musí skrývat. Doufám jen, že si někdo z blackwaterského gangu ty noviny přečte. Pak je jistě nechají být.“

„Mýlíte se, mohu vám v tom zabránit,“ namítl Daniel. „S žádným reportérem mluvit *nebudete*. Je vám to jasné?“

„Ale nějak musím dát všem najevo, že Jesika a Grace tam nebyly. Cožpak nechápete? V městečku se k nim chovají, jako by měly lepru, přitom nic špatného neudělaly.“

Byla na pokraji hysterického záchvatu. Cole se ji snažil uklidnit. „Ani vy jste neudělala nic špatného, Rebeko. Jen jste byla v nesprávný čas na nesprávném místě.“

„Ví Jesika a Grace, kvůli čemu jste za námi přišla?“ zeptal se Daniel. „Když vás šerif Sloan zavřel všechny tři do jedné cely, řekla jste jim, že jste byla svědkyní přepadení? To proto jste nám pověděly stejnou historku?“

Zdálo se, že ji jeho slova překvapila. „Obě byly velmi vyděšené. Vzpomínám si, že jsem jim řekla, jak budu před vámi vypovídat. Proč se ptáte? Odpovídaly stejně?“

Ani jeden z šerifu na její otázku neodpověděl. „Řekla jste jim, že jste viděla přepadení a vrahy?“ zeptal se Cole.

„Ne, neřekla. Ale určitě si to domyslely. Chtěly mě ochránit tím, že o tom pomlčely. Jsou obě tak laskavé! A ted', jestli dovolíte, šla bych si sbalit své věci. Mohla bych být hotová za hodinu. Určitě bude nejlépe, když vyrazíme co nejdříve.“

Daniel naznačil Colovi jemným kývnutím hlavy, že by s ním rád hovořil. Vyšli na verandu, ale nechali pootevřené dveře.

„Nesmíme dopustit, aby mluvila s reportérem,“ zašeptal Daniel.

„Souhlasím,“ zamumlal Cole. „Ale má pravdu, že bychom měli odjet z města, jakmile to bude možné.“

„Chtěl jsem ještě počkat...“

„Na co?“ zavrčel Cole.

„Každou chvíli by měli ze Salt Lake City dorazit šerif Cooper a jeho dva zástupci. Chci, aby se postarali o Jesiku a Grace, zatímco pojedeme s Rebekou do Blackwateru.“

„A co když budou chtít odjet z Rockford Falls? Budou v bezpečí?“

„Ano,“ odpověděl Daniel. „Šerif Cooper a jeho chlapci je doprovodí a zajistí, aby je nikdo neobtěžoval.“

„Ty Cooperovi důvěřuješ?“

„Jistě,“ odpověděl Daniel. „Je to správný chlap. Už jsem s ním pracoval na jiných případech. Věř mi. Bude vědět, co má dělat.“

Rebeka upoutala jejich pozornost tím, že opět propukla v pláč.

„Budou se snažit mě zabít, že?“

Cole jí chtěl zalhat, ale Daniel ho předstihl. „Ano, je možné, že se o to pokusí, ale my nedopustíme, aby vám zkřivili vlas na hlavě.“

„Musíme odjet. Teď hned,“ požadovala. „Nezůstanu tady už ani minutu. Je to příliš nebezpečné,“ dodala panicky.

„Předtím, než se rozhodneme, co dělat dál, musíte nám přesně vyličit, co se odehrálo v bance.“

„Ne, musíme odjet. Řeknu vám všechno po cestě.“

„Rebeko, potřebujeme znát podrobnosti hned teď,“ trval na svém Daniel.

Popotahovala a celá se třásla. „Bylo to strašné,“ zašeptala. „Pospíchala jsem, proto se mi nelíbilo, že musím stát znovu v řadě. S nikým jsem nemluvila. Do zavírací hodiny zbývalo pár minut, ale pokladním všechno hrozně dlouho trvalo. Obávala jsem se, že si nestihnu vyřídit účty. Ach bože, Franklin mi pomáhal, a teď je mrtvý. Seznámila jsem se s ním v kostele, byl tak laskavý.“

Její vyprávění přerušil na okamžik hotelový poslíček. Byl vysoký, hubený, s jizvičkami po neštovicích na tváři. „Šerif Ryan? Promiňte, že vyrušuji, ale nesu vám naléhavý vzkaz.“

Zíral na Rebeku, zatímco podával Danielovi zalepenou obálku. „Proč pláče?“ zeptal se.

Nikdo mu neodpověděl. „Madam, mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Poslíček pokrčil rameny a pak se zeptal Daniela, jestli má doručit nějakou odpověď.

Daniel si rychle přečetl dopis. „Řekněte slečně Winthropové, že za ní ihned přijdu.“

„Říkala, že je to naléhavé,“ opakoval poslíček. „Chce odjet z města. Sdělila mi to, ještě než přišel doktor, aby ji prohlédl.“

„Vraťte se do hotelu a vyříd'te jí, že přijdu co nejdříve.“

„Ona není *slečna* Winthropová,“ poznamenal poslíček na odchodu. „Je to *lady* Winthropová. Má titul,“ dodal důležitě. „Řekl mi to majitel hotelu.“

Daniel si ho již nevšímal. Rebeka si utírala oči Colovým kapesníkem. Jakmile poslíček za sebou zabouchl dveře, pokračoval Daniel ve výslechu.

„Kolik jich bylo?“

„Sedm,“ odpověděla. „Bylo jich sedm. Ale neviděla jsem všem do tváře.“

„Popište nám vše od začátku,“ vyzval ji Cole.

Sklonila hlavu, zavřela oči a výstižně popsala, co se přihodilo v bance. Na konci svého vyprávění se opět dala do pláče a křečovitě svírala Colovu ruku.

„Když vám to vyprávím, jako bych to znovu prožívala...“

Cole ji pohladil. „Víme, jak je to pro vás těžké,“ konejšil ji. „Nesmírně jste nám pomohla,“ řekl Daniel.

Cole souhlasně přikývl. „Máš nějaké další otázky?“ zeptal se Daniel Cola.

„Ne,“ řekla nám všechno, co potřebujeme znát.“

Rebeka se postavila, zhluboka se nadechla a řekla: „Dostanete je všechny, že? Slibte mi to, prosím.“

„Slibujeme,“ odpověděl Cole.

Daniel ji vyprovodil ke dveřím. „Chvilku si odpočíňte, než se pustíte do balení,“ navrhl jí.

„Ať se vám to líbí, nebo ne, chci odjet z tohoto města už dnes,“ upozornila je. „Buďte, prosím, tak ohleduplní a neříkejte Jesice a Grace, že jsem se přiznala. Nechci, aby mě za mou zbabělost nenáviděly.“

„Jsem si jistý, že by rozuměly důvodu, proč jste mlčela. Ale nemusíte mít obavy. Nehodláme jim to říct. A nebojte se, odjedeme ještě dnes,“ přislíbil.

„Děkuji vám, šerife. Za hodinu budu hotova.“

Před domem čekal strážce, aby ji doprovodil do hotelu.

Navrhl, aby se vrátili jinou cestou, než kterou přišli. Byl ozbrojen šestirannou pistolí a na rameni mu visela puška. Pohyboval se s velkou obezřetností, a tak Daniel usoudil, že Rebeka je v dobrých rukou.

„Co chtěla po tobě Grace tak naléhavě?“ vyzvídal Cole.

„Nevím,“ napsala jen, že potřebuje se mnou mluvit, než odjede z města. Ještě pořád si myslí, že bude schopna řídit vůz. Zdá se, že nemá všech pět pohromadě.“

„Má ale vůli,“ namítl Cole. „Řekl bych, že by opravdu odjela, kdybychom jí to dovolili.“

„Jenže my ji nikam samotnou nepustíme,“ poznamenal Daniel. „Cooper se na obě děvčata přilepí, dokud nepochytáme všechny členy blackwaterského gangu.“

„Může to trvat hezky dlouho.“

„Nemyslím,“ řekl Daniel. „Jestli se banda dozví o Rebece, budou se snažit dostat se jí za záda. S pomocí boží bychom je pak mohli chytit.“

„Chceš ji použít jako návnadu?“

„V každém případě ji hodlám dopravit do Blackwateru živou.“

Cole přikývl. „Hádal jsem, že Rebeka by mohla být svědkyní. Ne, ne tak zcela. Doufal jsem, že jí nebude Jesika.“

„Chápu proč. Má dost starostí s chlapcem.“

Cole se zadíval z okna. „Neříkal jsi, že chceš navštívit Grace v hotelu?“

„Ano, tak to stálo ve vzkazu,“ odpověděl Daniel.

„Zdá se, že nikam nebudeš muset chodit. Grace právě přechází ulici v patách se Sloanem.“

„K Čertu...“

Daniel vyrazil ke dveřím a otevřel je právě v okamžiku, kdy vcházela Grace. Popadl ji tedy za ruku a vtáhl do kanceláře.

„Co tady, sakra, děláte? Jak to, že nejste v posteli?“

Upřímná starost o její zdraví mu číšela z očí. Grace vypadala jako obživlá smrtka, která se každou vteřinou opět odporoučí na onen svět. Byla bledá a hlavu měla stále mírně oteklou. Daniel by ji nejraději vzal a odnesl zpět do hotelu. Postrčil ji mírně stranou a rozhlédl se po ulici. Sloan se otráveně opíral o sloup.

„Musela jsem za vámi přijít,“ vysvětlila.

„Využila jsem toho, že šerif snídal v jídelně, a tak jsem bočními dveřmi nepozorovaně vyklouzla ven.“

„V poslední chvíli jsem ji koutkem oka zahlédl,“ namítl Sloan.

„Nechal jsem na stole nedojedenou snídani a vydal se za ní.“

Grace se snažila být trpělivá. „Danieli, musím s vámi mluvit. Je to strašně důležité.“ Rozhlédla se po kanceláři, pak se zeptala: „Jesika tady ještě nebyla? Řekl jste nám, abychom sem ráno přišly.“

„York ji doprovodil do domu doktora Lawrence. Chtěla navštívit Tilly,“ řekl Sloan. „Chlapce vzala s sebou,“ dodal.

„Co si to, ženské, vlastně myslíte?“ vyštěkl Cole. „Tři potenciální svědkyně si klidně vykračují po ulici a je jim úplně jedno, že se vystavují nebezpečí. Nad takovou nezodpovědností by zaplakali všichni svatí. Jdu k Lawrencovým a odvedu Jesiku zpět do hotelu.“ Podíval se na Sloana a dodal: „I kdybych ji měl odvléct za vlasy.“

Šerif Sloan před rozzuřeným Golem ucouvl a díval se, jak mizí ulicí. Daniel za ním zabouchl dveře, aby zůstal s Grace sám.

„Proč se Cole zlobí?“

„Zlobí se, protože vy, Rebeka a Jesika děláte všechno pro to, abychom vás nemohli chránit.“

„Přece si nemyslíte, že by se někdo pokusil za plného denního světla nám...“

Daniel ji přerušil. „Odvedu vás zpět do hotelu.“

„Ne,“ namítla. „Musím vám něco říct. Je to důležité, Danieli.“

Chtěla vymanit své ruce z jeho sevření, protože opírat se o muže zákona jí připadalo jako projev slabosti, ale nějak se jí to nedařilo. Byla tak vylekaná, že sotva dokázala přemýšlet. To, co mu hodlala sdělit, pozmění neodvolatelně celou její budoucnost a všechny její sny. Ale neměla na vybranou. Musí to udělat.

Ustoupil. „Dobrá, Grace. Co mi chcete říct?“

„Jsem váš svědek,“ vyhrkla. „To já jsem se schovala v bance pod stůl.“

V Danielově tváři mírně škublo, ale jinak na sobě nedal nic znát.

„Vy jste tedy svědkyní?“ zeptal se.

„Ano. Je mi líto, že jsem nenašla odvahu říct vám to dříve, ale bála jsem se. Jesika s Rebekou tam byly před mnou. Vypovídaly pravdu. To já jsem lhala a tím jim přivodila tolik nesnází. Necháte je teď odejít, ano?“

Daniel jí neodpověděl. Jeho podvědomí mu našeptávalo, že dívka lže. Čím déle o tom přemýšlel, tím více zuřil.

„Kolik jich tam bylo?“

Odpověděla bez zaváhání: „Sedm.“

Do očí jí vstoupily slzy. Daniel by ji rád utiřil i uškrtil zároveň. Neuchýlil se ani k jednomu, ani k druhému. „Dobrá, zavedu vás do hotelu a všechno mi povíte.“

„Bojím se o Jesiku a Rebeku,“ vykřikla. „Myslím, že jsem přišla na způsob, jak je ochránit.“

Daniel si domyslel, co bude následovat, a nahlas zamručel. „K čertu, doufám, že jste ještě nemluvila s reportérem?“

Jeho otázka ji překvapila, neboť toto řešení ji zrovna napadlo. „Ne, ale udělám to,“ řekla. „Myslela jsem, že zajdu do redakce novin a požádám, aby to uvedli v zítřejším vydání. Jsem si jistá, že reportér bude mít z mé zprávy radost.“

„Nikam nepůjdete!“ vyštěkl Daniel a stiskl jí ruce na důkaz, že to myslí vážně.

Jeho hněvivý výbuch ji zarazil. Opravdu se zlobil, neboť jeho jindy tak něžné oči se proměnily v studené kousky ledu. Sklopila hlavu. „Myslela jsem si, že vás moje doznání potěší. Nechápu, proč se hněváte, Danieli.“

Zhluboka se nadechl. „Grace,“ začal. „Mluvíte pravdu?“

Vytrhla se mu ze sevření a pokusila se ho obejít. „Existuje ještě něco, co byste měl vědět.“

„Co to je?“

„Ten včerejší požár..., to nebyla náhoda,“ vyhrkla. „Pamatuji si, co se stalo. Vzpomínám si na... jablka.“

„Jablka?“ zopakoval nechápavě.

Přikývla. „Nemohla jsem usnout, což je u mě obvyklé,“ dodala. „Nikdy nespím celou noc. Zdálo se mi, že slyším v přízemí podivný zvuk. Jako by cinkaly skleničky.“

„Nerozumím vám.“

„Víte..., jako když si někdo připíjí na zdraví a přitukne si..., tak to znělo.“

„Co jste udělala?“

„Tilly se včera necítila dobře, a protože jsem ji nechtěla budit, oblékla jsem si župan, nazula papuče a sešla dolů. Kdyby někdo klepal na dveře, poslala bych ho pryč, aby se vrátil až ráno. Když jsem byla v přízemí, všimla jsem si, že je okno do jídelny otevřené. Vítr si lehce pohrával se závěsy. Vylekala jsem se, protože jsem je večer určitě zavírala. Byla jsem totiž poslední, kdo šel nahoru.“

„Co se dělo pak?“ zeptal se Daniel.

„Šla jsem do jídelny okno zavírat a tam jsem ucítila podivný zápach.“

„Myslíte petrolej?“

„Ano, petrolej,“ odpověděla. „Položila jsem ruku na parapet a ten byl celý potřísněný petrolejem. Zdálo se, jako by ho tam někdo právě rozlil.“

„Co se stalo potom?“

„Tilly dala košík s jablky do kuchyně na stůl. Přinesla jí ho jedna z dcer.“

„Co mají jablka společného s požárem?“

„Cítila jsem vůni jablek. Víím, že to zní podivně, ale jsem přesvědčená, že je tam někdo jedl. Chtěla jsem utéct nahoru a vzbudit Jesiku a Tilly, ale bála jsem se pohnout. Ucítila jsem závan vzduchu, jak se otevřely dveře. Někdo stál za mnou. Otočila jsem se, ale zřejmě už jsem nestačila vykřiknout.“

„Protože vás někdo uhodil, že?“

„Nepamatuji si, že by mě někdo praštil. Pak už si vzpomínám jen na to, že jste se nade mnou nakláněl..., byla jsem venku, na trávě. Kdyby mě Jesika nenašla a neodtáhla, uhořela bych.“

„Jsem váš svědek,“ zašeptala znovu. „Nechci, aby ublížili Jesice nebo Rebece. Jsou nevinné.“

Daniel neodolal pokušení dotknout se jí. Setřel jí z tváře slzy. „Vy jste také nevinná, Grace.“

Dlouhou chvíli si hleděli do očí. Daniel byl zaskočen svou touhou ochránit ji. Nepovedlo se mu ochránit vlastní ženu a dítě, ale tentokrát to dokáže. Nespustí Grace z očí. Kdokoli by se jí pokusil ublížit, musel by nejdříve zabít jeho.

„Danieli, jste v pořádku?“

„Ach ano, jsem.“

„Vypadáte velmi... rozzlobeně.“

„Nechci, aby se vám něco stalo, Grace.“

Nevědomky jí svíral ramena. Bolelo to, ale Grace byla zticha. Určitě by se za své chování styděl. Jemně ho uchopila za ruce.

„Nic se mi nestane.“

„Ochráním vás.“

„Ano, věřím vám,“ souhlasila. „Ale musíte také ochránit Jesiku a Caleba.“

Údivem povytáhl obočí. „Proč?“ zeptal se.

„Riskovala pro mě svůj život,“ odpověděla.

„A co Rebeka? Za ni se také cítíte zodpovědná?“

„V jistém smyslu. Vždy byla ke mně laskavá.“

Objal ji kolem ramen. „Pojďme. Zavežu vás domů, slečno Winthropová. Ne, to není správně,“ zažertoval. „Lady Winthropová, že?“

„Ne, Danieli. Prostě Grace. Tady jsem jenom obyčejná holka.“

„Ach Grace, na vás není nic obyčejného. Ani tady, ani nikde jinde.“

KAPITOLA 20

Nejdříve si vzal na mušku dítě. Stačilo stisknout spoušť, a bylo by po chlapci. Jenže v takovém případě by riskoval, že se jeho matka stačí ukrýt, a to nechtěl, protože především ona byla cíl. Rozkaz zněl jednoznačně: musí zemřít. Vedle ní kráčel po zuby ozbrojený strážce, který, kdyby dostal příležitost, si mohl ještě jednou v životě vystřelit.

Pan Johnson si upravil polohu na břiše a vyčkával, až bude trojice přecházet ulici. Ze svého místa na střeše obchodu měl hezký výhled na vše, co se dělo pod ním. A se svou winchestrovkou nemůže minout. *Trpělivost*, říkal si, když jím projela vlna vzrušení. Nejdříve strážce, pak žena a nakonec chlapec. Raz, dva, tři – jak prosté!

Očekávání v něm vyvolávalo lehkou závrať. Napětí před tím, než měl zabít, bylo stejně vzrušující, jako když byl se ženou. Ne, bylo ještě lepší, pomyslel si. Mnohem lepší.

Dávali si na čas, loudali se po chodníku a netušili, že jim zbývá pár posledních minut života. Jejich kat se uchichtával jak malý kluk.

Jesika se nemohla se strážcem dohodnout, kam jít. Chtěla se zastavit na strážnici, ale York ji mínil odvést do hotelu. Tvrdšíjtný zástupce, kterého Sloan najal, aby ji hlídal, byl poněkud jednoduchý muž, na němž byla zajímavá jediná věc: jeho knír. Připomínal kliku u dveří, s konci stočenými vzhůru. Vousy byly tak pečlivě natuženy, že i když strážce mluvil, vůbec se nepohnuly.

Jesika držela Caleba za ruku a sestoupila z chodníku. York ji uchopil za loket a snažil se ji převést na druhou stranu. Po cestě nikdo nejel, ba dokonce ani kolem nikdo nebyl, neboť ulice za domem doktora Lawrence končila. Byla to poklidná část městečka. Caleb tahal Jesiku kupředu, a tak ho nechala, ať si běží.

Cole se právě vynořil ze zatáčky, když ho malý spatřil. Rozběhl se k němu, několikrát upadl, ale rychle se postavil a znovu utíkal ke Colovi. Jesika se hrdě usmívala, byla ráda, že chlapec si z drobných nehod nic nedělá. Když byl Caleb asi padesát metrů od Cola, vztáhl ručky nahoru na znamení, že chce vzít do náruče, a hlasitě vypískl.

Johnson poklekl, zamířil svou winchestrovku a vystřelil. Strážce se *zarazil* a jako podřatý se skácel k zemi.

Jesika vykřikla. Yorkovi prolétla kulka srdcem přesně tak, jak to pan Johnson zamýšlel. Nikdy se nemínil. Nikdy.

Jesika upadla na kolena a snažila se Yorka obrátit k sobě čelem, aby mu pomohla. Byl samá krev. „Pane Yorku,“ zasténala. „Ne... ne... pane Yorku...“

Natáhla se pro jeho pistoli a vytáhla ji v okamžiku, kdy se vedle ní do prachu zaryla další kulka. Znovu vykřikla, upustila zbraň a pak ji opět sebrala.

„K zemi,“ zařval Cole a vyrazil k ní. Střely přicházely ze střechy nad obchodem, ale střelce nebylo vidět. Cole křičel dál na Jesiku, aby utekla, aby se schovala, ale ona ho vůbec neposlouchala.

Zrakem prohledávala střechu, pak zamířila pistolí a vystřelila. Kulka však zasáhla okno v druhém poschodí domu a roztříštila sklo na drobné kousky.

Výstřely Caleba poděsily. Rozběhl se zpátky k matce, protože se domníval, že u ní bude v bezpečí. „Ne,“ vykřikla Jesika.

Pan Johnson sledoval, jak se Jesika snaží dítě ochránit. Pohrával si s ní jako kočka s myší. Jelikož mu dělalo potěšení pozorovat hrůzu, jež se zračila v jejím obličeji, schválně protahoval svůj hlavní záměr. Opět mu hlavou prolétla myšlenka zabít chlapce dříve než matku, ale musel ji zavrhnout.

Jesika se rychle přiblížila k chlapci. *Ne, ne, ještě chvíli si budeme hrát*, pomyslel si a střelil jí před nohy. Sprška hlíny se rozstříkla na její sukni a Jesika se rázem zastavila. „Tak se mi to líbí,“ zašeptal, ale protože se opět rozběhla, musel ještě jednou vystřelit, aby ji zpomalil.

Ksakru, bylo by lépe, kdyby zůstala stát, protože to by se mohl v klidu rozmyslet, kdy ji pošle do nebe. Byla čistá stejně, jako vypadala? Uvažoval, ale vzápětí zapochyboval. Neexistuje něco jako čistá žena. Ještě chvilku počká, než ji sprovodí z tohoto světa,

at' už do nebe, či do pekla. Cítil se skvěle. Byl stejně všemohoucí jako Bůh, protože i on rozhodoval o tom, kdo bude žít a kdo zemře.

„Je čas,“ zašeptal a zamířil mušku na její srdce.

Od prvního výstřelu uběhlo jen pár vteřin, ale Colovi se zdálo jako celá věčnost, než se dostal k Jesice. Skočil, strhl ji k zemi a přikryl ji vlastním tělem. Mezitím stačil vytáhnout revolver a zrakem přelétnout střechy.

Tam... na okraji obchodního domu se zablýskl kov. „Mám tě,“ zamumlal a vystřelil.

Jeho druhý výstřel našel svůj cíl. Střelec se zapotácel, klesl na kolena a pak se zřítil na zem. Cole do něj ještě třikrát střelil.

Ačkoliv si byl jistý, že ho zabil, nespustil z něho oči. Zuřil tak, že se stěží dokázal ovládat. V hlavě se mu rozléhal Calebův pláč. Malý seděl uprostřed silnice v prachu a zoufale se dožadoval mámy.

Jesika se nemotorně postavila, a pak se k němu rozběhla. Uchopila ho do náruče a kolébavými pohyby se ho snažila uklidnit. Sama však byla před zhroucením.

Výstřely bylo slyšet až do věznice. Daniel vyrazil směrem k Lawrencovu domu už při prvním výstřelu, ale než doběhl, bylo po všem. Viděl, že Jesika je v pořádku a konejší Caleba, a proto se vydal za Golem, který stál nad mrtvým mužem. Pistolník byl pádem tak pohmožděný, že by ho nepoznala ani vlastní matka.

„Víš, kdo to je?“ zeptal se Daniel.

Cole zavrtěl hlavou. „Možná ho pozná Rebeka. Určitě patřil ke gangu.“

„Jo, Grace mi právě oznámila, že byla v bance. Přísahala, že svědkem je ona.“

Cole byl jeho zprávou zaražen. „Která z nich mluví pravdu?“

„K čertu, to kdybych věděl,“ zamručel Daniel. Dřepł si vedle mrtvého a začal mu prohledávat kapsy s nadějí, že najde nějakou maličkost, podle níž by ho identifikovali.

Cole počkal, až ho opustí zlost, a pak se pomalu vydal k Jesice, která seděla uprostřed cesty se synkem v náručí. Položil jí ruce na ramena a chtěl jí pomoci vstát. Ale Jesika se od něho odtáhla. Cole si všiml, že má v ruce pistoli. Rychle ji vzal a hodil na zem.

Caleb k němu vztáhl ručky, ale Jesika nedovolila, aby se chlapec dotkl. Ještě se stále třásla a nemohla popadnout dech.

„Proč jste, ksakru nezalehla, když jsem na vás křičel?“ zeptal se Cole medovým hlasem.

Rozpor mezi jeho otázkou a způsobem, jakým se zeptal, ji zmátl. Nedokázala poznat, jestli se zlobí, či ne. „Prosím?“

„Ptal jsem se, proč jste se nekryla, když jsem vám to nařídil,“ zopakoval.

„Vy se zlobíte?“

„Ano, zlobím.“

„Nejraději byste na mě křičel, že?“

„Ano,“ připustil. „Ale nebudu. Caleb by se vyděsil, navíc nemá smysl křičet. Příště udělejte to, co řeknu, ano? Nemohu vás chránit, pokud se mnou nebudete spolupracovat.“

„Příště?“ vykřikla.

Caleb se znovu rozplakal.

„K čertu, podívejte, co děláte,“ zamumlal Cole.

Mezitím k nim přistoupil Daniel, bez ptaní vzal Caleba do náruče a obrátil se s chlapcem tak, aby neviděli na mrtvé tělo pistolníka.

„Chudáčku malý,“ zašeptal a něžně pohladil chlapce o zádech. Maličký se uklidnil, položil si hlavičku na Danielovo rameno a strčil si palec do pusy.

„Našel jsi něco zajímavého?“ zeptal se Cole.

„Ne,“ odpověděl Daniel. „Kapsy byly prázdné.“

Jesika chytla Cola za ruku. Teprve teď si uvědomila, co jí řekl. „Neudělala jsem, co jste mi řekl, protože jsem nepřemýšlela. Chtěla jsem jen ochránit Caleba.“

„Chápu vás, Jesiko,“ řekl. „Ale nemohu...“

Opět mu stiskla ruku. „Promiňte, že jsem se nechovala podle vašich příkazů, ale obávám se, že bych to udělala znovu. Nedovolím, aby někdo ublížil mému synovi. Ach bože, když si představím, co se mohlo stát... Caleb mohl být mrtvý.“

Nemusel se jí dotknout. Sama ho objala a toužila, aby ji utěšil.

Pevně ji stiskl. „Nebudete plakat, že ne?“ zeptal se stroze. „Rozplakala byste tím Caleba.“

„Ne, nebudu, ale vy nic nechápete,“ zašeptala. „Je to moje vina, že pan York je mrtev. Byl tak hodný. Kdyby nebylo mě, zůstal by naživu.“

„Tiše, tiše,“ chlácholil ji. „Nemůžete za to, není to vaše vina. Vím, bylo to hrozné.“

„Ne, nevíte, protože to nechápete.“

„Co nechápu, moje milá?“

Byl víc než ona překvapen tím, jak ji oslovil. Ba co víc, že to šlo tak snadno.

„Nevěděla jsem, jak z té pistole střílet.“

„Vedla jste si dobře.“

„Ne, nevedla,“ namítla. „Musím se to naučit.“

„Jesiko, těsně jste ho minula, ale já ho dostal. Dokážu vás ochránit, jen mi musíte více věřit a nechat mě dělat mou práci.“

Daniel přinesl Caleba zpět matce. „Už je v pořádku?“ zeptal se Cole.

„Ano, ještě se ale trochu chvěje.“

„Byla jsem to já,“ vyhrkla. „Já tam byla.“

„Cože?“ zeptal se Daniel.

Colovi náhle došlo, co se jim snaží říct. „Schválně, budu hádat,“ zamumlal.

Zadívala se na Daniela. „Jsem váš svědek.“

„Ach, k čertu,“ zašeptal Daniel.

Caleb po něm rychle nadávku zopakoval.

„Co teď?“ zeptal se Cole a těsněji objal Jesiku, která se mu vůbec nebránila.

„Co si vymyslely tentokrát?“ zeptal se Daniel a v jeho hlase bylo možno rozpoznat narůstající hněv.

„Víš, co si myslím?“ řekl Cole. Stiskl Jesiku a dodal: „Že pod tím stolem muselo být pěkně těsně.“

KAPITOLA 21

Kancelář na strážnici byla přeplněna muži zákona. Šerif Jack Cooper, vedoucí operace v Salt Lake City, a dva jeho zástupci, Spencer a Cobb, právě dorazili do Rockford Falls. Bylo zřejmé, že se cestou nikde nezastavovali, neboť byli od hlavy až k patě pokryti vrstvou prachu.

Cooper se s Danielem dobře znal. Několikrát s ním spolupracoval na různých případech, které se ovšem netýkaly žen a jež nebyly tak spleť. Cooper, podobně jako Daniel, byl zvyklý na nebezpečné a zákeřné chování zločinců. Jednou eskortoval k soudu uhlazeného a na pohled mírumilovného reverenda, který zabil a znetvořil šestnáct mužů s rezavými vlasy. Důvodem k vraždám byla víra hlasatele božího slova, že rudé vlasy jsou d'áblovým znamením. Navíc prý slyšel boží hlas a odmítl obhajobu, protože byl přesvědčen, že před porotou ho obhájí sám Bůh. Soudce, který vedl přelíčení, měl k pastorově smůle hlavu jako mrkev, a vůbec se nerozpakoval doporučit porotě, aby reverenda pověsila.

Cooper se za dobu své praxe setkal s různými případy. Se svým opáleným obličejem, hnědýma očima a předčasně prošedivělými vlasy vypadal spíše jako senátor než muž zákona. Nikdy ho nic nevyvedlo z míry. Když si přečetl Danielovy poznámky, hodil notes na stůl a posadil se. Oba jeho zástupci se opřeli o zed'.

„Zdá se, že vyšetřování vedou ty tři ženské, a ne ty,“ utahoval si z Daniela. Natáhl nohy daleko před sebe a ruce složil na břicho.

Cole se právě vrátil z hotelu, takže mu šerifova poznámka neunikla.

Daniel ho představil Cooperovi a jeho zástupcům. „To je šerif Clayborne,“ řekl. „Je v naší branži nováčkem.“

Zástupci mu potřásli rukou. Spencer vypadal zaraženě a zeptal se: „Jmenujete se křestním jménem Cole? A patříte k bratrům Claybornovým?“

„Ano,“ odpověděl Cole.

„Slyšel jsem o vás, pane.“

„Opravdu?“ zeptal se Cole a přemýšlel, co asi o něm slyšel.

„Ano, pane,“ řekl Spencer. Podíval se na svého kolegu a zašeptal: „Claybornovi jsou v Montaně legendou.“

Cobb si Cola obdivně prohlédl. Cooper si všiml, jak Cole obrátil oči v sloup, a tiše se pousmál.

„Co kdybyste šli do hotelu, chlapci, a trochu se umyli? Pak se najezte a vystřídejte šerifa Sloana a jeho muže.“

„Ano, pane,“ řekl Spencer. Pošťouchl Cobba směrem ke dveřím, ale ještě jednou se zadíval na Cola. „Šerife Clayborne, je pravda, co se stalo dole v Springfieldu?“

„Nevěřte všemu, co se povídá,“ odpověděl Cole.

„Ale je to pravda, že? Zastřelil jste všechny čtyři z Murpova gangu, aniž by stačili vytáhnout pistole, že?“

„Jděte, Spencere,“ nařídil mu Cooper. „Privádíte šerifa Clayborna do rozpaků.“

Cole se zasmál. Jakmile se za nimi zavřely dveře, obrátil se ke Cooperovi: „Vypadají hrozně mladě.“

„Taky že jsou mladí,“ souhlasil s ním Cooper. „Ale rychle střelí a chtějí být muži zákona. Oba jsou mnohem tvrdší, než se zdá.“

Daniel se naklonil ke Colovi. „Rozhodl jsem se změnit náš plán. Cooper vezme Rebeku do Blackwateru a ty a já pocestujeme s Grace a Jesikou. Rozdělíme se a ve čtvrtek se setkáme v Red Arrow. Tam bychom projednali případné problémy.“

„Nemám námitek,“ řekl Cole.

„Myslel jsem, že pojedeme společně,“ vložil se do hovoru Cooper. „Ale Daniel se domnívá, že takhle to bude bezpečnější.“

„Daniel má pravdu. Společně by vzbuzovaly příliš velkou pozornost,“ řekl Cole.

„Cooper mi sdělil, že soudce Abbott podepsal příkaz.“

„Jaký příkaz? A kdo je Abbott?“

„Je to soudce ze Salt Lake City,“ odpověděl Daniel. „Soudce z Blackwateru mu telegrafoval a požádal ho o spolupráci. Protože tenhle případ vyšetřujeme na základě speciálního zmocnění, nemusíme se jejich příkazy řídit. Myslím ale, že tentokrát bychom měli všichni táhnout za jeden provaz. Máme svědkyni, která, přísámbohu, bude svědčit.“

„Soudce v Blackwateru začíná šílet,“ doplnil ho Cooper. „Já se mu nedivím. Nejdříve mu Daniel napíše, že máte možného svědka. Pak všechny tři ženy vypoví, že tam nebyly, a vzápětí zase tvrdí, že tam byly. Došli jste k závěru, která z nich je skutečný svědek?“

„Ještě ne,“ řekl Daniel. „Myslel jsem si, že na to přijdu, když mi popíšou, co se v bance přihodilo.“

„Ale?“ ponoukl ho Cooper.

„Každá z nich má svou vlastní verzi. Nikam to nevede.“

„Kdybyste tedy měli hádat, která by to byla?“ zeptal se Cooper.

Daniel a Cole se vyslovili najednou: „Rebeka.“

„Zajímavé,“ poznamenal Cooper.

„Podrobnosti, které uvedla, jsou velmi přesvědčivé. Dokázala popsat i některé členy gangu a zapamatovala si jejich jména.“

„Jesika nám toho moc neřekla, nejspíš proto, že je vyděšená dnešní střílbou.“

Cooper se zamyslel a pak spustil: „Musím vám říct jedno. Ty ženy mě dost matou. Chápu, proč odmítly doznat, že v bance byly. Bály se a určitě slyšely o tom, co blackwaterský gang udělá s případným svědkem. Ale nerozumím, proč najednou změnily názor a teď zase tvrdí, že tam byly.“

„Daniel se domnívá, že se řídí podle hesla Jeden za všechny, všichni za jednoho,“ řekl Cole. „Šerif Sloan je všechny zavřel do jedné cely, a tam nejspíš ukulý svůj plán.“

„Co o nich víte? Znáte něco z jejich minulosti?“

„Moc toho zatím nevíme,“ odpověděl Daniel. „Nechal jsem každou prověřit. Ale to chvíli potrvá, takže více informací budeme mít až v Blackwateru. Zním pár drobností, ale ještě nejsou ověřeny.“

„Co například?“ zeptal se Cooper.

„Tak třeba Rebeka. Podle výpovědí lidí, s nimiž se setkala v Rockford Falls, pochází z New Yorku. Žila s rodiči a sedmi sourozenci v dvoupokojovém bytě. Oba rodiče se upili k smrti. Rebeka se sama vzdělávala a asi před třemi lety se přestěhovala do St. Louisu. Od té doby se se svou rodinou vůbec nestýká. V St. Louisu se seznámila s bohatým obchodníkem, kterého si chce na podzim vzít. Každou neděli chodí do kostela a pracuje v knihovně.“

„Zřejmě se snaží svého nastávajícího chránit. Ví, že gang by ho mohl použít jako návnadu, aby se dostal k ní,“ řekl Cooper. „Co Jesika a Grace? Co víte o nich?“

„O Grace vím jen to, že sem přijela z Anglie a že si chce koupit ranč. Psal jsem do Londýna, ale zatím jsem nedostal žádnou odpověď.“

„A Jesika?“ zeptal se Cooper.

„Její matka zemřela asi před dvěma roky. Otec opustil rodinu, ještě když byla Jesika dítě. Do Rockford Falls přišla z Chicaga, aby pomohla při porodu své tetě, matčině sestře, protože to byla její jediná příbuzná.“

„Mluvíš o ní jako by byla mrtvá,“ poznamenal Cooper. „Je opravdu mrtvá,“ upřesnil Daniel. „Zemřela několik hodin po porodu. Vykrvácela. Byla vdaná více než patnáct let, teprve pak otěhotněla. Její manžel však dítě nechtěl. Když jeho žena zemřela, nestačil ani dítě pojmenovat a zmizel. Od té doby o něm nikdo neslyšel.“

„Co se stalo s dítětem?“ zeptal se Cooper. „Jesika si ho vzala,“ odpověděl Daniel. „Je velmi mladá, ale snaží se ho řádně vychovávat.“

„To je těžké břímě pro ženu, která je sama,“ podotkl Cooper. „Ale zvládá to,“ řekl Cole. „Jesika je silná.“

„Vypadá to, že je,“ souhlasil Cooper. „Její dítě je dostatečný důvod k tomu, aby mlčela. Určitě by udělala cokoli, jen aby ho ochránila.“

„I Grace má zřejmě někoho, koho chce chránit,“ řekl Cole.

„Má,“ souhlasil Daniel. „Své rodiče.“

„Odkud máš všechny ty informace?“

„Od Tilly MacGuirové,“ odpověděl Daniel. „Jak už jsem řekl, nejsou zatím ověřené, ale Tilly je opravdu studna informací. Zdá se, že o každém něco ví. Hodně nám pomohla.“

Cooper se postavil a protáhl si paže. „Kdy se vydáte do Blackwateru?“ zeptal se.

„Nemůžeme vyjet dřív než zítra,“ řekl Daniel. „Doktor nařídil Grace ještě jeden den na lůžku. Škoda že se nemůžeš zdržet a odpočinout si. Vypadáš hrozně.“

„Ty nevypadáš o nic lépe, Danieli.“

„Jsem v pořádku,“ namítl Daniel. „Cole, kdy plánuješ, že s Jesikou odjedete?“

„Nevím,“ řekl Cole. „Budeme muset někam dát Caleba. Nemůže jet s námi.“

Daniel souhlasil. „Co hodláš dělat?“

Cole už o tomto problému přemýšlel. „Nechci nechávat Caleba tady. Každý ví, komu patří,“ vysvětlil. „Chtěl bych ho k někomu schovat. Myslím, že už vím, ke komu.“

„Máš na mysli Rosehill?“

„Co je to Rosehill?“ zeptal se Cooper.

„Můj ranč,“ odpověděl Cole. „Žije na něm má matka střídavě s bratry a sestrou, kteří za ní často přijíždějí. Máma Rose je nyní ve Skotsku u mé sestry a jejího manžela. Vrátí se až za měsíc.“

„Tak kam tedy dáš Caleba?“

„K Tomovi a Josey Nortonovým.“

Daniel se usmál. „To není špatný nápad, Cole. Tom nedopustí, aby se malému něco stalo. Ale Josey by ho mohla zabít těmi svými jídly.“

„Nezbývá nám, než tohle riziko podstoupit,“ poznamenal Cole. „Řeknu Tomovi, aby se s chlapcem na nějakou dobu ztratili. Pokud je Jesika skutečný svědek, nechci, aby se jí něco stalo.“

Pokynul k mapě, která ležela na stole. „Jede je Red Arrow?“ zeptal se. „Nikdy jsem tam nebyl.“

„Je tak malé, že na mapě asi není,“ řekl Cooper. „Malá díra uprostřed ničeho, kde končí vlaky. Ve městě je pouze bar, jeden obchod a stáj. Spát musíš venku, protože tam nemají hotel. Je to bohem zapomenuté místo.“

„Kolem jsou hluboké jeskyně,“ poznamenal Daniel. „Drsné, ale krásné.“

„Možná bych mohl zatím nechat Jesiku na starost Spencerovi a Cobbovi a odjet s Calebem za Torném. Na zpáteční cestě se pro ni zastavím.“

„To nepůjde,“ řekl Daniel.

„Bude to pro Jesiku bezpečnější.“

„Říkám, že to nepůjde.“

„Ale proč ne?“ zeptal se Cole.

„Protože Jesika pojede s tebou.“

Colovi se jeho nápad nelíbil. „Bude mě zdržovat,“ namítl. „A jak už jsem řekl, je to pro ni bezpečnější. Jakmile předám Caleba Tomovi, vrátím se zkratkou.“

„Ty nejsi ženatý, synu, že ne?“ zeptal se Cooper.

„Ne, nejsem. A vy?“

Cooper se zasmál. „Nikdy jsem nebyl ženatý,“ přiznal se. „Daniel by mě k vyšetřování nepřizval, kdybych měl rodinu. Spolupracuje pouze se starými mládenci. Ale můj bratr je ženatý.“

„Opravdu?“ řekl Cole a přemýšlel, proč mu to Cooper říká.

„Ano, je,“ poznamenal Cooper. „Má pět dcer a dva syny a mohu ti přísahat, že kdybys chtěl jen jednoho odvést od jeho matky, zabil by tě. Jak si jen představuješ, že Jesika dovolí, aby s tebou Caleb odjel?“

Cole se nenechal vyvést z míry. „Prostěji to vysvětlím.“ Zarazil se, když uviděl, jak se Cooper nevěřícně zatvářil, a dodal na svou obranu: „Vím, že se jí to nebude líbit a že bude protestovat, ale nakonec mi dá za pravdu. Už ji znám za ty dva dny dost dobře. Když jí vysvětlím situaci, jsem si jistý, že ustoupí.“

KAPITOLA 22

Řekla mu, že ho zabije. Jesika nebyla ani za mák rozumná. Cole byl přesvědčen, že ho jako šerifa bude poslouchat na slovo, ale hluboce se mýlil. Jeho chyba byla, že si od ní nechal vzít zbraň. Namířila na něho a zcela vážně mu pohrozila, že jestli se jen dotkne jejího syna, zabije ho.

Když si Cole sbalil své věci, zamířil do hotelu. Zaklepal na dveře Jesičina pokoje a schválně je nechal pootevřené, aby Cooperův zástupce mohl vidět, že uvnitř se neděje nic nevhodného. Rychle Jesice vysvětlil svůj plán: odveze Caleba na sever, ona na něho počká v Rockford Falls, a až se vrátí, odjedou společně do Texasu.

Chlapec během následující výměny názorů naštěstí spal. S mírumilovným výrazem ve tváři vypadal jako andělíček. Jeho matka se ovšem nechovala vůbec andělsky. Zuřila jako medvědice chránící své mládě.

„Jestli si myslíte, že dopustím, abyste odvezl Caleba, tak jste úplně zešilel.“

„Jesiko, přestaňte mávat tou pistolí. Mohla by vystřelit. Vraťte mi ji.“

Zástupce Spencer vešel do pokoje. „Šerife, potřebujete pomoc?“

Cole zavrtěl hlavou. „Ne, to je v pořádku.“

Jesika stála u postele s pistolí namířenou k zemi. Byla unavená. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy.

„Měla byste být rozumná,“ řekl.

Zavrtěla hlavou. „Do žádného Blackwateru nepojedu. A vy se mého syna ani nedotknete.“

„Vím, že je to pro vás těžké, ale u mých přátel bude v bezpečí. Nemusíte mít strach, dobře se o něho postarají.“

„Vypadněte!“

Nevšímal si jejího příkazu. Přešel pokoj a sedl si na okraj postele. Záměrně se dotkl její paže. Nyní by jí lehce mohl vytrhnout pistoli z ruky, ale neudělal to.

„Řekla jsem vám, abyste odešel.“

„Nikam neodejdu, dokud mě nevyslechnete.“

Očima těkala ze zástupce na Cola a zpět. Cole měl ještě jednu zbraň v pouzdře, rovněž Spencer byl ozbrojen.

„Nevím, koho z vás zastřelím jako prvního,“ zavrčela.

Spencer se podíval na Cola, aby zjistil, co si dělá z její výhrůžky.

Cole Jesiku upřeně sledoval.

„Prosím vás, odejděte, než udělám něco, čeho bych mohla litovat.“

„Spencere,“ řekl Cole. „Zavřete za sebou dveře. Chtěl bych si s Jesikou promluvit o samotě.“

„Ale já ne,“ zašeptala.

„Jste si jistý, že mě nebudete potřebovat, šerife Clayborne?“ zeptal se Spencer, jakmile sáhl na kliku.

„Jsem.“

Spencer vypadal zklamaně. Cole počkal, až zástupce za sebou zavře, a pak řekl Jesice, aby se posadila. Zavrtěla hlavou a zůstala stát.

Usmál se na ni. Vlastně z ní nedokázal odtrhnout zrak. Převlékla se, a snad proto vypadala krásnější než před hodinou. Měla na sobě šaty medové barvy, které snad kdysi byly zlaté, ale nyní už byly vybledlé a na loktech mírně ošoupané. Přesto jí velice slušely. Vlasy měla stažené dozadu bílou stužkou, ale pár pramínků jí volně splývalo kolem obličeje. Vyzařovala z ní ženskost a smyslnost, a když k němu přistoupila blíž, ucítil jemnou vůni šeríku.

K čertu, nemohl jí odolat.

„Na co se díváte?“ zeptala se.

„Na vás,“ odpověděl. „Jste moc krásná žena, Jesiko.“ Jeho kompliment jí vyrazil dech. Nenařídil jí, aby se posadila. Tentokrát ji o to požádal.

„Chci, abyste mě vyslechla. Musím vám něco říct, a až skončím, klidně mě můžete zastřelit.“

„Víte, že vás nezastřelím,“ zamumlala a podala mu pistoli. „I když bych chtěla,“ dodala vzdorovitě. „Ale neudělám to. Probudila bych Caleba.“

Usmál se. „Přeháníte, Jesiko.“

„Nemůžete mě donutit, abych jela do Texasu.“

„Ale ano, mohu,“ namítl. Jeho hlas zněl přesvědčivě, nesmlouvavě.

Zakryla si tvář dlaněmi. „Nic špatného jsem neudělala. Proč mě a Caleba nenecháte na pokoji?“

„Víte, že nemohu.“

Opřela se hlavou o jeho rameno a tiše se rozplakala. Vytáhl z kapsy kapesník a podal jí ho. Neřekl jí, aby přestala, protože věděl, že se potřebuje vyplakat. Uleví se jí, pomyslel si, i když ho představa, že i on je částečně zodpovědný za její hoře, netěšila.

Trvalo hodnou chvíli, než se utišila. Cole ji pevně svíral, přičemž si uvědomil, jaká je měkká.

„Vím, že jste neudělala nic špatného,“ zašeptal. „Soudce z Texasu mě požádal, abych vás přivezl do Blackwateru.“

„Ale co Rebeka a Grace?“ vykřikla. „Jsou...“

„Psst, probudíte malého,“ připomenul jí. „O své přítelkyně se nemusíte bát. Daniel je ohlídá.“

„Jak se o ně nemám bát?“

„Věřte mi,“ poradil jí.

„Zkusím. Ale nebude to lehké. Kvůli mně se ocitly v nebezpečí, že?“

„Ano. Byly jste uvedeny v novinách jako pravděpodobné svědkyně loupeže. Obávám se, že vrahové vás nenechají na pokoji, dokud vás nedostanou. Chápu, že kvůli tomu jste se ani jedna nechtěla přiznat, že jste byly v bance, ale...“

Začala znovu plakat. Její slzy mu drásaly srdce. Chtěl se jí dotknout, ale neučinil tak.

„Nemám rád ženy, které pořád pláčou,“ řekl.

„To mě musíte přímo nenávidět. Já brečím pořád. Ale ne před Calebem. Vím, že bych ho rozlítostnila. Někdy..., obvykle pozdě v noci, si přetáhnu přikrývku přes hlavu, aby mě nikdo neslyšel, a hezky se vypláču.“

Objal ji kolem ramen. „To nerad slyším. Kvůli čemu pláčete?“

„Mám strach.“

„Proč?“

„Že zklamou.“

„Nemáte to jednoduché, Jesiko.“

„Ale ne, s Calebem je vše jednodušší,“ zašeptala. „Jsem docela spokojená. Jenom jsem... někdy unavená. Všechno bylo v pořádku až do dne, kdy jsem vstoupila do té zatracené banky. Jsem připravená říct, co se stalo,“ dodala. „Pak mi uvěříte. Víím, lhala jsem. Zapírala jsem, že jsem tam byla, ale to proto, abych ochránila Caleba.“

„Pomůžu vám ho ochránit. Našel jsem pro něho bezpečné místo. Nemůžeme ho vzít do Blackwateru, to přece chápete.“

Konečně přijala, co bylo nevyhnutelné. „Ano, chápu. Nemohla bych ho nechat s Tilly? Má ho ráda, postarala by se o něho. Caleb ji navíc zná, nebál by se s ní zůstat, ani by se necítil opuštěný.“

Cole s ní nesouhlasil. „Jesiko, každý tady ví, komu chlapec patří. Nebyl by problém ho od Tilly odlákat, je to přece jenom starší paní. Nechci ho nechávat v Rockford Falls.“

„Proč by ho chtěl někdo někam lákat?“

„Kdyby zločinci vašeho syna chytli, mohli by ho využít jako rukojmí a vás donutit, abyste u soudu nevypovídala.“

„Ach panebože.“

„Jesiko, manželé, které mám na mysli, se o chlapce dobře postarají. Povím vám o nich něco víc. Jsou už starší..., skoro by mu mohli být prarodiči...“

Cole strávil dalších patnáct minut vyprávěním o Tomovi a Josey Nortonových. Podrobně vyličil zejména Tomovu minulost a jeho skvělé zkušenosti při zacházení se zbraní. Příliš se ovšem nezmiňoval o Joseyině kuchařském umu. Jakmile svou řeč dokončil, zdálo se, že Jesika už není tak neoblomná.

„Říkal jste, že vždycky chtěli mít děti?“

„Ano,“ odpověděl.

„Kdybyste měl syna, nechal byste jim ho?“

„Ano,“ odpověděl.

„Musím se s nimi nejdříve seznámit, pak se uvidí. Pokud se mi nebudou líbit, Caleba u nich nenechám.“

Byla rozhodnuta jet s ním.

„Kdy odjedeme?“ zeptala se. „Říkal jste, že je to na severu?“ popotáhla.

„Ach Jesiko, nezačínejte znovu. Všechno bude v pořádku, uvidíte. Chcete se přesvědčit, že bude v bezpečí, že?“

„Ano, jistě. Chápejte, já Nortonovy vůbec neznám...“ Vstal a zamířil ke dveřím. „Začněte balit, Jesiko. Jedno zavazadlo pro vás, jedno pro Caleba.“

„Než odjedu, musím promluvit s Grace.“

„Vyloučeno.“

„Vrátíme se do Rockford Falls?“

„Ne, pojedeme přímo do Texasu.“

„A co mé věci? Všechno, co mám, je u Grace ve voze.“

„Zařídím, aby vůz dali do stáje. Majitel ho prozatím ohlídá. Umíte jezdit na koni, že?“

„Ano,“ řekla. „Ráda bych si koupila nějakou zbraň. Naučíte mě, jak s ní zacházet.“

Nelíbilo se mu, že chce zbraň. „To není problém. Zamíříte a střelíte,“ řekl. „Ale vy zbraň nepotřebujete.“

„Potřebuji,“ namítla. „Naučíte mě střílet?“

„Vždyť už jste střílela z Yorkovy pistole.“

„Chci střílet přesně.“

Nehodlal ztrácet čas debatou o stříle. „Odjedeme, jakmile se Caleb probudí. Co zas?“ zeptal se, když viděl, jak vrtí hlavou. „Musí se nejdříve najíst.“

„Dobrá,“ řekl. „Až se tedy nají. Můžete mu sbalit nějaké jídlo s sebou,“ dodal.

„Jak dlouho pojedeme?“

„Ne dlouho,“ slíbil jí. „Jesiko, nechci, abyste někomu říkala, že Caleb jede s námi. Nikde také nezmiňujte Nortonovo jméno. Jasně?“

„Ano.“

Už byl ve dveřích, když se znovu ozvala. „Cole?“

„Ano?“

„Slibte mi, že se mému synovi nic nestane.“

„Slibuji.“

ČÁST TŘETÍ

*Nezapomenutelný čas dává zapomenout bolu,
mrazy ustaly a poupata raší...*

KAPITOLA 23

Rebeka seděla vzadu za hotelem na nízké kamenné lavičce. Vedle na zemi stály její kufry. Bylo zde ticho a bezpečno, nikomu se nechtělo ven v tomto odpoledni rozpáleném sluncem. Kolem se rozprostírala nevelká zahrada, lemovaná vysokou cihlovou zdí a stále zelenými keři. Spencer a Cobb stáli na stráží při východu z atria, zatímco jejich nadřízený Cooper netrpělivě přecházel po volném prostranství a čekal, až pro ně přijede speciální povoz.

Rebeka se obávala, že ji Jesika a Grace uvidí, jak odjíždí.

Zkontrolovala čas a pohlédla ke dveřím. „Cítím se strašně, vždyť jsem se ani nestačila rozloučit s Jesikou a Grace. Ale nechci, aby věděly, že jedu do Texasu podívat se na muže, kterého zadrželi. Bály by se o mě,“ dodala. „Doufám, že se s nimi nepotkám, až budeme vycházet z hotelu.“

„Nemusíte se bát, slečno,“ řekl Cooper. „Nepotkají vás.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Grace má nařízeno zůstat v posteli ještě jeden den. Hlídá ji šerif Ryan, který nedovolí, aby vstala nebo aby se k ní někdo jen na krok přiblížil.“

„A co Jesika?“

„Odjela před několika hodinami se šerifem Claybornem.“

„Co tím myslíte, že odjela? Kam?“ vykřikla. „Musela si něco zařídit? Vráti se ještě dnes?“

„Ne.“

„Kde tedy je?“

„V dobrých rukou,“ řekl Cooper. „Nemusíte se o ni bát.“

„Kdy odjela? Říkal jste, že před několika hodinami?“

„Ano,“ odpověděl. „Už jsme také měli být na cestě, ale není jednoduché najít slušný kočár. Jste si jistá, že nemůžete jet k železniční stanici na koni?“

„Naprosto. Vyrůstala jsem ve městě, šerife. A jak už jsem vám vysvětlila, nemám žádné zkušenosti s jízdou na koni. Zlomila bych si vaz.“

„Jak myslíte,“ řekl. „Budeme tedy muset počkat.“

„Ještě jste mi neřekl, kam odjela Jesika.“ Cooper se nejdříve opřel a pak se na Rebeku podíval. Nechtěl, aby si všimla, jak na něho zapůsobila. Bože můj, měl doopravdy potíže, aby na ni celou dobu nezíral. Byla mimořádně krásná žena a se svými zlatými vlasy, jež prosvěcovalo slunce, vypadala jako světice. Když ji poprvé uviděl, málem se mu podlomily nohy. Daniel ho měl varovat, pomyslel si, lépe by se na jejich setkání připravil.

Spencer a Cobb byli ohromeni nejen Rebekou, ale také ostatními dvěma ženami. Od chvíle, kdy je potkali, se chovali jako dospívající kluci, kteří právě objevili rozdílnost pohlaví. Byla to zapeklitá situace.

Cooper sklopil zrak a požádal ji, aby zopakovala svou otázku.

„Chci vědět, kam Jesika a Cole odjeli.“

„Nevím.“

„Někam na sever,“ vyhrkl Spencer.

Cooper se na něho nevraživě podíval a nenápadně mu naznačil, aby byl zticha. „Cole a Jesika odvezli chlapcem ke svým přátelům.“

„Ke Colovým přátelům?“ zeptala se. „Jistěže,“ dodala. „Jesičini známí jsou v Chicagu... kromě Grace a mě. Jsem její přítelkyně. Proč musela odvézt Caleba? A proč jste mi neřekl, že odjíždí? Jste přece šerif, propánakrále. Měl jste mi to říct.“

„Promiňte.“

„Jenom mám o ni strach, nic víc.“

„Vy tři jste byly dobrými přítelkyněmi, že?“

„Ano. Tragické okolnosti nás velmi sblížily. Máme mnoho společného.“

Cooperovi bylo Rebeky líto. Vypadala tak zranitelně a křehce.

„Brzy se se svými přítelkyněmi setkáte,“ slíbil jí.

„Ano?“ zeptala se dychtivě. „A kdy?“

„Jesika s Colem a Grace s Danielem nás dostihnou.“

Nechápavě se zamračila. „Nerozumím vám. Chcete mi říct, že Jesika a Grace pojedou také do Texasu?“

„Ano.“

„Ale proč? Já jsem svědek.“

„To víme,“ odvětil. „Musíme však zbývajících dvě ženy držet v bezpečí, dokud neskončí soud. Až zločince usvědčíte, bude po všem. Do té doby potřebujete ochranu. Kromě toho, soudce Rafferty chce mluvit s vámi všemi.“

„Kdy je uvidím?“

„Setkají se s námi v Red Arrow,“ odpověděl. „Budeme tam pravděpodobně dřív než Jesika a Cole, ale jeden nikdy neví.“

„Red Arrow je poslední zastávka, že? Znamená to, že odtamtud budu muset jet do Blackwateru na koni?“

Její obavy ho rozesmály. „Můžete jet se mnou, nebo vám najmu vůz.“

Podívala se na své ruce a zašeptala: „Všechno se to nějak zvrtno. Kdybych se přiznala dříve, ušetřila bych Jesice a Grace spoustu starostí.“

„Proč jste se nedoznala už na začátku? Měla jste strach?“

„Ano.“

„Madam, když budete mužům zákona lhát, můžete se dostat do vážných problémů,“ poznamenal Cobb. Jeho kolega Spencer souhlasně přikývl.

„Za to byste mohla jít do vězení,“ dodal.

„Co na tom,“ namítla Rebeka. „Už jsem se do problémů dostala. Ti mizerové mě budou pronásledovat tak dlouho, dokud mě nezabijí. Divím se, že se o to ještě nepokusili. Proč otálejí?“

„Mají jiné starosti,“ odpověděl jí Daniel ze dveří.

Přistoupil ke Cooperovi a podal mu telegram. „Přepadli další banku,“ řekl. „Šedesát mil jižně odtud.“

Cooper zaklel. „Bylo to čisté?“

„Ne,“ odpověděl Daniel nasupeně.

„Co tím myslíte, jestli to bylo čisté?“ zeptala se Rebeka.

Daniel se otočil, aby jí odpověděl. „Ptal se mě, jestli tam byly ztráty na životech.“

Rebeka zbledla. „Kolik jich zabili?“

„Tři muže,“ odpověděl Daniel. „Všichni byli zaměstnanci banky.“

Daniel pokynul Cooperovi, aby šel s ním kousek stranou. „Tohle přepadení se od ostatních poněkud liší.“

„Čím?“

„Všechny stoly byly převráceny vzhůru nohama a jeden výtisk *Rockford Falls Gazette* byl připíchnutý na zeď. Všechno bylo pomazáno krví.“

„Chtěli nám říct, že vědí, že máme svědka.“

Daniel přikývl. „Musíme rychle odsud.“

KAPITOLA 24

Cestování s Calebem nebylo jednoduché. Bylo přímo děsivé. Dítě nebylo ani chvilku potichu, Většina z toho, co řeklo, sice nedávalo žádný smysl, ale zdálo se, že breptání mu dělá očividnou radost. Jeho nejoblíbenějším slůvkem bylo *ne*. Šeptalo ho, křičelo ho, zpívalo ho, a když večer konečně zastavili koně, Cole si byl jistý, že malý to slovo za den zopakoval nejméně tisíckrát.

Slunce už zapadalo, když postavili tábor u malého jezírka lemovaného z jedné strany skálami. Některé z nich byly převísle a vytvářely přirozenou ochranu před deštěm. A co víc, nikdo přes ně nemohl nepozorovaně přejít. Do tábořiště tedy vedla jediná cesta kolem jezera.

Zatímco se Cole postaral o koně, Jesika nakrmila Caleba.

Chlapec se zajímal víc o okolí než o jídlo, a proto mu večere trvala hodnou chvíli. Když dojedl, Jesika ho pustila, ať si dělá, co chce.

Colovi nevadilo, že malý dělá rámus, protože věděl, že je nikdo nesledoval. Dvakrát se cestou vrátil kus zpátky, aby se přesvědčil, že za nimi nikdo nejede. Chlapec se potřeboval proběhnout a pohnat si. Celý den seděl matce na klíně, a tak nebylo divu, že je plný energie. Neustále obíhal dokolečka, něco si breptal a každou chvíli propukl v smích. Cole dospěl k závěru, že se malý směje legráčkám, které jsou k smíchu pouze dětem.

Chlapeček byl okouzlující, i když vyváděl, že ho Jesika nechce pustit do vody. Ať mu řekla cokoli, neposlouchal ji, zatímco Cola ano. Na jeho pokyn se posadil, sundal si botičky, uvelebil se v sedle a pozoroval Cola, jak hřebelcuje koně. Košilku měl vykasanou nad břicho, plínku nedbale uvázanou kolem boků a vypadal šťastně, jak jen dítě může být.

Jeho matka ovšem vypadala přesně naopak. Byla zcela vyčerpaná. Připomínala mu sestřinu hadrovou panenku, která delší čas zůstala ležet na slunci a dešti. Vlasy jí trčely na všechny strany, bílá košile byla zašpiněná prachem a zbytky jahodového džemu a její tváře zdobily tmavé šmouhy. Přesto mu připadala nesmírně přitažlivá..., až moc, aby zůstal klidný.

Jesika byla tak unavená, že nedokázala jíst. Kdyby ji Cole nepřesvědčil, že se najíst musí, zůstala by hladý. Jednal s ní téměř stejně jako ona s Calebem, ale byl natolik chytrý, že jí to nedal najevo. Určitě by nepochopila, že to myslí žertem.

Cole snědl dvě velké porce šunky, fazolí a sušenek. Zatímco jedl, bedlivě Jesiku pozoroval. Měla zjevně špatnou náladu. Chvilí vydržel být zticha, ale pak se zeptal, co se děje.

„Proč jste mi neřekl, že budeme muset na noc tábořit? Měl jste mě na to upozornit.“

„Byl by v tom nějaký rozdíl?“

Začala souhlasně kývat, ale pak se *zarazila*. „Nevím, ale určitě bych trvala na tom, abyste vybral bezpečnější místo,“ řekla.

„Bezpečnější už neexistuje,“ namítl. „Nikdo nás nemůže napadnout zezadu, a když někdo půjde po stezce, uvidíme ho dříve než on nás.“

„To nemám na mysli,“ řekla. „Teď jste navíc zapálil oheň. Nemohu být na třech místech najednou.“

Neměl ponětí, o čem mluví. Opřel se o skálu a podíval se na ni. „Potřebujeme oheň. V noci bude zima. V horách se přes noc vždy ochladí.“

Pročesala si vlasy rukou a zavřela oči. „Museli jsme se utábořit u jezera?“

„Koně potřebují vodu, Jesiko, a my také,“ vysvětlil.

Nezdálo se, že by ji jeho odpověď uspokojila. „Neuvědomujete si, jakým lákadlem je voda pro Caleba? Neusnu strachy. Co když se probudí a bude se chtít projít? Může se ztratit v lese, spadnout do vody, šlápnout na hada...“

„Uklidněte se, Jesiko. Nedovolím, aby se mu něco stalo.“

Vyváděla, jako by nic neřekl. „Mohl by spadnout do ohně nebo stoupnout na rozžhavený uhlík,“ pokračovala. „Myslel jste nato?“

Ačkoli chápal její obavy, trochu ho mrzelo, že mu nedůvěřuje. „Nedopustím, aby se utopil, uhořel, ztratil či bůhví co ještě.“

„Stejně se budu bát,“ zašeptala. Podívala se na Caleba, který se klacíkem šťoural v zemi, a když zjistila, že je v pořádku, obrátila se k jezeru. V západu slunce vypadalo, jako by hořelo.

„Víte, co si myslím?“ zeptal se Cole.

„Ne, co?“

„Potřebujete se vykoupat.“

Obrátila se k němu. „Prosím?“

„Řekl jsem, že se potřebujete vykoupat. Sundejte si šaty a běžte si zaplavat. Udělá vám to dobře. Jste celá rozpálená a unavená, voda vás osvěží. Běžte, já pohlídám Caleba. Jestli se stydíte, otočím se.“

Podívala se zpátky na jezero. „Nestydím se. Víím, že byste nezneužil situaci. Ani nemůžete,“ dodala.

Kdyby neřekla dovětek, chápal by její slova jako kompliment.

„Nemůžu?“ zopakoval, jako by netušil, co má na mysli. „Proč ne?“

„Proč nemůžete využít situaci?“

„Ano.“

Její úsměv mu bral dech. Byla naprosto okouzující. Teprve teď si uvědomil, jak moc se bude muset ovládat, aby se jí nedotkl.

„Protože jste federální šerif,“ vysvětlila mu.

„A co to znamená?“ popíchl ji.

„To znamená, že jste pod přísahou. Jste tady, abyste mě chránil, a ne abyste se mnou...“ Chtěla dodat „flirtoval“, ale včas se zarazila. „...však víte, co.“

Nevěděl, jestli se má smát, či úpět. Zaskřípěl zuby, protože pochopil, co se mu snažila naznačit. Rozhodl se, že bude otevřený.

„Jesiko, ať už si myslíte o šerifech cokoli, jsou to pořád muži, i když přísahali. V popisu jejich práce není, že by se měli tvářit jako bezpohlavní.“

Její oči se rozšířily. „Chcete říct...“

„Ano, chci.“

Očekával, že zrudne anebo že se přinejmenším bude snažit změnit téma hovoru. Pouze však pokrčila rameny. „Nebojím se,“ prohlásila. Dlouhou chvíli se dívala na jezero a pak dodala. „Měla bych?“

Čím déle přemýšlel o jejich hovoru a jejích názorech, tím více se cítil vyčerpaný. „Řeknu vám, kdy se máte začít bát.“

Zasmála se. „Dobrá.“

„Půjdete si zaplavat, nebo ne?“ zeptal se. „Caleb si přestal hrát s hlinou a běží k nám.“

Dítě upustilo klacek a zamířilo ke Colovi. Cole si ho posadil na klín a svlékl mu košilku.

„Je tu hluboko?“

„Nevím,“ odpověděl Cole a rozvázal malému plínku. „Možná uprostřed. Proč? Neumíte plavat?“

„Ne moc dobře,“ přiznala se. „Neměla jsem příležitost často plavat.“

„Ani jako dítě?“

Zavrtěla hlavou. „Měla jsem jiné povinnosti.“

Cole se na ni zadíval. Z jejího hlasu bylo zřejmé, že se o svém dětství nechce dál bavit. Kdyby byl citlivější, změnil by téma. Ale Cole měl velmi realistickou povahu. „Jaké?“ zeptal se.

Vzdychla si. „Pomáhala jsem matce v obchodě... s dámskými šaty,“ upřesnila. „Když jsem byla mladší, zůstávala jsem u sousedů nebo pomáhala ve škole. Nezbyvalo mi moc času na hraní.“

„Žila jste jen s matkou, že? Otec od vás odešel?“

„Ano.“

„Víte, kde je?“

„Slyšela jsem, že zemřel, ale nevím, jestli je to pravda. Půjdete Caleba umýt?“

„Ano.“

„Držte ho pevně,“ radila mu. „Klouže, když je mokrý.“

Cole si svlékl košili a hodil ji stranou. Pak si odepnul pásek a postavil se. Jesika se chvatně obrátila k jezeru, ale nemohla si nevšimnout jeho svalnatého, krásně opáleného těla. Jeho hrud' pokrývaly světlé chloupky, které se na břicho sbíhaly do tenounkého proužku pokračujícího níž... ach bože, neměla bych se dívat, pomyslela si. Cole je tak hezký! Musela by být slepá, kdyby to nezpozorovala! Avšak co bylo na Colovi nejhezčího, byl jeho vztah ke Calebovi. Měl s chlapcem neuvěřitelnou trpělivost a zdálo se, že ho nic nevyvede z míry.

Byl by skvělým otcem, napadlo ji, ale svou myšlenku ihned zapudila. Nepotřebuje ani jeho, ani jiného muže. Vystačí si s Calebem sami.

„Je mi líto, že jsem si nestačila promluvit s Grace, než jsme odjeli. Slíbila jsem jí, že jí pomůžu najít ranč. Nabídla mi práci. A pro Caleba by to bylo ideální místo, kde by mohl vyrůstat.“

„Co byste tam dělala?“

Jesika se zarazila. „Cokoli. Nikdy jsem se práce nebála,“ dodala nazlobeně.

„Nemusíte se hned čertit, nechtěl jsem se vás dotknout. Jenom mě to zajímalo.“

„Grace by měla vědět, co se děje. Mohla jsem jí říct, aby jela napřed, a domluvit se, že se později setkáme v Denveru. Už jí nezbývá moc času.“

Cole jí příliš nerozuměl, ale Jesika mu odmítla víc říct. „Pokud Grace bude chtít, tak vám vše vysvětlí. Měla jsem si vzít své věci z jejího vozu. Snad si nepomyslí, že by se o ně měla starat.“

„Nebojte se,“ uklidňoval ji. „Vždyť se brzy uvidíte.“

Její pozornost se zaměřila na Caleba, který k ní přicupital. Neměl na sobě ani nitku a zjevně potřeboval umýt.

„Dojdu pro mýdlo,“ řekla.

„Jesiko?“

„Ano?“ odpověděla a vstala.

„Možná byste měla na chvíli zavřít oči.“

Neptala se proč. Rychle zavřela oči, avšak zvědavost nahlodávala její odhodlání nedívat se. „Nehodláte se svléknout do naha, že ne?“

„Samozřejmě že ano,“ odpověděl vesele. „Budeme s Calebem dva naháči.“

Chtěla se podívat. Měla by vědět, jak vypadá nahý muž, když je vlastně matkou, ne? Avšak vyčkávala příliš dlouho. Jediné co zahlédla, byl Colův zadek. Zarazilo ji, že i na těchto místech je opálený. Jak to ten chlap, k čertu, dělá? Snad nepracuje venku nahý? Tahle představa byla tak legrační, že se musela zasmát.

Caleb objímal Cola kolem krku a šťastně si broukal. Nezdálo se, že by se vody bál, a Jesika náhle zatoužila být ve vodě s nimi.

Místo toho zašla pro mýdlo. Zatímco prohledávala vak, slyšela hlasité šplouchání doprovázené radostným dětským pištěním. Malý měl z koupání ohromný zážitek.

„Zatím všechno klape,“ zašeptala a v duši se modlila, aby tomu bylo i nadále. Stále pochybovala o sobě, jako o matce. Připadala si nešikovná, ale doufala, že se to časem spraví. Bude sice neustále žít v napětí, ale která matka se nebojí o své dítě? Chtěla Caleba vychovávat co nejlépe, aby z něho vyrostl správný chlap. Musí být jiný, než které dosud potkala. Pracovitý, hodný, čestný...

„Jesiko, doneste mýdlo.“

Coleův hlas ji vytrhl ze snění. Popadla hrudku vlastnoručně vyrobeného růžového mýdla a pospíchala k břehu.

„Mám vám ho hodit?“

„Jasně,“ zavolal.

Zamířila, ale netrefila se. Cole ho však zachytil dříve, než se stačilo potopit ke dnu. „Házíte jako holka,“ křikl.

„Já jsem holka,“ zavolala. Vyzula si boty a usedla do trávy.

Ještě si sundala punčochy, ale dál se neodvážila. Nemohla udělat, co by chtěla. Jako matka se musela chovat slušně. A tak se jen dívala, jak ti dva dovádějí, a přála si být s nimi.

Její srdce se ovšem zastavilo ve chvíli, kdy Cole vyhodil chlapce do vzduchu a nechal ho spadnout do vody. Samozřejmě že ho včas zachytil a znovu vyhodil do vzduchu. Chlapec se zajíkal blahem.

Jesika seděla na břehu a máčela si nohy ve vodě, dokud se zcela nesetmělo. Teplota rychle klesala. „Vylezte už, vy vodníci,“ křikla a šla pro ručník.

Počkala, až Cole doplave i s Calebem ke břehu, a pak vzala malého do náruče. Přestože se třásl chladem, nechtěl z vody ani za nic. Ale Jesika ho odnesla k ohni, oblékla a uložila k spánku. Malý objal svou hadrovou panenku, strčil si prst do pusy a zavřel oči.

„Běžte se umýt, Jesiko. Já ho mezitím pohlídám,“ ozval se Cole za jejími zády. „Dík,“ zašeptala.

„Můžete se otočit, už jsem oblečený,“ poznamenal žertovně. Stěží, pomyslela si, když ho viděla. Měl na sobě pouze těsné kalhoty. Vlasy měl sčesané dozadu a na hrudi se mu leskly kapičky vody.

Představa koupele byla neodolatelná. Jesika počkala, až Caleb usne, a pak si posbírala čisté prádlo, mýdlo a ručník. Poodešla o kus dál od tábora, aby ji Cole neviděl, pověsila si své věci na strom a pomalu se svlékla. Bolel ji snad každíčký sval. Náhle se cítila tak unavená, že sotva došla k vodě. Ale teplé vlnky na břehu jezera ji zlákaly, aby se smočila. Hluboce se nadechla, vykročila a zastavila se, teprve až jí voda sahala po ramena.

Byl to kouzelný pocit. Umyla si dokonce i vlasy a zůstala by ve vodě snad celou noc, kdyby mohla.

Jak skvělé by bylo vklouznout do noční košile, pomyslela si. Ale vzhledem ke Colově přítomnosti se jí to nezdálo vhodné.

Oblékla si proto spodničku a šedé šaty, které byly poněkud větší a jako všechny ostatní již dosti obnošené. Potřebovaly vyspravit, ale na to Jesika po dni plném práce neměla čas. Přesto si na zpáteční cestě slíbila, že to někdy udělá.

Caleb tvrdě spal opřený o Colův bok. Zdálo se, že také Cole usnul. Ležel na zádech a pod hlavou měl místo polštáře sedlo.

Sedla si k ohni naproti němu. Odkopla boty, přikryla kolena sukní a začala si rozčesávat vlasy. Tenhle okamžik noci, kdy bylo ticho a ona měla pár minut jen pro sebe, milovala. Věděla, že by měla jít spát, protože zítra ji čeká další vyčerpávající den, ale nemohla odolat pokušení nevyužít chvilku pohody. Teplo sálající z ohniště jí rozechřálo tváře. Naklonila hlavu nad oheň, aby vysušila vlasy.

„Dávejte pozor, ať nechytnete,“ řekl Cole.

Leknutím se narovnala. „Myslela jsem, že spíte,“ zašeptala, aby neprobudila Caleba.

„Nemusíte šeptat. Caleb spí tak tvrdě, že ho neprobudí ani rána z děla.“

„Má za sebou dlouhý den,“ řekla a usmála se.

Chvilí bylo ticho, ale pak se Cole znovu ozval. „Jste dobrá matka, Jesiko.“

Položila kartáč vedle sebe. „Ne, nejsem, ale snažím se,“ řekla. „Nikdy jsem kolem sebe neměla děti, takže někdy nevím, co mám s Calebem dělat. Ale každým dnem jsem jistější. Myslím, že je trochu rozmazlený, ale děti by se měly hýčkat, ne?“

„Potřebuje tátu,“ řekl. „Hodláte mu nějakého najít?“ Její odpověď byla překvapivě rychlá. „Ne, nehodlám. Caleb má otce. Ale ten ho opustil, vzpomínáte?“

„Stejně jako otec opustil vás?“

Neodpověděla. „Nikdy se nevдам. Zbytečně bych si zkomplikovala život.“

„Dovedete si představit, jak těžce budete sama chlapce vychovávat?“

„Nějak to snesu.“

Cole zíral dlouhou chvíli do ohně a přemýšlel o Jesičině osudu. Byla příliš mladá na to, aby tak nevrazila na muže a na manželství. „Ne všichni muži odcházejí.“

„Většina ano.“

„Ne, většina ne,“ namítl. „Chápu, že máte špatné zkušenosti, ale měla byste být praktičtější. Jste moc hezká, muži se za vámi budou honit.“

Byla jsi stvořena k tomu, abys milovala, chtěl dodat, ale mlčel. Nechtěl jí dávat zbytečnou naději. Ano, přiznal si, rád by se s ní pomiloval, a byla by to noc, na kterou by nikdy nezapomněl, ale nechtěl se ženit.

„Proč si myslíte, že potřebuji při výchově Caleba pomoc?“ zeptala se.

Její otázku přehlédln. „Líbí se mi barva vašich vlasů.“ Kompliment ji překvapil. „Ano? Většina mužů nemá ráda hnědé vlasy.“

„Jak jste na to přišla? Když se muž podívá poprvé na ženu, nedívá se na vlasy.“

„Ne? Tak na co tedy?“

Cole se usmál. „Hodnotí ji celkově, od hlavy až k patě.“

Zrudla a musela se držet, aby se nerozesmála. „Neměl byste tak mluvit.“

„Proč? Odpověděl jsem na vaši otázku. Navíc, vaše vlasy nejsou hnědé. Jsou skořicové.“

Nesnášela, když se o ní mluvilo. Zbytečně se ji snažil přesvědčit, že je hezká. Zнала se. Byla obyčejná dívka.

„Proč jste se neoženil?“ zeptala se.

„Nikdy jsem nechtěl,“ odpověděl. „Vzhledem k mé práci to ani nemá smysl.“

„Proč jste nikdy nechtěl?“ vyzvídala.

„Nelíbí se mi představa, že bych měl být k někomu upoután. Nemám rád závazky.“

Chápavě přikývla. „Rozumím. Ani já ne.“

„Jste ještě příliš mladá, abyste takhle mluvila.“

„Připadám vám cynická? No, zřejmě jsem,“ dodala.

„Správný muž změní vaše názory.“

„Správná žena změní ty vaše,“ opáčila.

Chvíli ji sledoval, ale pak se zadíval do ohně. Na jeho tváři se rozhostil zadumaný výraz. Jesíku by velmi zajímalo, o čem tak usilovně přemýšlí.

Ale nezeptala se. Místo toho vstala, zalovila ve vaku, vytáhla žlutou stužku a sedla si na deku vedle Caleba.

„Rozhodla jsem se, že ho k sobě přivážu. Když se pokusí vstát, budu o tom vědět.“

„Jesiko, to není nutné. Uslyšel bych ho.“

Nemínila riskovat. Uvázala smyčku kolem chlapcova zápěstí a druhý konec kolem svého. Pak si lehla a zavřela oči.

„Nejspíš strachy o něj vůbec neusnu.“

O minutu později už spala, jako když ji do vody hodí. Cole přidal na oheň pár větví a pak se natáhl, aby odvázal Caleba. Báł se, aby si chlapec v noci neomotal šňůrku kolem krku. Nehodlal riskovat. Kromě toho, uslyšel by ho, kdyby se jen pohnul. Kdykoli byl mimo domov, nemohl pořádně spát. Slyšel každý šramot.

Jesika si ve spánku povzdechla a otočila se na bok. Cole se díval na její hezký obličej a věděl, že jestli pro něho existuje nějaká správná žena, leží teď právě vedle něho. Toto zjištění ho zneklidňovalo.

Všechno by se zkomplikovalo. Ne, neměl komplikace rád.

Natáhl se na záda, zavřel oči a nechal, ať v něm studená noc zchladí narůstající žár. Ještě než usnul, připomněl si krédo svého života: žádné závazky.

KAPITOLA 25

Šerif Tom Norton a jeho žena Josey bydleli v šedě natřeném jednoposchodovém domku na Grant Lane pouze dva bloky východně od middletonského náměstí. Ke vchodovým dveřím vedly tři kamenné schody. Na horním byly umístěny dva velké černé květináče s růžovými a červenými květinami. Po stranách šplhal vzhůru břečťan a na verandě stály dvě černě nalakovaná proutěná křesla. Dům, přestože nebyl velký, byl velmi okouzlující.

Ačkoliv se již dávno setmělo, trval Cole na tom, aby šli zadním vchodem. Na jedné ruce nesl malého Caleba, druhou za sebou napůl táhl Jesiku.

„Jsem si jistá, že už šli spát. Je hodně pozdě.“

„Není zas tak pozdě,“ namítl. „Nenechali by svítit světlo, kdyby šli spát. No tak, Jesiko, nemůžeme to odkládat.“

Zatahala ho za ruku.

„Jestli se mi nebudou líbit, Caleba jim nenechám. Souhlasíte?“

Snažil se, být trpělivý. „Už jsme to přece projednali. Souhlasím.“

„Chtěla jsem se jenom ujistit.“

Objal ji kolem ramen. „Bude to v pořádku, uvidíte.“

V okamžiku, kdy chtěl zaklepat na dveře, ho požádala, aby chvíli počkal. Natáhla se ke Calebovi a upravila mu vlásy.

„Připravena?“

Zhluboka se nedechla. „Ano,“ odpověděla. „Doufám, že je nebudeme rušit. Je už pozdě,“ dodala znovu.

Nortonovi měli z návštěvy nesmírnou radost a vůbec jim nevadilo, že přišli poněkud později. Josey právě umývala nádobí po večeři a Tom seděl u stolu nad druhým šálkem kávy.

Cole jemně dostřkal Jesiku až do kuchyně, která byla vymalovaná veselou žlutí.

Josey se ihned začala zajímat o malého, kterého náhle přepadl stud, a proto se obličejíkem zaryl do Colova krku.

„Božítku, to je hezký chlapeček, jen se podívej na ty kudrliny, Tome. Nevěděla jsem, že máte rodinu, Cole, a tahle pohledná žena musí být vaše manželka, že? Jsem ráda, že jste k nám zavítali.“

„Nejsem Colova manželka,“ vysvětlila Jesika. „Ale tohle je můj syn. Jmenuje se Caleb.“

Tom Norton se postavil, aby si potřásl rukou s Colem, a pak odsunul židli a pokynul jim, aby se posadili.

„Tak co vás přivádí do Middletonu? Nemyslíte si, že tu bude další přepadení, že ne?“

„Ne,“ odpověděl Cole, zatímco se posadil a uložil Caleba na svůj klín. „Přišli jsme, protože jsem si chtěl s vámi popovídat.“

„Opravdu?“ zeptal se Tom. „Zrovna jsem o vás nedávno přemýšlel. Ano, je to tak. Vidím, že máte stále šerifskou hvězdu. Znamená to, že jste se rozhodl stát se mužem zákona?“

„Na nějaký čas,“ odpověděl Cole. Poděkoval Josey za šálek kávy, který postavila na stůl, a pak se obrátil zpátky k Tomovi.

„Nejsem šerifem tak dlouho, abych mohl říct, zda se mi ta práce líbí, či ne,“ poznamenal a koutkem oka mrkl na Jesiku. Pozorně sledovala Josey a pečlivě hodnotila každý její pohyb.

Caleb se právě natáhl k šálku plnému horké kávy. Dřív, než Jesika nebo Cole stačili zareagovat, Josey uchopila šálek a položila ho z chlapcova dosahu.

„Mohu mu dát sušenku? Zrovna jsem upekla čerstvé, s oříšky. Některé děti ale ořechy nesnášejí. A co takhle sklenici mléka? Máme ho spoustu.“

„Jsem si jistá, že by si mléko dal. I sušenky,“ odpověděla Jesika. „Ale nadrobí vám tady, nevádí?“

„Jistěže ne. Ještě je malý,“ dodala. „A co vy? Večeřeli jste? Mohla bych vám usmažit...“

„Ne, už jsme jedli,“ přerušil ji Cole chvatně. „Nicméně, děkujeme za zeptání.“

„Nemám hlad, díky,“ řekla Jesika.

„Tome, mohl bych si s vámi promluvit o samotě?“ zeptal se Cole.

Šerif se zvedl a zamířil do obývacího pokoje. Caleb se v cizím prostředí ještě stále cítil nejistě, a proto se nechtěl Cola pustit. Cole ho předal Jesice, mrkl na ni a následoval Torna.

Jesika objala malého, jako by ho chtěla chránit, a dál si prohlížela místnost. Kuchyň byla čistá, nikde ani smítko prachu. Josey byla očividně dobrou hospodyní, ale poradí si také s chlapcovou neposedností? A bude dost trpělivá?

Přála si, aby měla více času na posouzení. Takhle musí spoléhat na Colův úsudek. Muži však hodnotí spoustu věcí jinak než ženy, a matky vůbec. Cole Nortonovým důvěřoval. Ale ona ne, alespoň zatím ne. Nemůže ponechat nevinné dítě lidem, o nichž nic neví.

Na druhé straně si ale uvědomovala, že jsou to dobří lidé. Laskavost v Joseyinych očích vypovídala o tom, že má ráda děti. Už se s Calebem dokonce sblížili, Josey mu cosi vyprávěla a chlapec přitom cumlal palec a usmíval se.

Ale co mohl vědět? Byl to jen malý kluk. Bylo na ní, aby rozhodla, kdo se o něj dokáže postarat. Ach bože, jak ho může někomu nechat? Nikdo ho nebude milovat víc než ona.

Josey položila na stůl talíř se sušenkami. Nalila do dvou sklenic mléko, vyšší pro Jesiku a nižší pro Caleba, a pak si sedla naproti ní.

„Dneska bylo horko, vidíte?“ povzdechla si.

„Ano, bylo,“ souhlasila Jesika a usmála se, zatímco se snažila udržet Caleba na klíně. „Máte hezký dům.“

„Zatím jste viděla jen kuchyň,“ pousmála se Josey.

„Máte děti?“

„Ne, nemáme. Vždycky jsem chtěla mít velkou rodinu, ale jednoduše nám nebylo dopřáno. Starala jsem se o své neteře a synovce, takže vím, kolik je práce s dětmi, ale stejně, v mém srdci zůstane prázdné místo, protože jsem nemohla vychovávat svoje potomky.“

„Ještě je pořád můžete mít. Kolik je vám let?“

Byla to otázka na tělo, ale Josey se neurazila. „Už jsem stará na děti. Příští měsíc mi bude čtyřicet sedm. Je poněkud nezvyklé, že se mě ptáte na tyto věci.“

„Promiňte,“ řekla Jesika. „Je to ode mne nezdvořilé, omlouvám se. Ale víte, mám tak málo času, abych se rozhodla...“

Nedokázala pokračovat. Do očí se jí draly slzy. Musela se několikrát zhluboka nadechnout, aby získala rozvahu a mohla se Josey dál vptávat.

Josey se pozorně na Jesiku zadívala. Všimla si, jak je bledá a jaké má smutné oči. Chtěla se jí zeptat, jestli má nějaké problémy a jak jí může pomoci, ale Jesika ji předběhla.

„Myslíte si, že jste trpělivá?“

„Prosím?“

„Jste trpělivá?“

„Tom se domnívá, že jsem.“

„Co děláte, když se zlobíte?“

Josey se opřela o židli. Jesičiny otázky ji zcela vyvedly z míry.

„Uklízím.“

„Promiňte?“

„Uklízím,“ zopakovala Josey. „Když mě něco nebo někdo rozzlobí, popadnu hadr a začnu uklízet, dokud mě vztek nepřejde. Pak si o problému pohovořím s Tomem. Nechtěla byste mi vysvětlit, proč mi kladete tak podivné otázky?“

V Jesičiných očích se zaleskly slzy. „Ano, všechno vám řeknu, jakmile Cole dokončí svůj hovor s Tomem. Ponecháváte pod dřezem louh?“

„Co prosím?“

„Jestli máte v kuchyni louh.“

„Panebože, ne,“ zhrozila se Josey. „Zmiňovala jsem se přece, že se často starám o děti svých příbuzných. Některé jsou ještě docela malé, nehodlám ponechat osudu, že se louhem otráví, proto ho mám na bezpečném místě. Jesiko, vy máte nějaké potíže, že?“

„Ano,“ zašeptala. „Omlouvám se, že jsem tak... podezřívá, ale musím zjistit pár věcí.“

„Které?“ zeptala se Josey.

„Cole vám vše vysvětlí,“ odvětila. „Slibuji, že už se nebudu vyptávat.“

Josey se natáhla a pohladila Jesiku po ruce. „Máte vedle sebe dobrého a silného muže, který vám určitě pomůže.“

„Cole je sice šerif, ale je součástí mého problému. Kdyby nebylo jeho, nemusela bych jet do Texasu.“

Josey se zamračila. „Zdá se, že budu muset počkat, až mi Tom vysvětlí, oč tu vlastně jde. Chudák Caleb, už asi pět minut se snaží dosáhnout na sušenku,“ změnila náhle téma, neboť si všimla, že Jesika je na pokraji pláče. „Co kdybyste mu popřála trochu pohybu? Umí už pít ze sklenice?“

Jesika se podívala na syna. Uvolnila sevření a pobídla malého, aby ukázal, jak umí pít. Chválila chlapcovu šikovnost, jenže trochu předčasně. Malý mléko rozlil.

Josey se usmála. „Tohle dělá obvykle můj Tom,“ řekla a setřela mléko utěrkou.

Jesika pomohla Calebovi s pitím a pak ho nechala, aby prozkoumal kuchyň. Neustále však dávala pozor, aby chlapec něco nerozbil nebo nezničil.

„Přestaňte ho hlídat a nechte, ať si hraje,“ navrhla jí Josey. „Jo, a rozbije vám kuchyň,“ namítla Jesika. „Caleb je velmi zvědavé dítě. Všechno chce vyzkoušet.“

Josey otevřela spodní dvířka příborníku. „Moje neteře a synovci si rádi hrají s pokličkami a hrnci. Jen si posluž, chlapče,“ dodala, když se Caleb natáhl pro dřevěnou vařečku.

Jesika si sedla zpátky ke stolu, a zatímco si povídala s Josey, Caleb rámusil s nádobím. Během deseti minut si na Josey zvykl natolik, že jí dovolil, aby ho zvedla a dala mu hubičku.

Pak se do kuchyně vrátil Cole s Tomem. Jesika se na Cola tázavě podívala, ale on jen nenápadně pokývl hlavou.

„Josey, zdá se, že tohle živé stříbro budeme mít nějaký čas na starost,“ prohlásil Tom.

Josey pohladila Caleba a obrátila se k Jesice. „Ted' už se nedivím, že jste se mě tolik vyptávala. Ráda se o něj postarám,“ dodala. „Tom a já nedopustíme, aby se mu něco stalo.“

„Jesika je svědek a musí jet do Texasu svědčit,“ řekl Tom. „Cole si myslí, že by nebylo dobré, kdyby dítě jelo s nimi.“

„Kdy se vrátíte?“ zeptala se Josey Cola. „Nevím,“ odpověděl. „Možná za dva týdny..., možná i *později*.“

„Nebude si na mě pamatovat.“ Všichni se obrátili k Jesice.

„Samozřejmě že bude,“ nesouhlasila Josey. „Nedovolíme mu zapomenout.“

Tom navrhl, aby Jesika a Cole zůstali přes noc. Caleb si tak bude moct lépe zvyknout na nové prostředí. Jesika nechala Josey, aby chlapce vykoupala, ale dohlížela na ni, jako ostříž. Josey věděla, jak zacházet s dětmi. Naplnila necky vodou a vůbec jí nevadilo, že Caleb cáká na všechny strany.

„Umíte to s dětmi,“ ocenila ji Jesika, jakmile šli po schodech do pokoje pro hosty. Chlapec, zabalený do velkého ručníku, na ni pokukoval přes Joseyino rameno.

„Vždycky spí se svým hadrovým panákem. Najdete ho ve vaku,“ řekla Jesika. „A nemá rád mrkev. Pokud se budete snažit mu ji dát, vyplivne ji.“

„Nebudu to raději vůbec zkoušet. Taky jsem mrkev nesnášela,“ dodala Josey. „Vím, že ať vás jakkoli ubezpečím, budete si dělat starosti. Přesto vám slibuji, že ho budu mít ráda jako vlastního. Teď běžte dolů a dovolte, ať si Caleb na mě zvykne. Kdyby bylo zapotřebí, zavolám vás.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ řekla Jesika. Byla to zároveň zkouška. Ukládat Caleba do postele vyžadovalo častokrát mnoho trpělivosti, zejména když byl chlapec unavený anebo rozdováděný, jako právě nyní. Jesika nechala zavazadla na posteli a zavřela za sebou dveře.

Když přišla dolů, našla Cola v obývacím pokoji. Díval se z okna, přestože venku byla naprostá tma. Chvilí zůstala stát, ale pak se otočila.

„Co to mělo znamenat?“

Začala přecházet po pokoji sem a tam. „Je to vaše chyba,“ zašeptala. „Copak nechápete, jak mi je?“

Vykročil k ní, ale Jesika ho gestem ruky zastavila. „Nemohu ho tady nechat. Promiňte, ale nemohu. Beze mne bude ztracený, opuštěný, bude se cítit mizerně...“

Z horního patra k nim dolehl chlapcův smích. Cole zavrtěl hlavou. „Nezdá se mi, že by se cítil mizerně.“

„To nemohu dopustit. Už jsem se rozhodla,“ zašeptala.

Obrátila se ke schodišti, ale Cole ji zadržel a přitáhl k sobě.

„Tome?“ zvolal. „Jdeme se s Jesikou projít.“ Stiskem ruky jí naznačil, že nesnese odpor. Nechala ho tedy, aby ji vyvedl zadními dveřmi na dvorek. Cole se nezastavil, dokud nedošli pod strom s hustou korunou, který je chránil před pohledy z ulice.

„A teď mě poslouchajte...“

Přerušila ho. „Neopovazujte se mluvit se mnou tímhle tónem. Nenechám své dítě s cizími lidmi. Promiňte, Cole, ale tak to bude.“

Chtěla se mu vysmeknout, ale Cole ji ještě více sevřel. Jeho obličej byl nyní pár centimetrů od jejího. Hodlal jí vytknout její paličatost, ale když uviděl v jejích očích slzy, rozmyslel si to. Teď nebyl nejvhodnější čas. „Vím, jak je to pro vás těžké...“

„Ne, nevíte, protože nejste matka.“

„Dobrá, nevím,“ souhlasil. „Ale musíte být rozumná. Znáš Toma Nortona, opravdu mu můžete důvěřovat. Když zabili Luka MacFarlanda a jeho ženu, chtěli si s Josey osvojit jejich děti.“

„A proč to neudělali?“

„Lukovi příbuzní s tím nesouhlasili. Rozdělili si je mezi sebe.“

„Rozdělili sourozence?“ zašeptala.

„Ano, ale Tom je chtěl mít všechny pohromadě. Říkám vám, je to dobrý muž. I jeho žena. Josey mě vůbec neznala, ale přesto se o mě starala, když jsem byl nemocný. Já vděčím za to, že jsem se uzdravil. Nortonovi nedopustí, aby se vašemu dítěti něco stalo. Budou ho mít rádi. Nemůžeme vzít Caleba s sebou, to snad chápete.“

„Ale já do Texasu nepojedu.“

„Musíte být tak tvrdohlavá? Nemáte na vybranou, Jesiko, musíte odjet a Caleb musí zůstat tady.“

„To pomýšlení přímo nesnáším,“ procedila mezi zuby. Objal ji a pevně stiskl.

„A vás začínám taky nenávidět, Cole Clayborne. Je to všechno vaše vina.“

„Ano, je to moje vina,“ zašeptal. Opřel si bradu o její hlavu a hladil ji po zádech tak dlouho, dokud se neuklidnila. Přitom mu nemohlo uniknout, jak hezky mu je, když ji drží těsně u sebe.

Nemohla přestat myslet na okamžiky hrůzy, kdy neznámý muž začal po nich střílet. Caleb už mohl být mrtev.

Nortonovi mu zaručí bezpečí. V nitru věděla, že udělají vše, co bude v jejich silách. Náhle se od Cola odtáhla. „Za nic nemůžete. Děláte pouze svou práci. Máte pravdu. Caleb by měl zůstat, tady bude v bezpečí.“

Narovnala se, otočila a vešla zpátky do domu.

Josey seděla v kuchyni u stolu a čekala. Chtěla oznámit Jesice, že Caleb usnul, ale když viděla její ztrápený obličej, vstala a přistoupila k ní. „Postarám se o vašeho chlapce. To vám slibuji, Jesiko. Budeme o něho s Torném pečovat jako o vlastního syna.“

„Chtěla jsem vám poděkovat za to, že se o Caleba postaráte. Vím, že nemám právo vás žádat, abyste...“

„Máte právo nás požádat o cokoli. Budu-li moci udělat, udělám to.“

„Jestli se nevrátím...“

„Nemluvte tak,“ přerušila ji Josey.

„Vrátíte se,“ ozval se zezadu Cole.

Jesika je nevnímala. „Josey, jestli se nevrátím, vychováte mého syna?“

Josey se podívala před Jesičino rameno na Cola. Rychle přikývl. „Ano, Tom a já ho vychováme. Máte mé slovo.“

„Děkuji vám,“ řekla Jesika a zajíkla se. „Kdyby se to stalo, změňte mu jméno, aby se necítil jako cizí. Chci, aby byl součástí rodiny.“

„Jesiko, přestaňte tak mluvit. Nic se vám nestane,“ zavrčel Cole.

„Musím mít jistotu, člověk nikdy neví, co se přihodí.“

Josey ji chápala. „Osvojíme si ho podle všech předpisů,“ slíbila jí. „Máte mé slovo.“

Jesika ji uchopila za ruku. „Poslední slib, Josey, a pak už budu moci jít. Prosím, nikdy ho neopouštějte.“

KAPITOLA 26

Daniel nevěděl, co by měl udělat dříve. Potřeboval doprovodit Grace do Texasu, ale zároveň se chtěl zastavit v malém městečku Clarkston, kde došlo k poslednímu bankovnímu vloupání, protože zde mohl zjistit skutečnosti, jež by mu pomohly ve vyšetřování.

Nemohl místo sebe poslat šerifa Coopera, neboť asi před hodinou odjel s Rebekou do Texasu. Rebeka trvala na tom, že musí před odjezdem zrušit rezervaci v hotelu v Salt Lake City a informovat své přátele o změně plánu. Jakmile na poštovním úřadu vše vyřídila, vydali se s Cooperem na cestu.

Do Clarkstonu se sice vypravili Cooperovi zástupci, jenže oba byli nezkušení hoši, na něž se Daniel nemohl spolehnout. Cooper navrhl, že s Rebekou počkají, až se Grace zotaví, takže by mohl vzít obě ženy s sebou, ale Daniel odmítl. Každá ze tří žen nyní tvrdila, že je svědkyní, a proto chtěl, aby cestovaly až do Red Arrow odděleně a nedostaly příležitost opět se na něčem domluvit. Ačkoliv věřil, že svědkyní je Rebeka – podala nejpřesvědčivější popis události a lupičů – hodlal přenechat otázku posouzení, kdo je pravou svědkyní, na soudci v Blackwateru.

Neměl ani čas promluvit s Colem, jenž odjel asi hodinu poté, kdy se pokusili zabít Jesiku a Caleba. Daniel sice neznal jméno muže, který střílel, ale byl přesvědčen, že byl jedním z blackwaterského gangu. Jeden seděl za mřížemi v Blackwateru, druhý byl díky Colově přesné mušce mrtvý, a pět dalších bylo bůhví kde..., čekali nejspíš na vhodnou příležitost zbavit se tří svědkyň.

Existoval ještě jeden důvod, proč Daniel nechtěl, aby Grace jela s Cooprem, ale odmítal přiznat si ho. Ačkoliv Cooperovi důvěřoval, nemínil Grace pustit z očí. Nikdo ji nemohl ochránit lépe než on sám. Navíc ho k ní neustále něco přitahovalo, a tak

doufal, že mu společná cesta do Red Arrow pomůže zjistit, zda si s Grace vůbec rozumí.

Na noc zůstal spát v hotelu. Uložil se do křesla před Graciným pokojem a zůstal v něm až do rána. Naplánoval si, že odjedou pozdě odpoledne dostavníkem.

Grace však měla jinou představu. Sešla ze schodů právě v okamžiku, kdy se Daniel bavil v hale s doktorem Lawrencem. Měla na sobě světle růžovou sukni a halenku a v ruce držela bílý klobouk s rukavicemi. Přistoupila k recepčnímu a oznámila, že odjíždí. Sloan klopýtal za ní s jejími zavazadly.

V hale bylo plno lidí, někteří čekali, že budou ubytováni, jiní se naopak odhlašovali. Danielovi se přítomnost spousty neznámých osob nelíbila. Rychle přistoupil ke Grace a nařídil jí, aby se vrátila do svého pokoje.

„Můžete celé odpoledne odpočívat, než přijede dostavník.“

„Nechci odpočívat. Cítím se docela dobře,“ pronesla. „Ještě pořád míníte odjet se mnou do Texasu?“

„Ano.“

„Myslela jsem si to, ale chtěla jsem se ujistit. Potřebuji si s vámi promluvit, Danieli.“

„Ve vašem pokoji.“

„Ne, tady a hned. Předpokládám, že mě pak hned odvedete do vězení.“

„Odvezu vás do Texasu, ne do vězení,“ zašeptal, zatímco ji zatáhl do rohu.

„Šerif Sloan mi právě pověděl, že v Blackwateru drží jednoho muže, který prý patří k bandě lupičů. Je to pravda?“

„Ano.“

„Proč jste mi o tom neřekl?“ otázala se. „Nikdy bych vám...“

„Co byste neudělala?“

„Lhala jsem vám,“ vykřikla. „Nejsem váš svědek. Tvrdila jsem to jenom proto, abych ochránila Rebeku a Jesiku. Víím, že to nebylo správné, je mi to líto. Nezlobte se na mě, prosím. Zavřete mě na dlouho?“

„Nezavřu vás,“ zamručel.

„Lhát mužům zákona je trestné, ne?“

„Za těchto okolností se vaše výpovědi ani za lež považovat nedají,“ řekl. „Opravdu nevím, které z vás mám věřit.“

„Nyní vám říkám čistou pravdu. Nebyla jsem tam.“

„Mně je to však v tuto chvíli úplně jedno. Soudce z Blackwateru si přeje mít vás u soudu všechny tři, takže se ihned vydáme na cestu, jen co přijede dostavník.“

„Proč tam jedeme všechny tři?“

„Právě jsem vám to vysvětlil. Soudce Rafferty vás chce vidět.“

„Zavře mě proto, že jsem lhala?“

Představa, že Grace sedí za mřížemi, byla tak bizarní, že se musel pousmát.

„Měla byste se bát jiných věcí, ne vězení. Pojd'te. Počkáte ve svém pokoji, dokud nepřijede dostavník.“

Zavrtěla hlavou. „Když už musím jet...“

„Musíte.“

„Nechci čekat na dostavník. Nemůžeme jet na koni? Šerif mi říkal, že bychom mohli jet kratší cestou.“

Daniel zahlédl koutkem oka, jak si k nim razí cestu korpulentní postarší dáma. Instinktivně se postavil před Grace, aby ji chránil.

„Promiňte,“ řekla žena. „Mohl byste ustoupit? Ráda bych si promluvila s lady Winthropovou.“

Grace jemně šťouchla do Daniela, aby odešel stranou.

Dáma se pokusila o úklonu. „Jaká čest vás potkat,“ vyhrkla. „Jmenuji se Winifred Larsonová,“ dodala a mírně se začervenala. „Promiňte, ale nemohla jsem si nevšimnout vašeho nádherného klobouku. Prozradíte mi, odkud ho máte? Ráda bych si takový koupila, víte. Nevadilo by vám, kdybych si ho prohlédla zblízka?“

Grace se překvapeně usmála a podala Winifred svůj klobouk. Byl slaměný, s fialovou stuhou a na jedné straně ozdobený květinami a dvěma umělými švestkami.

„Je opravdu výjimečný,“ vydechla Winifred. „Musím ho také mít. Mám fialové šaty, báječně by se k nim hodil, nemyslíte?“

Od recepčního stolu k nim přistoupil vysoký štíhlý muž s prořídými vlasy. Winifred ho rychle představila. „Tohle je můj manžel Lionel,“ řekla a nahlas ho pobídla, aby se uklonil.

„To není zapotřebí,“ řekla Grace.

„Mohla byste mi tedy říct, kde jste ten klobouk koupila?“ zeptala se opět Winifred.

„No, víte, koupila jsem obyčejný slaměný klobouk, který jsem pak ozdobila,“ vysvětlila Grace.

„Chcete tím říct, že takový klobouk není nikde k dostání?“

„Tuším, kam to povede,“ vmísil se do hovoru její manžel.

Grace nechápala, co svou poznámkou myslí. „Prosím?“

„Jestliže se Winifred rozhodne, že něco chce...“

„Mohu ho od vás koupit?“ vyhrkla Winifred. „Vlastnit klobouk, který vlastnoručně vyrobila lady Winthropová, by bylo skvělé. Kolik za něj chcete? Pět dolarů?“

Grace se cítila zaskočená. Pohlédla na Daniela, ale viděla, že je stejně překvapený jako ona.

„Víte, paní Larsonová, neuvažovala jsem o tom, prodat...“

„Jestli se jedná o originál, drahá,“ zašeptal hlasitě Lionel, „pak budeš muset nabídnout daleko víc.“

„Ano, ano, máš pravdu. Deset dolarů. Bude to stačit?“

Daniel usoudil, že je načase zasáhnout. Grace už byla rudá jako rak, nejspíš se cítila zahanbeně.

„Nemyslím si, že by lady chtěla prodat...“

„Prodáno,“ pronesla chvatně Grace. „Za deset dolarů.“

Lionel jí rychle zaplatil. Grace si zastrčila peníze do kapsy, popřála Winifred, ať si klobouku užije, a rozloučila se.

„Neměli bychom jít ke stájím?“ zeptala se Daniela.

Daniel usoudil z jejího výrazu, že chce, aby co nejdřív odjeli. „Nejste ještě zdravá, abyste mohla jet na koni. Měla byste sedět v kočáru a odpočívat.“

„Nepotřebuji odpočívat.“

Pokusil se něco namítnout, ale brzy poznal, že nemá smysl se s ní hádat. Možná má pravdu, blesko mu hlavou, kdyby jeli zkratkou, mohli by chytnout odpolední vlak. Ale pokud ho zmeškají, další jede až ráno.

Chvilí stál a rozmýšlel se. Jemně jí shrnul pramínek vlasů ze spánku a prohlédl si její zranění. Nevypadalo tak zle.

Něžně ji pohladil po tváři. „Jste si jistá, Grace, že můžete jet na koni?“

Odtáhla mu ruku. „Jsem.“

Zkoumavě se na ni díval, až si myslela, že na ní hledá stopy únavy. Narovнала se proto, usmála se a znovu prohlásila, že se cítí dobře.

„Budu mít čas zastavit se u svého vozu? Musím si vzít jiný klobouk,“ vysvětlila. „Dáma by se neměla ukazovat na veřejnosti bez klobouku,“ dodala.

„Tak proč jste právě jeden prodala?“

„Danieli, vždyť jsem za něj dostala celých deset dolarů!“

Usmál se. „Překvapilo vás to, že?“

„Ani ne,“ prohodila. „Je to třetí klobouk, který jsem od svého příjezdu prodala. A to jsem se o nic nesnažila,“ poznamenala hrdě. „Ubohé dámy, nemají tady kde nakupovat. Musí si vybírat z katalogu a často dostanou něco úplně jiného, než si objednaly. Musí být pak velmi zklamané.“

„To asi jsou,“ podotkl suše.

Grace se zasmála. „Klobouky jsou pro ženy daleko důležitější než pro muže, nemám pravdu?“

„Pojďte,“ pobídl ji Daniel. „Váš vůz převezli do stáje. Tam si můžete vybrat další klobouk.“

Objal ji kolem ramen a snažil se ji nasměrovat ke dveřím. Ale Grace se zarazila.

„Bylo by nezdvořilé odjet a nerozloučit se s Jesikou a s Rebekou.“

„Ty už dávno odjely. Jesika včera s Colem a s Calebem, Rebeka dnes ráno s šerifem Cooperem. Setkáte se s nimi v Red Arrow,“ vysvětlil jí. Pak sebral její zavazadlo, uchopil ji pod paží a vyrazil ke dveřím.

„Chcete tam běžet?“

Daniel ihned zpomalil. Jakmile vyšli na ulici, bedlivě sledoval okolí.

„Myslíte si, že bychom mohli Jesiku nebo Rebeku dohonit?“

„Ne.“

„Bylo by hezké, kdybych s nimi mohla jet vlakem.“

„I kdybychom stihli tentýž vlak, jely byste odděleně.“

„Proč?“

„To vám vysvětlím později.“

Vysmekla se mu. „Danieli, když se mnou mluvíte, měl byste se mi dívat do očí.“

Usmál se její výtce. Připomněla mu učitelku kárajícího svého žáka. „Grace, dávám pozor, aby vás nikdo nezastřelil. Ale jestli chcete, abych se vám raději...“

„Ne, ne, raději sledujte ulici. Domníváte se, že je tady někdo, kdo by mě chtěl zastřelit?“

„Myslíte kromě mě?“

„Na tom není nic k smíchu.“

O minutu později došli ke stájím. Grace prohledala svá zavazadla, uložená v pronajatém voze, a vybrala z nich tři klobouky. Dva zastrčila do vaku a třetí si ponechala na cestu.

U dveří se mezitím objevil majitel stáje, menší muž se silným krkem a kulatým břichem, a srdečně se usmíval. Páchl koňmi. „Jmenuji se Harry a rád bych vám potřásl rukou, madam, ale jsem trochu špinavý. Čím mohu sloužit?“

Grace se usmála. „Ano potřebovala bych...“

„Dáma potřebuje koně,“ křikl na něj Daniel. Přestože osedlával svého koně, krásného klidného grošáka, nepřestával hlídat Grace.

Grace vypadala, jako by přišla z jiného světa. „Růžový sen,“ zašeptal majitel stáje a užasle na ni zíral. Stvoření před ním patřilo do krásného pokoje, vyzdobeného růžemi a skvostným nábytkem, a ne do stáje. Danielovi se jeho okounění příliš nezamlouvalo. „Co takhle sehnat pro dámu koně, Harry?“ zvolal, tentokrát ostřejším hlasem.

„Váš manžel je poněkud nedůtklivý, že?“ zašeptal chlapík, než se obrátil k Danielovi. „Dám vaší ženě to nejlepší, co mám.“

O chvíli později přivedl Harry cosi, co jen zdálky připomínalo koně. Grace byla přesvědčená, že zvíře ztratilo všechny zuby a mele z posledního.

Znovu se podívala na ubohého koníka a pak zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji.“

Harry se poškrábal po hlavě a přemýšlel, kterého dalšího koně by měl nabídnout. „Tuhle stáj jsem zdědil teprve nedávno, takže nevím, co tu všechno je,“ povzdechl si. „Ale máme tady pěknou klisničku. Určitě se vám bude líbit,“ slíbil a vzápětí odchvátal. Jakmile se vrátil, Grace opět zavrtěla hlavou.

„Co je na ní špatného?“ zeptal se Harry.

„Je slabá,“ odpověděla Grace. „Pošlete ji na pastvu. Nemá dost síly, aby došla na kraj města. Mohu se podívat na zbylé koně?“

Hany se napřímil. „Ne, zůstaňte hezky tady. Ted' vám nabídnu opravdu toho nejlepšího.“

Grace mu chtěla připomenout, že již dva své „nejlepší“ koně přivedl, ale nakonec se rozhodla trpělivě čekat. Dočkala se dalšího zklamání. I třetí kůň, kterého Hany převedl, nestál za nic.

„Tak běžte a vyberte si, co chcete,“ vzdal se majitel stáje.

Trvalo jí pár minut, než našla zdravě vyhlížejícího koně. Byla to klisna, kterou Hany ukryl v zadní části stáje.

Hany se volbu snažil rozmluvit. „Je sice zdravá, ale velmi umíněná,“ vysvětloval. „Neměl byste, pane, dovolit, aby na ní jela,“ obrátil se k Danielovi.

„Grace?“

„Ano, Danieli?“

„Zvládnete ji?“

„Ano.“

„Nu, zaveze vás, kam budete chtít,“ souhlasil Hany, „ale...“

Grace pohládla kobytku po nozdrách. „Je milá, myslím, že si budeme rozumět. Jak se jmenuje?“

„Ke všem čertům.“

Grace vykulila oči. „Harry, pokud toho koně nechcete prodat, stačí říct. Nemusíte nadávat.“

„Já nenadávám. To je její jméno,“ trval na svém. „Majitel, který mi ji prodal, vyrukoval s jejím jménem až po prodeji. Říkám vám pravdu. Její jméno je Kevšemčertům.“

„To se k ní nehodí. Budu jí říkat Kopretinko.“

Hany obrátil oči v sloup. „Myslím, že jste nic nepochopila, madam. Můžete jí říkat, jak chcete, ale vždycky se bude chovat tak, že ji budete chtít poslat ke všem čertům. Tak co, ještě o ni máte zájem?“

„Ano. Danieli, není krásná?“

Daniel se musel ovládat, aby se nerozesmál. Když Harry prozradil jméno kobytky, Grace zrudla jako rak. Pokud se jí tenhle kůň líbí, ať ho má, jen aby už vyjeli!

I když Harry dostal zapláceno, nepřestávalo mu vrtat hlavou, zda Grace koně zvládne.

„Pane, jste si jistý, že vaše paní urídí tak svéhavého koně?“ zeptal se.

„Je si jistý,“ odpověděla místo Daniela Grace.

Hany se tedy přestal vyptávat. „Donesu vám jezdecké náčiní. Budete ho potřebovat.“

„Ne, děkuji,“ řekla Grace.

„Říkám vám, že bez bičíku s ní ani nehnete.“

Hádka mezi oběma by zřejmě pokračovala, kdyby Daniel nezasáhl.

„Je čas jít,“ prohlásil poté, co koně osedlal. Vysadil Grace do sedla a přivázal za něj její zavazadlo.

Grace si upravil sukni a nasadila si slaměný klobouk. Po zádech jí splývaly růžové stuhy. Daniela napadlo, že vypadá, jako by si chtěla vyjet na nedělní odpolední vyjížďku.

Ale věděl, že zdání může klamat. Už ho překvapila znalostmi o koních a způsob, jakým seděla, nasvědčoval, že nepřeháněla, když mluvila o svých jezdeckých schopnostech.

„Proč se smějete?“ zeptala se.

„Možná že stihneme vlak,“ odpověděl. „Na to jsem myslel.“

Na špičce brady měl kousek smítka. Grace mu ho bezmyšlenkovitě jemně setřela. Daniel však zareagoval, jako by ho uhodila. Couvl a uhnul hlavou. Pak se otočil a chytl svého koně za uzdu.

„Pojďme,“ nařídil. „Harry, otevři zadní vrata.“

„Jak dlouho zůstaneme v Texasu?“ zeptala se Grace.

Daniel se právě chystal vyskočit do sedla, ale rozhodl se, že jí nejdříve odpoví. Obrátil se, s jednou rukou na sedle a s hlavou mírně skloněnou na stranu. Přesně tak si Grace představovala muže z Divokého západu, o nichž četla v knihách. Ostří hoši, jak je nazývali, byli jiní než obyčejní muži, nezkrotní. Projížděli krajinou, vyhledávali dobrodružství a nebezpečí a za sebou nechávali zlomená srdce. Byl takový i Daniel? Přemýšlela. Možná že ano. Skutečně vypadal, jako by se nikdy nechtěl usadit.

„Nemám tušení,“ odpověděl Daniel.

„Mám ještě další povinnosti,“ řekla. „Jsou to osobní věci, které musím zařídit. Mohl byste se to pokusit odhadnout, Danieli? Opravdu bych to potřebovala vědět.“

„Do Blackwateru nám to bude trvat týden, dva, záleží na tom, nebudeme-li mít problémy,“ řekl. „Pak bude soudní jednání a dál budete muset počkat, až chytíme ostatní bandity...“

„Proč?“ přerušila ho. „To může trvat měsíce.“

„Nemůžu vás nechat jít, dokud si nebudu jistý, že vás nikdo nebude sledovat.“

Zavřela oči. „Dobrá,“ souhlasila. „Takže mi chcete říct, že můžu setrvat v Texasu dva týdny, ale také dva měsíce.“

„Možná i déle,“ podotkl.

Její reakce ho překvapila. Po tvářích jí začaly stékat slzy. „Pak je to jasné.“

„Co je jasné?“ zeptal se, zmaten jejím smutným hlasem.

Byla tak zklamaná, že nevěděla, co má dělat. „Je po všem,“ zašeptala. „Prohrála jsem.“

„Grace, o čem to mluvíte?“

„Z ničeho vás neviním, Danieli. Opravdu ne.“

„Můžete začít mluvit trochu srozumitelněji?“ vyžadoval.

„Vysvětlíte mi, co vás tak rozrušilo.“

„Moje budoucnost,“ vykřikla. „Je pryč! Zničená. Dokonce i jeden měsíc by byl moc. Nechápete? Ne, jistěže ne, ale na tom nezáleží. Je to moje chyba, že mám tak hloupé sny. Ztratila jsem zbytečně moc času a teď už mi nezbývá žádný.“ Dlouze si povzdychla. „Než odjedeme, musím se zastavit na úřadě a poslat telegram.“

„Ne,“ řekl Daniel.

„Promiňte, musím na tom trvat.“

„Vysvětlíte mi proč,“ namítl.

„Když se člověk něčeho obává, chce to mít co nejdříve za sebou, že?“

Daniel neměl nejmenší tušení, o čem hovoří. Hany se zdál být důvtipnější, neboť prohlásil: „Myslíte, jako když vás bolí zub?“

„Ano, tak nějak,“ souhlasila.

„Chce poslat telegram, aby se už nemusela něčeho obávat,“ řekl Danielovi.

„Nepotřebuji překladatele,“ štěkl po něm Daniel. „Telegram můžete poslat i z Blackwateru, Grace. Pojd'me.“

Zavrtěla hlavou. „Když už to má být, tak raději hned.“

Otočila koně a pobídla ho k odjezdu. Daniel cosi zabručel a pak se za ní rozběhl. Než stačila vyjet ze stáje, Harry chytil koně za uzdu a zastavil ji. „Váš manžel se zlobí, madam. Co musíte tak důležitého udělat, že to nesnese odklad?“

Propukla v pláč. „Musím se vdát.“

KAPITOLA 27

„Nechci o tom mluvit.“

„Je mi jedno, jestli chcete, nebo ne,“ řekl Daniel. „Prostě mi vysvětlíte, proč se musíte vdávat, a basta!“

Rozhodla se, že ho bude ignorovat. Opřela se o čalouněné opěradlo v jejich soukromém kupé a dívala se ven na krajinu, která kolem nich ubíhala. Vlak jel nezvykle rychle, a protože seděli v posledním vagónu, pokaždé když vjeli do zatáčky, se prudce naklonili na stranu. Trhavé pohyby jí nedělaly dobře a Danielovi zřejmě také ne, neboť měl zaťaté zuby a tvářil se velmi vážně.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

„Naprosto,“ vyštěkl.

„Nemusíte být tak nevrlý, Danieli.“

Seděli naproti sobě. Kupé mělo být pro čtyři dospělé lidi, ale stěží stačilo pro dva. Jakmile si Daniel natáhl před sebe nohy, nemohla se Grace pohnout, aniž by o něj nezavadila. Dveře byly zamčeny zevnitř, aby nikdo nemohl vyrušovat.

„To ani není nejvhodnější,“ poznamenala.

„Co není nejvhodnější?“

„Abychom cestovali společně. V Anglii by bylo neodpustitelné, aby muž a žena, kteří nejsou oddáni, cestovali v jednom kupé bez doprovodu.“

„Jsem muž zákona,“ připomněl jí. „To jistě mění situaci.“

„Ale jste pořád muž.“

„No, když jsem se naposledy díval, tak jsem ještě byl,“ řekl žertovně.

Usmála se a znovu se obrátila k oknu.

„Řeknete mi tedy, proč se musíte vdávat?“

„Ne, neřeknu.“

„Máte nějaké problémy, Grace?“

„Ano, zdá se, že ano,“ odpověděla, aniž by se otočila. Daniel přemýšlel o různých možnostech, proč by se musela vdávat, ale nic kloudného ho nenapadlo. Grace nevypadala na ženu, která by na sebe nechala sáhnout. Byla nevinná, sladká a určitě dosud nedotčená. „Jste těhotná?“

„Proboha, to ne,“ vyhrkla. „Jak jste si mohl myslet, že...“

„Řekla jste, že se musíte vdát, a pak, že máte problém. Bylo by docela logické, kdyby..., ale myslím, že ne. Do Texasu je dlouhá cesta, Grace, časem mi řeknete, co chci vědět. Možná byste to mohla udělat teď.“

„Netušila jsem, že muži jsou takoví rýpalové, Danieli. Dobrá, vyhrál jste. Slíbila jsem svým rodičům, že si vezmu lorda Nigela Edmondse, když se mi to tady nepovede. A ono se nepovedlo.“

„Ještě vám pořád nerozumím. Co se nepovedlo?“ Útrpně se zamračila. „Mí rodiče mají titul, a proto zastávají ve společnosti určité místo. Zároveň jsou však velmi chudí, takže je pro ně velmi těžké, aby si udrželi svoje postavení. Půjčili si peníze, které zaručili svým majetkem, jenže půjčku nejsou schopni splácet. Je to pro ně velmi ponižující.“

„Navrhl někdo vašemu otci, aby si našel práci?“

„Ach ne, to ne. Vždyť má šlechtický titul.“

„To, že má titul, mu však nezajistí chleba.“

„Ne, to ne,“ souhlasila.

„Pokud nemůže nebo nechce pracovat, bude muset prodat svůj majetek a vše ostatní, co má nějakou cenu.“

„Proto se musím vdát.“

„Pořád nechápu.“

„Jsem všechno, co otci zůstalo, Danieli...“ Naklonil se dopředu. „Chcete mi říct, že vás miní prodat?“

„Ne, jistěže ne. Jen pro mě zařídil výhodný sňatek.“

„A vyřeší váš sňatek jeho finanční problémy?“

„Ano, vyřeší.“

„Pak vás prodává.“

„Ne, neprodává,“ odsekla. „Ke sňatkům, které jsou výhodné pro obě strany, dochází po staletí. Můj otec nečiní nic špatného. Vlastně měl se mnou velkou trpělivost. Požádala jsem ho o roční odklad, neboť jsem doufala..., spíš hloupě snila..., že se mi tady podaří od toho utéct. Chtěla jsem koupit pozemek...“

„A vydělat tolik peněz, abyste mohla podporovat rodiče v životním stylu, na který byli zvyklí?“

„Ne, udělal jste si nesprávný názor. Rodiče jsou už dost staří. Měli kolem čtyřiceti, když jsem se narodila,“ vysvětlila. „Ale nejsou zajištěni. Kdyby můj ranč prosperoval, mohli by opustit Anglii a přijet sem za mnou. Není to odvážná myšlenka? Určitě by se vám líbili, Danieli. Jsou velmi praktičtí, stejně jako vy.“

„Nejste ani dost stará, ani dost zkušená, abyste nesla takové břímě.“

„Věk ani zkušenosti s tím nemají nic společného. Má budoucnost byla předurčena v okamžiku, kdy jsem se narodila.“

„Proč?“

„Protože jsem se narodila jako lady.“

„Já vím, že jste lady,“ odpověděl a usmál se.

„Ne, nerozumíte tomu. Narodila jsem se jako lady Grace Winthropová. Titul s sebou nese určité povinnosti. Byla by to urážka mých rodičů, kdybych nesplnila jejich přání.“

Daniel byl zaskočen rozdílností, která mezi nimi dvěma panovala. To, co bylo důležité v Anglii, bylo ve Spojených státech bezvýznamné.

„V téhle zemi tituly nic neznamenaají.“

„Vím,“ řekla. „Co je tady důležité? Peníze?“

„Pro někoho,“ připustil.

„A co je důležité pro vás?“

„Čest.“

„Ale to je přesně ono, co se vám snažím vysvětlit. V sázce je má čest. Musím udělat, co se ode mě očekává.“

„Chlapské slovo je ve Spojených státech důležitější než mužovo postavení.“

„Pro mě je důležité chovat se zodpovědně,“ řekla. „Mám jisté povinnosti.“

„Například provdat se za muže, který má peníze a moc?“

„Pokud to pomůže mé rodině, tak ano.“

„Ale moc se vám to nelíbí, Grace, že ne?“ Odmítla mu odpovědět.

„Ne, řekl bych, že se vám to vůbec nelíbí,“ dodal. „Jinak byste nežádala rodiče, aby rok počkali. Máte muže, kterého vám otec vybral, ráda?“

„Jsem si jistá, že se naučím mít ho ráda. Zdá se, že je slušný.“

„Zdá se?“

Začervenala se. „Skoro ho neznám. Vlastně jsem ho potkala jen jednou. Představili mi ho na jednom charitativním večírku a musím přiznat, že na mě nijak zvlášť nezapůsobil. Ale takhle bych asi neměla mluvit, že?“

„Není nad upřímnost,“ poznamenal. „Zato vy jste na něho zřejmě udělala velký dojem,“ dodal.

„Myslím, že ano,“ řekla. „Hned následující den poslal otci žádost o audienci. Matka mi řekla, že se do mě Nigel zamiloval, ale já takovým nesmyslům nevěřím.“

„Vsadil bych se, že se do vás zamiloval na první pohled.“

„Asi bychom o tom měli přestat mluvit. Zdá se, že vás toto téma rozčiluje.“

„Nejsem rozčilený,“ vyštěkl. „Jen mi připadá, že se váš otec chová barsky.“

„Danieli, dojednávání sňatků je v některých společnostech běžná záležitost.“

„Jste velmi poslušná dcera.“

Pyšně se narovнала. „Ano, jsem. Od mých rodičů bylo hezké, že mi dali roční...“

„Odklad?“

„Roční volno,“ opravila ho. „Chtěli mi dát příležitost, abych naplnila svůj sen. Důvěřují mi.“

Jeho modré oči se do ní zapíchly. „Ale vy si moc nevěříte, že Grace?“

„Jistěže si věřím.“

„Tak proč se tak snadno vzdáváte?“

„Protože jedu do Texasu,“ odpověděla. „Nemohu být na dvou místech najednou. Už uběhly čtyři měsíce, v Texasu ztratím další dva. Nebudu moci normálně žít, dokud nechytíte všechny členy gangu, a to může trvat měsíce a měsíce.“

„Vzdáváte se,“ zopakoval.

Nelíbilo se, že odhadl její slabost. Nutil ji, aby si přiznala, že jakmile narazí na obtíže, přestane bojovat a vzdá se. „Nevzdávám se.“

„Zdá se mi, že ano.“

„Ach, co vy víte! Díváte se na věci jinak.“

„Protože žiji ve Spojených státech?“

„Protože jste muž,“ řekla. „Nemusíte se ženit, pokud nechcete, což ve vašem případě sotva kdy nastane. Nepatříte k mužům, kteří by se usadili a založili rodinu.“

Posunul se na lavici, aby mohl pohodlněji natáhnout nohy. „Já už byl ženatý.“

Jeho poznámka ji překvapila. „Byl jste?“ Přikývl. „Téměř sedm let. Měli jsme dcerku, jmenovala se Bridget.“

Nevyptávala se ho, ale ticho, jež nastalo, bylo nesnesitelné. Nevěděl proč, ale měl potřebu jí říct o své minulosti. „Jsou teď obě mrtvé..., už skoro dva roky.“

„To je mi líto.“

„Ano, mně taky.“

Znělo to, jako by mluvil o někom cizím, neboť z jeho hlasu se vytratil všechn cit. V očích mu však stále zůstávala bolest. Grace by ho nejraději objala a utěšila, ale neudělala to, protože věděla, že by si to nepřál.

Nechtěla, aby viděl, jak je jeho slovy otřesena, a proto se obrátila zpět k oknu. Zůstala několik minut zticha, ale pak se zeptala. „Jak se jmenovala vaše žena?“

„Kathleen.“

„Krásné jméno. Hodně jste ji miloval, vidíte, Danieli?“

„Ano,“ odpověděl bez zaváhání. „Miloval. A stále miluji.“

„Myslíte, že se ještě někdy oženíte?“

„Ne.“

„Možná za čas...“

Zavrtěl hlavou. „Doufám, že mi nechcete říct, že čas vše spraví.“

Nechápala, proč je najednou tak zaujatý. „Nic takového jsem říct nechtěla.“

„Tak co jste chtěla?“

„Za čas, až budete mluvit o Kathleen a Bridget, se budete usmívat, protože si budete pamatovat jen ty nejkrásnější chvíle, které jste spolu prožili. Bolest nikdy neustoupí, ale zmenší se.“

„Jak to, k čertu, můžete vědět?“

Nevšíkala si jeho nevraživosti. „Máte pravdu, nemám takovou zkušenost. Ale je to vaše jediná naděje.“

„Je tady horko, nemyslíte?“

Přikývla a natáhla ruku, aby stáhla okénko. Chvilí jím cloumala, ale bezúspěšně. „Zdá se, že je zamčené.“

Daniel se natáhl, řádně oknem škulbl a otevřel ho. Do vozu zavanul horký vzduch zvenku.

„Řekněte mi, jaká byla Kathleen?“

„Proč?“

„Jsem jen zvědavá.“

Daniel si položil nohy na lavičku vedle Grace, opřel se a zavřel oči. S rukama zkříženýma na hrudi vypadal, jako by chtěl usnout.

„Byla vaším pravým opakem,“ řekl. „Vzhledem i chováním.“

„Jak vypadala?“

„Byla vysoká, měla hnědé vlasy a oči. A hodně pih,“ dodal.

„Pořád se obávala o svou váhu, ale to nemusela, protože vypadala skvěle. Kathleen byla krásná žena, na pohled i uvnitř. Stejně taková byla i naše dcera. Byla po matce.“

Uběhlo pár minut ticha, než se Grace znovu zeptala. „Jak jste se s ní seznámil?“

„Zastavil jsem se na farmě jejího otce, když jsem cestoval do Dillonu. Zrovna pracovala na zahradě, klečela a plela, slunce na ni svítilo a jediné, co udělala, bylo, že se na mě podívala a usmála se. V tu chvíli jsem se do ní zamiloval.“

„Mám ráda práci na zahradě,“ řekla s nadějí, že alespoň něco málo má s Kathleen společného. „Měla jsem spoustu kyttek.“

Daniel zavrtěl hlavou. „Kathleen pěstovala zeleninu. Vyrostla na farmě, neměla čas starat se o kytky. Její rodina si musela vydělat na živobytí. Vy jste z města, že?“

„Ano, ale na venkově jsme měli dům,“ řekla. „Jezdili jsme tam, když se ve městě nedalo vydržet horkem.“

Její poznámka ho pobavila. „Kathleenina rodina nepatřila k těm privilegovaným, které by staraly o horko nebo o sociální postavení. Pracovala od rána do večera, nehledě na počasí. Kathleen neměla šatník plný šatů, ale co opravdu měla, byla čest, odvaha a věrnost.“

„A já je nemám? To mi chcete naznačit, Danieli? Řekl jste přece, že jsme naprosto rozdílné. Ona byla čestná, a já nejsem?“

„Jenom jsem řekl, že jste rozdílné.“

Podívala se mu přímo do očí. „Chtěl jste mě schválně zranit?“

Neodpověděl jí. Otočila se k oknu a dívala se ven, aby neviděl, jak těžce ji svými slovy ranil. Co mu udělala, že si o ní myslí to nejhorší? Přemýšlela. A proč jí na jeho názoru tolik *záleží*?

Zavřela oči, aby se nerozplakala. Kdyby viděl, že pláče, myslel by si, že je slaboch. Ale ona není slabá, je silná. Nikdy sice neorala ani nesela či neplela, ale kdyby chtěla, určitě by to dokázala.

Její pocit ublížení přerůstal ve zlost. Jak se opovažuje ji takhle soudit?

„Promiňte, Grace, nechtěl jsem se vás dotknout.“

Nepodívala se, když mu odpověděla. „Ale chtěl.“

„K čertu, ještě se mi tu rozpláčete.“

Obrátila se k němu. „Ne, nerozpláču,“ vyhrkla. „A vy mi nelžete. Chtěl jste mi ublížit..., alespoň to byste mohl přiznat.“

„Dobře. Chtěl jsem vám ublížit. Můžete zavřít okno? Začíná být chladno.“

„Je tady horko jako v peci,“ namítla.

„Jenom ho zavřete.“

Postavila se, aby okno zavřela, a pak se k Danielovi znovu otočila. „Jste nemocný?“

„Ne, nejsem,“ zamumlal. „Jenom unavený.“

„Před chvílí vám bylo horko, teď zas zima.“ Sedla si vedle něho na lavici a dřív, než mohl cokoli namítnout, mu sáhla na čelo.

„Máte horečku, Danieli. Zdá se, že jste dostal chřipku.“

„Grace, běžte si sednout na své místo a nechejte mě být. Prosím.“

Sedla si zpátky, ale nepřestala se o něho starat. „Teď chápu, proč jste tak nevrlý. Necítíte se dobře.“

Vlak vjel do další zatáčky a vagón se povážlivě zakymácel. Daniel měl pocit, že mu žaludek vyskočí z těla.

„Nejsem nevrlý,“ zamručel. „Urazil jsem vás proto, abyste zůstala ode mne dál. Bylo to hloupé a kruté, ale musíme mezi sebou zachovávat odstup, Grace. K čertu, proč ten vlak tak uhání?“

„Neuhání, naopak, před chvílí zpomalil. Ale jak mám, panebože, od vás zachovat odstup, když sedíme v tak malém kupé? Navíc mě vůbec nepustíte z dohledu. Udělala jsem něco, co se vás dotklo?“

„Ach, sakra, Grace, nic jste neudělala. Jste jen tak ztraceně hezká a milá.“

Nevěděla, co si o tom má myslet. Jeho slova zněla jako kompliment, ale způsob, jakým je řekl, naznačoval spíše opak. Proč ho rozčilovalo, když si myslel, že je hezká a milá?

„Danieli, plácáte nesmysly.“

Cítil, jak se mu zvedá žaludek. Zhluboka se nadechl, aby předešel nejhoršímu. „Podívejte, je to velmi jednoduché.“

„Ano?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ zasténal. „Kromě své ženy jsem po žádné jiné netoužil..., než jsem potkal vás... Já vás...“

Chvíli čekala, ale když nepokračoval, pobídla ho. „Co?“

Odhadl, že bude potřebovat patnáct vteřin, aby se dostal na záchod. Vyrázil ke dveřím.

„Chci vás, Grace. Teď už chápete? Zamkněte za mnou a nikomu neotevírejte.“

Byla tak překvapená, že se nedokázala pohnout. Zakřičel na ni, aby udělala, co jí řekl, a pak počkal, až uslyšel cvaknutí zámku.

Na záchod doběhl na poslední chvíli. Později však zvracel na podlahu a do kbelíku, jež přinesl průvodčí. Zdálo se mu, že také pozvracel Grace, ale doufal, že se mu to jen zdálo. Nikdy ve svém životě se necítil tak mizerně jako teď. Nemoc z něj vysála všechnu sílu, sotva dokázal zvednout hlavu. Grace ho sice přikryla množstvím pokrývek, ale jemu byla stále zima.

Grace mu zhotovila provizorní lůžko. Seděla u něho celou noc, jeho hlavu v klíně, a otírala ho mokrým šátkem. Daniel byl přesvědčen, že kdyby se o něho nestarala, nejspíš by zemřel.

Kolem půlnoci přestal zvracet a konečně usnul. Nad ránem ho však musela probudit, neboť dojeli do stanice, v níž měli přestoupit na další vlak. Nevěděl, jak se dostal z jednoho kupé do druhého, ani kdo přenesl zavazadla. Byla to Grace? Sotva, ta měla plné ruce práce s ním. Když si uvědomil, jak snadným byla cílem, když se přemísťovali mezi vlaky, znovu se roztřásl zimnicí.

Jakmile za sebou zamkli dveře vozu, opět usnul. Probudil se s hlavou v Gracině klíně. Grace se opírala o okno, oči měla zavřené a vypadala, že spí.

Snažil se chovat tiše, aby ji neprobudil. Umyl se, převlékl si košili a sedl si naproti ní.

Když usedl, všiml si, že i Grace se převlékla. Měla na sobě bílou košili s pěknou broží pod krkem a tmavě modrou sukni. Také si přezula boty, aby ladily se sukni.

Kdy na to měla čas a proč se vůbec převlékala? Uvažoval.

„Dobré ráno, Danieli. Už se cítíte lépe?“

„Ano, je mi lépe. Probudil jsem vás?“

„Ne, nespala jsem. Jenom jsem odpočívala. Nevypadáte, že byste se cítil lépe. Nakloňte se, ať vám sáhnou na čelo.“

„Už se o mě nestarejte, Grace. Cítím se dobře.“

Jeho obhroublé chování ji nechávalo klidnou. „Kde jsem to už jen slyšela?“

„Co?“

„Tvrdil jste mi celou noc, že se cítíte dobře, ale nebylo vám dobře. Nakloňte se dopředu.“

Zaznělo to jako příkaz, a tak se Daniel naklonil jen proto, aby ji uspokojil. „Jste pěkně tvrdohlavá,“ zamručel.

Sáhla mu na čelo a zamračila se. „No, vypadá to, že horečka opravdu ustoupila,“ připustila. „Ale neměl byste nějakou dobu ani jíst, ani pít, jinak vám zase bude špatně. Měl jste štěstí.“

Opřel se a překřížil ruce na prsou.

„V čem?“

„Dostal jste jen slabou chřipku. Mohlo to být mnohem horší. Jesika zvracela celé tři dny. Bála jsem se, že umře.“

„Taky jsem myslel, že umřu,“ řekl. „Mimochodem, děkuji za..., však víte.“

„Není zač.“

„Proč jste se převlékla?“ zeptal se ze zvědavosti. „Tady vás nikdo neuvidí, jenom já.“

„Musela jsem.“

„Proč?“

Krátce povzdechla. „Celou jste mě pozvracel.“

„Ach Grace, moc se vám omlouvám.“

Zasmála se. „Neudělal jste to schválně, Danieli.“

„Pomohl vám průvodčí...“

Nedokončil svou otázku, protože začala kroutit hlavou.

„Nedovolila jsem průvodčímu, aby mi pomohl, protože jsem vám slíbila, že nikoho nevpustím dovnitř, pamatujete?“

„Ne,“ přiznal se. „Nepamatuji si. Když vám nepomohl on, kdo umyl podlahu?“

„Já.“

Vypadal ztrápeně, až jí bylo líto, že mu vše řekla. „Proč se nebavíme o něčem jiném?“

„Třeba o čem?“

„O počasí,“ navrhl.

„Děláte si legraci.“

„Ne, bylo to první, co mě napadlo. Vadilo by vám, kdybych na chvíli otevřela okno?“

Vstal a stáhl okénko. Čerstvý vzduch zapůsobil stejně jako chladivá koupel. Posadil se a zadíval se na ni. „Nemáte hlad nebo žízeň?“

„Nevadilo by vám, kdybych jedla před vámi?“

„Možná byste mohla ještě chvíli počkat.“

Přestože Grace nejedla od včerejšího rána, přikývla. „Počkám.“

„Dáte si sklenici vody? Já ano.“

„Žádnou vodu,“ řekla panovačně tónem, který se mu vůbec nelíbil.

„Proč ne?“

„Víte proč. Mohl byste znovu onemocnět. Nemám náladu po vás opět uklízet.“

„A teď mi řekněte, kdo z nás dvou je nevrlý.“

Bručel jako medvěd. Se svou neoholenou tváří ho i připomínal. Vlasy mu trčely na všechny strany, z kalhot čouhala košile, takže vypadal jako zabiják. Přesto se Grace líbil.

Řekl, že ji chce. Zcela jí tím vyrazil dech. Jeho slova jí stále zněla v uších a nemohla se jich zbavit. Přála si, aby měla příležitost si s ním o tom promluvit, ale teď se neodvážila. Daniel přišernou náladu.

Ne, nyní by to opravdu nebylo vhodné.

Daniel byl však jiného názoru. „To, co jsem řekl včera...“

„A co to bylo?“

„Víte přece..., že vás chci.“

Složila si ruce do klína. „Nemyslel jste to vážně, že? To mi chcete říct? Chápu, měl jste horečku.“

„Ne, myslel jsem to vážně.“

„Opravdu?“ zašeptala. Jeho vstřícnost ji překvapila.

„Ano,“ řekl. „Ale nehodlám s tím nic dělat, takže to nechte plavat.“

Její čelist poklesla. „Prosím?“

Daniel si uvědomil, že byl zbytečně příkrý. „Jen jsem chtěl říct, že jsem to myslel jako kompliment..., ale nechtěl bych, abyste si dělala nějaké plány.“

„Ach ano, to byl tedy báječný kompliment. Nejdříve mi řeknete, že mě chcete, a pak mě celou pozvracíte.“

Propukl v smích. „Je mi to opravdu líto, Grace.“

„Eh, jděte se vycpat.“

Znovu se zasmál. „Pěkně jsem vás rozzhavl, že? Už jsem se obával, že se nedokážete rozzlobit. Umíte se ovládat, ale pod tou vznosnou maskou vám vře krev, vidíte, lady Winthropová? Zajímalo by mě, co by si o tom myslel chudák Nigel.“

„Musíte být tak protivný?“

„Ještě pořád chcete poslat telegram, že souhlasíte se sňatkem s Nigelem?“

„Nemohli bychom změnit téma?“

„Jistě,“ souhlasil. „Chcete hovořit o počasí?“

„Ne, nechci. Přemýšlela jsem o Jesice a Rebece. Doufala jsem, že se s nimi setkám u vlaku, ale neviděla jsem ani jednu z nich.“

„Cole a Jesika neměli tolik času, aby stihli náš vlak. Mají nejméně den zpoždění. A Cooper s Rebekou odjeli včera.“

„Ale my jsme jízdou na koni byli u vlaku rychleji, než jsme původně plánovali, a oni mohli svůj vlak včera zmeškat.“

„To je málo pravděpodobné,“ řekl. „Hledal jsem je také, ale neviděl jsem je.“

„Jistěže jste je nemohl vidět. Sotva jste mohl otevřít oči.“

„Jsem si jistý, že vaše přítelkyně je v pořádku. Nebojte se. Šerif Cooper se o ni postará.“

„Myslíte?“

„Ano,“ řekl. „Přestaňte se starat. Jak znám Coopera, naučí ji cestou hrát poker. Vsadil bych se, že se s ním dobře baví.“

KAPITOLA 28

Rebeka byla na pokraji šílenství. Bude-li ještě chvíli zavřená s Cooperem v jednom malém kupé, zblázní se. Šerif byl sice příjemný a pozorný, ale jeho neustálé vyrušování jí vadilo. Usilovně se snažil, aby jim cesta co nejrychleji ubíhala. Několik hodin hráli karty, povídali si a snědli oběd, který jim v krabici přinesl průvodčí. Rebeka si však přála mít pár minut jen pro sebe. Nakonec si našla záminku poslat Coopera na chvíli pryč. Požádala ho, aby jí donesl hnědý kufřík s léky, jenž byl uložen v zavazadlovém voze. Předstírala migrénu a trvala na tom, že pokud si ihned nevezme svůj lék, bude muset v příští stanici vystoupit a lehnout si.

Cítila se poněkud provinile, že mu lhala, neboť k ní byl po celou dobu laskavý a milý.

„Vím, že jsem si měla vzít léky s sebou, ale zapomněla jsem.“

„Bolí vás hlava hodně?“ zeptal se znepokojivě.

„Začíná to být nesnesitelné,“ odpověděla. „Pokud s tím hned něco neudělám, budou mě bolesti trápit několik dní.“

Z Cooperova obličeje čísel starostlivost. Slíbil, že se co nejrychleji vrátí, ale předtím, než odešel, mu musela slíbit, že za ním zamkne dveře. Jakmile zůstala v kupé sama, hlasitě si oddechla, protože se kolem konečně rozhostilo ticho. Potřebovala si promyslet své plány. Jen Bůh věděl, že musela udělat spoustu věcí, na něž neměla mnoho času.

Počítala, že Cooper bude pryč nejméně patnáct minut, možná i déle. Zavazadlový vůz byl řazen jako třetí od jejich, šerifovi chvíli potrvá, než se dostane k němu, pak bude muset

najít její kufřík a nakonec se dostat zpátky. Avšak neuběhla ani minuta a někdo zaklepal na dveře.

„Co zase?“ zamumlala, neboť se domnívala, že jí chce Cooper něco připomenout. Vyloudila na tváři úsměv, odsunula zástrčku a otevřela.

Dveře se rozletěly a práskly o postranní zeď. Rebeka ani nestačila vykřiknout. Jediné, co viděla, když ucouvla zpět, byla hlaveň pistole, která mířila přímo na ni.

Upadla na lavici a ruce přitiskla k prsům. Srdce jí divoce bušilo. „Co tady děláte?“ vykřikla zajímavým hlasem.

Na místo odpovědi vešel pistolník do kupé a zabouchl za sebou dveře. Měl na sobě černý oblek a na nohou vyleštěné černé boty. Nevypadal, že by chtěl někoho zabít.

„Vstávej, děvko,“ zasyčel.

Nebyla dost rychlá. Proto ji uchopil za rameno a trhl jí k sobě. Pokusila se ucouvnout a zavrtěla hlavou, aby jí neubližoval.

„Prosím,“ zašeptala.

Její prosba ho naplňovala vzrušením. „Tak je to správné, děvko. Pros mě,“ zanotoval. „Chci, abys mě prosila.“

Uchopil límeček jejích šatů a škubl jím tak, že je roztrhl až k pasu. Rebeka vykřikla, ale než se stačila zakrýt, muž už jí bolestivě svíral jeden prs.

„Ne, nedělejte to,“ zašeptala.

Hodil pistoli na lavici, zasmál se a přitáhl si ji k sobě. Chytl ji za vlasy a prudce ji políbil na rty. Jeho polibek byl vlhký, vášnivý, surový. Kousl ji do horního rtu, a když ucítil její krev, lačněji olízl.

Znovu a znovu ji líbal, přitom ji pevně držel, že se nemohla ani pohnout. Když ji konečně od sebe odstrčil, uchopil její ruku a přinutil ji, aby mu třela rozkrok.

„Chci tě.“

Zavřela roztoužením oči a rozechvěle se o něho opřela. Její smích se dal přirovnat k smíchu čarodějnice. „Vždycky jsi mě chtěl.“

Sevřel ji ještě pevněji a olízl jí ucho. Jeho doteky ji vzrušovaly. Objala ho kolem krku a vyzývavě se o něho začal třít. „Zničil jsi mi šaty. Jsi příliš hrubý.“

„Máš to tak ráda, ne?“

Tělem jí projela vlna vzrušení. „Ano, mám to tak ráda,“ zašeptala.

Začal ji líbat na krk. Předla přitom jako spokojená kočka. „Neměli bychom... Šerif se může vrátit každou chvíli. Ach bože, to je slast.“

Odtáhla se, aby mu viděla do očí. „Vidím, že jsi dostal můj telegram. Chlapci jsou s tebou?“

Políbil ji na ústa a pak odpověděl. „Johnson je v Rockford Falls, kde čeká na příležitost zabít obě ženy. Ostatní odjeli do Red Arrow. Jestliže se Johnsonovi jeho záměr nepodaří, zabijí je, až vystoupí z vlaku. Jsi si jistá, že jedou do Red Arrow, že ano?“

„Ano, jistá,“ odpověděla samolibě.

„Zjistila jsi, která z nich byla v bance?“

„Ne,“ řekla. „Obě jsou vystrašené jako zajíci, ale ani jedna z nich se mi nesvěřila. Škoda, že neuhořely,“ dodala a prsty se prohrábala jeho vlasy. „Měla jsem s nimi mnoho starostí.“

„Neboj se,“ utěšoval ji. „Jestliže je nedostane Johnson, postarají se o ně hoši v Red Arrow.“

„A já pak budu jediný svědek.“

Její hrdelní smích ho rozvášnil. „Ano, ano,“ zašeptal. „Tak je to dobře.“

Rukou mu pomalu sjížděla od krku po hrudi, až se dotkla jeho přirození. Věděla, jaký má na něho vliv, a vědomí moci ji uspokojovalo.

Sáhl jí pod sukni. Zavrtěla hlavou. „Ne, nesmíme,“ zašeptala, jakmile začal trhat knoflíčky. „Nemáme čas. Je to příliš nebezpečné.“

„Co na tom, chci tě, Rebeko. Ted’.“

Neodolala představě, co bude následovat, a proto ustoupila a rychle si svlékla to, co ještě na ní zbylo. „Jsme hloupí, když tolik riskujeme, Donalde.“

Díval se, jak se svléká, a přitom netrpělivě přecházel. Když měla na sobě už jen hedvábnou košilku, jeho trpělivost byla ta tam. Vrazil jí ruku mezi stehna a přitiskl ji na lavici. Rychle ze sebe strhla poslední kus prádla, odkopla ho stranou a roztáhla nohy na znamení, že si ji může vzít. Olízl si rty, hladově se zadíval na její prsa a jednou nohou si klekl mezi její stehna. Jestli bude ještě chvíli čekat, zešílí.

„Ty víš, jak mě vzrušuješ, drahá, že jo?“

Zasmála se. „To víš, že vím,“ zašeptala. „Kdo by si pomyslel, že tenhle nažehlený gentleman má tak divoké choutky.“

„Kolik máme času?“

„Alespoň patnáct minut,“ odpověděla.

Donald se snažil sundat si kalhoty, když někdo zaklepal na dveře. Zamkl? Nemohl si vzpomenout. Vyskočil a otočil se právě v okamžiku, kdy Cooper chytil za kliku.

„Rebeko, říkal jsem vám, abyste se zamkla...,“ začal, ještě než pořádně otevřel. Vzápětí ji uviděl nahou a vyděsil se. Nedokázal se rychle zorientovat.

Donald stál za dveřmi a čekal, až šerif vstoupí do kupé. Zmateně se snažil najít v kapse svou pistoli.

„Co se tady, k čertu, děje?“ zamumlal Cooper, jakmile vešel dovnitř.

Rebeka se vzepřela na lokti, srdce jí divoce bušilo. Pohlédla na Donalda a doufala, že celou situaci nějak vyřeší. Cooper její pohled zachytil a otočil se ve chvíli, kdy se Donald pohnul kupředu.

„Ty zkurvysynu,“ zařval Cooper.

Rebeka zpanikařila. Zahlédla kousek od sebe Donaldovu pistoli, natáhla se pro ni a vystřelila.

Kulka zasáhla Coopera zrovna ve chvíli, kdy vytahoval svou zbraň. Rána byla tak silná, že ho odmrštila zpět do chodbičky. Zády narazil na zeď.

Rebeka se vrávoravě postavila. Aby nezačala křičet, zakryla si dlaní ústa a znovu vypálila. Zamířila však moc vysoko a zasáhla okénko, které se roztříštilo na tisíc kousků. Cooper se mezitím bezvládně svezl na zem.

„Ach bože..., ach bože,“ zanaříkala. „Zabila jsem ho? Honem, Donalde, zjisti, jestli jsem ho opravdu zabila.“

Donald tiše zamručel a vyběhl na chodbičku. Rychle se rozhlédl, jestli ho nikdo nevidí. „Pokud není mrtvý, za chvíli bude,“ zamumlal. „Přestaň brečet a obleč se. Musíme vyskočit z vlaku.“

„Ano, ano,“ zašeptala a začala se oblékat.

Donald odvlékl šerifovo tělo ke dveřím spojujícím jednotlivé vozy. Zanechával za sebou krvavou šmouhu. Vlak zpomalil, neboť vjížděl do zatáčky. Donaldovi se podařilo otevřít dveře v okamžiku, když projížděli kolem malého černého jezírka, na jehož druhé straně bylo městečko. Donald se sehnul, nadzvedl Coopera a vyhodil ho ven. Chvíli stál, a když viděl, jak šerif dopadl do vody, spokojeně se usmál.

Nikdo ho nezahlédl. Byl si tím jistý. A s největší pravděpodobností také nikdo neslyšel výstřely. Ztratily se v rachotu a skřípotu vlaku.

Zalila ho vlna vzrušení, jako vždy, když zabil nebo viděl zabíjet. Na chvilku měl pocit, že někoho zahlédl, a proto raději otočil hlavu, aby ho nikdo nepoznal. Pak se vrátil do Rebečina kupé. Koberec již vsákl krev, takže vše vypadalo, jako by se nic nestalo. Nikdo si ničeho nevšimne, ledaže by klekl na zem a rukama osahával skvrny.

Tentokrát Donald nezapomněl dveře zamknout. Rebeka ještě nebyla oblečená. Její šaty ležely vedle na lavici, zatímco se snažila sbalit si ostatní věci. Uchopil ji zezadu, mrštil jí o zeď a tvrdě se jí zmocnil.

Nikdo neslyšel její křik.

KAPITOLA 29

Rozloučení bylo smutné. Jesika se cítila, jako by jí srdce roztrhli na dvě poloviny, jedna zůstala s ní a druhá s Calebem. Neuronila však ani slzičku a Caleb také neplakal, když se spolu loučili. Spíš naopak. Vrtěl se v jejím náručí, a jakmile ho pustila, odcupital do kuchyně, kde měl rozložené nádobí, aniž jí zamával. Bylo zřejmé, že je mu u Nortonových dobře.

Cole byl jejím chováním překvapen. Věděl, že se před chlapcem drží, ale očekával, že se rozpláče v okamžiku, kdy vytáhnou paty ze dveří. Dokonce si připravil řeč na téma „Takhle je to nejlepší“, ale nemusel ji použít. Jesika zůstala klidná.

Za svou rozvahu by si zasloužila metál. Celý den se téměř nezastavili, udělali jen dvě krátké přestávky, aby se koně mohli napít. Teprve když slunce zapadalo, bylo na Jesice znát, jak je fyzicky i psychicky vyčerpaná.

Cole zpomalil koně, aby mohl jet vedle ní, a tiše si nadával, že tak chvátají. Jesika nepatřila k nejzkušenějším jezdcům a dlouhá cesta musela být pro ni velmi těžká, ale ani jednou si nepostěžovala.

„Stihneme vlak zítra ráno v Edwardsvillu,“ řekl. „Je asi pět mil jižně odsud. Pochybuji, že tam najdeme nějaké slušné ubytování, ale aspoň budete v posteli,“ pokračoval. „Anebo si můžeme udělat menší zajižďku a přenocovat u vodopádů.“

„Doufám, že nechcete jet zpátky k Rockfordskému vodopádu?“ zeptala se.

„Ne, to je příliš daleko,“ ujistil ji. „Místo, které mám na mysli, je nedaleko. Je tam malý vodopád, který teče do křišťálově čistého jezírka. A navíc, je skryté, málokdo o něm ví.“

„Jak daleko?“ zeptala se unaveně. Odhrnula si z čela vlasy a přitom si všimla, že je celá pokrytá prachem. Případná koupel by jí velmi prospěla.

„Asi míli odsud,“ řekl. „Pokud budeme spát venku, budeme muset časněji vstát.“

„Co byste navrhoval?“

Cole vždycky dával přednost spaní pod širým nebem, daleko od ruchu města, ale nechtěl Jesiku ovlivňovat. Bylo na ní, aby se rozhodla.

„To záleží na vás. Já se přizpůsobím.“

„Ráda bych se vykoukala.“

„Jsem si jistý, že nějakou možnost koupání v Edwardsvillu najdeme.“

„Ale já raději spím venku. Je ten vodopád opravdu z ruky?“

„Ano.“

„Pak budu moct trénovat.“

„A co?“

„Uvidíte,“ řekla. „Ale sama to nesvedu. Budete mi muset pomoci.“

Údivem pozvedl obočí. „Zahrnuje váš trénink i dotyky?“ dobíral si ji. Čekal, že zčervená a nebude vědět, jak odpovědět. Ale Jesika nezrudla a bez váhání přikývla.

„Jistě. Budete mě muset obejmout. Tedy, alespoň si myslím. Nejsem si však jistá, protože s tím nemám moc zkušeností.“

Pobídl koně k mírnému klusu a zamířil ke stráni. Jesika ho následovala.

Cestou usilovně přemýšlel o tom, co by mohla Jesika nacvičovat. Obrátil se k ní. „Ten trénink... vyžaduje odlehle místo?“

Potutelně se usmála. „No, jistěže.“

„Proč?“

„Protože u toho bývá obvykle dost hluku. A navíc, kdyby se někdo díval, asi bych se styděla.“

Zastavil koně a počkal, až ho Jesika dojede. Podíval se na ni a viděl, jak jí šibalsky září oči.

„Nemáte na mysli to, co mám na mysli já, že ne?“ Jesika několikrát překvapeně zamrkala. Cole vyprskl smíchy. „A co bych měla mít na mysli?“ zeptala se nevinně.

„Sex.“

„Ne,“ vyhrkla a začala se smát. „Není radno si muže dobírat, Jesiko. Pamatujte si to.“ Znovu se vydali na cestu. Jesika jela za

Colem, stejně jako posledních osm hodin. Dlouhou chvíli mlčela, ale pak ji přemohla zvědavost.

„Cole?“ „Ano?“

„Jste zklamaný?“

„Proč?“

„Že jsem nemyslela na sex.“

„Ne,“ štl. „Nejsem.“

Její ramena poklesla. Jestli Cole nebyl zklamaný, ona ano. „Takže jste nikdy nepřemýšlel o tom... se mnou?“

Cole nevěřil, že se spolu baví o těchto věcech. Copak nechápala, co dělá? Asi ne, usoudil. Byla zřejmě ještě poctivá, ale dlouho nebude, bude-li se dál vyptávat. „Jo, přemýšlel jsem o tom.“

„A co?“

„Co? K tomu nemůže dojít, Jesiko.“

„Ne, jistěže ne,“ souhlasila chvatně. „Ale také jsem o tom přemýšlela, vlastně mnohokrát.“

Její výrok ho téměř srazil z koně. „Mohla byste o tom přestat mluvit?“

„Nemusíte na mě křičet. Byla jsem jen upřímná. Dobře se mi s vámi povídá, pokud se ovšem nenaštve. Netušila jsem, že přemýšlet o tom, jaké by to bylo milovat se s vámi, je zločin. Ale nebojte se, nehodlám to udělat. Ani bych nevěděla jak,“ dodala. „Pak se nemusím obávat, že uděláte nějakou hloupost.“

„Jako co?“

Neodpověděl jí. Přísahal si, že už neřekne ani slovo a ani se na ni nepodívá do doby, než ho opustí pokušení stáhnout ji z koně a pomilovat se s ní.

„Doufám, že voda v jezeře bude teplá,“ poznamenala. Cole doufal, že bude naopak studená..., ledově studená. Poslední míle vydala za dvacet, a když konečně dorazili na místo, byla unavena k smrti.

Cole jí pomohl sesednout. Jeho ruce ji držely kolem pasu déle, než bylo nezbytně nutné. Jesika se o něho navíc vděčně opřela, neboť nohy se jí třáslly tak, že stěží dokázala stát.

Podívala se na něho, aby mu poděkovala, ale když viděla, jak má zaťaté čelisti, rychle se od něj odtáhla. Cole se ještě stále hněval.

Rozhodla se, že si ho nějakou dobu nebude všímat. Časem se jeho nálada určitě spraví. Okolí vodopádu bylo opravdu nádherné. Všude bylo plno zeleně. Nejdříve se prošla po okraji jezera. Zdejší vodopád byl úplně jiný než v Rockford Falls. Byl sice mnohem menší, ale stejně okouzlující. Padající voda vytvářela kolem sebe mlžný opar, jenž se v slunečních paprscích měnil v duhový oblouk.

Zatímco se Cole postaral o koně, nasbírala Jesika dřevo na oheň, roztáhla deky na spaní a připravila jídlo, které jim dala na cestu Josey.

„Jídlo je hotovo,“ zavolala.

„Budu jíst později,“ křikl Cole.

Vyhřebelcoval koně a nechal je, ať se pasou. Šumění vodopádu bylo nejen uklidňující, ale zároveň lákalo. Cole proto dlouho neváhal, svlékl se a skočil do průzračného jezera.

Studená voda mu pomohla vypudit Jesiku z mysli a uvědomit si, že se jí nemůže dotknout. Závazky, připomněl si. Kromě toho nepatřila k ženám, s nimiž by se mohl vyspat, a pak je opustit. Zasloužila si někoho lepšího, než byl on, usoudil. Proč se ale vždycky rozohnil, když si ji představil s jiným mužem? Nemá na ni žádný nárok, ale vždyť to tak přece chce.

„Zůstanete ve vodě celou noc?“

Její otázka ho vytrhla z přemýšlení. Vylezl z vody, nedbale se osušil a oblékl si kalhoty. Když se vrátil do tábora, přesunul deky na spaní více pod skálu, aby byli chráněni před případným deštěm, zapálil oheň a sedl si k jídlu.

Nepřekvapilo ho, že chutná dost mizerně, neboť věděl, že ho připravovala Josey. Jesika si sice nestěžovala, ale podle toho, že nechala řádnou porci, usoudil, že ani ona si nepochutnala.

Snědla však většinu mentolových bonbonů, které jim Josey přibalila. Po večeři sebrala čisté prádlo, šaty, mýdlo a ručník a šla se umýt. Svlékla se a vlezla do jezírka v místě, které zakrývala padající voda. Byla studená, ale dala se snést. Stočila si vlasy do klubíčka, aby si je nenamočila, postavila se pod vodopád a nechala si jím masírovat ramena. Za chvíli se cítila zcela uvolněně.

Cole měl pocit, že se ocitl v očištění, ovšem obviňovat mohl jen sebe. Neměl se na ni dívat, když se koupala. Bylo to nevhodné a drzé. Ale nemohl od Jesiky odtrhnout zrak. Byla tak neuvěřitelně krásná. Stála po pás ve vodě a každý její pohyb byl vzrušující a nevinný zároveň. Díval se, jak si mydlí krk, ramena a ruce a jeho

jedinou touhou bylo skočit za ní. Zavřel oči ve snaze uklidnit svou vášeň. Možná že závazky nejsou tak špatné, pomyslel si. Ale vzápětí se okřikl a znovu oči otevřel. Obrázek před ním byl tak smyslný, že sotva mohl dýchat. Každíčký jeho sval byl napjatý potřebou dotknout se jí.

Jeho mysl zaplavovala jedna hříšná myšlenka za druhou. Uvědomil si, že pokud se včas neuklidní, dostane se do problémů. Hlasitě si povzdechl, natáhl se na deku a ruce složil za hlavou. Pokusí se usnout. Vzhledem k svému lehkému spánku věděl, že by se probudil, kdyby se v okolí něco dělo.

Počítal ovce. Počítal beránky. Pak začal počítat způsoby, jakými by se s ní miloval.

„Cole, spíte?“

Zůstal ležet, ani neotevřel oči. „Ne.“

„Stalo se něco? Váš hlas zní rozzlobeně.“

„Nic se neděje. Co chcete?“

„Chtěla jsem vědět, jestli by vám vadilo, kdybych trochu kolem rámusila.“

„Prosím?“

„Chtěla bych nacvičovat střelbu.“

Cole se posadil a uviděl v její ruce pistoli. „Kde jste to vzala?“

„Tom Norton mi ji dal.“

„Dejte ji pryč.“

„Chci se naučit střílet.“

„Ne, nic takového se učit nebudete.“

„Musím se naučit bránit se. Nemám zbraně zrovna v oblibě, taky jsem nikdy žádnou nevlastnila, ale blackwaterský gang všechno změnil. Jsem zodpovědná za výchovu svého syna, nemůžu dopustit, aby nám někdo ublížil.“

„Vysušte si vlasy a pojd'te spát.“

Přehodila si mokrý pramínek přes rameno, otevřela krabičku s náboji a začala je strkat do pistole.

Snažil se ji nevnímat, zatímco se pokoušela zasáhnout bůh ví jaký cíl. Dělal stále tytéž chyby. Když už se na ni nemohl déle dívat, vstal, přistoupil k ní, zezadu ji objal kolem pasu a uchopil ji za ruku.

„Na co vlastně míříte?“ zeptal se.

„Na ty tři tyče před sebou. Na co jste myslel, že střílím?“

„Na hvězdy. Míříte příliš vysoko, drahá.“

Dalších dvacet minut strávil vysvětlováním a učil ji, jak střílet. Bože, vůbec se mu to nezamlouvalo! Jesika měla sedět někde na zápraží, popíjet čaj a dohlížet na Caleba, jak si hraje. Byla to dáma a dámy nenosí zbraně.

Udělal chybu, když jí to řekl. Vehementně s ním nesouhlasila. „Přiznala jsem se, že nesnáším zbraně, ale dokud nebudou pochyťáni všichni členové gangu, budu muset zbraň nosit.“

„Jste hezká, když se zlobíte. Jiskří vám oči.“

„Spousta žen nosí zbraň... Co jste to řekl?“

Otočila hlavu, aby se na něho podívala, a přitom ho bouchla do brady. „Řekl jsem, že jste hezká,“ zopakoval.

Jeho kompliment jí zalichotil. „Děkuji,“ řekla a zase se obrátila, aby mohla zacílit.

„Ženy, které žijí na Divokém západě, musí nosit zbraň, protože tady je spousta... Co to děláte?“

Cole se sehnul a lehce se otíral o její krk. „Líbám vás, ale nenechte se vyrušovat. Co jste říkala?“

„Že je tady spousta zvířet... jako třeba medvědi a jiné šelmy... a...“ Zarazila se a jemně si povzdechla. Pak naklonila hlavu na stranu, aby měl Cole více místa k prozkoumávání její šíje. Jeho teplý dech ji rozdechval. Věděla, že by ho měla zastavit, ale udělá to až za chvíli.

„Šelmy?“ zeptal se jí, když nepokračovala.

„Ano, je tady hodně šelem.“

„Kde?“

Ztratila sled svých myšlenek. „Nevím..., někde.“

Jemně se usmál. „Nedokážete se soustředit, že ne?“ zeptal se a obrátil si ji k sobě tak, aby jí mohl dát řádný polibek. Jeho tělo však zareagovalo jinak. V okamžiku, kdy ho objala kolem krku, ji pevně přitiskl k sobě a hladově ji políbil. Jeho ústa se zcela zmocnila jejích rtů, jazykem pronikl dovnitř a dlouhou minutu se miloval s jejím. Jesičino tělo se náramně hodilo k jeho postavě, jako by bylo stvořeno jen kvůli němu. Byla tak sladká, vzrušující, hebounká.

A nevinná. Tato skutečnost mu pomohla, aby se vzpamatoval. Nemohl se sice od ní odtrhnout, ale nechal ji, ať se nadechne. Něžně ji zatahal zuby za spodní ret, aby otevřela ústa, znovu ji políbil a pak ji pustil.

Nenechala ho být. Třásla se touhou a líbala ho stejně jako on ji. Nejdříve trochu nezkušeně, ale později s větší odvahou a vášní. Jakmile se jejich jazyky opět setkaly k milostné hře, Cole tiše zasténal.

Panebože, jak sladce chutnala! Její zaujetí a nevázanost ho překvapily a byl si jistý, že pokud by se nechal strhnout, musel by se s ní pomilovat. Byla příliš nezkušená, aby přemýšlela o následcích.

Ale jeden z nich musí myslet na to, co bude zítra. Věděl, že je na něm, aby je zastavil.

Chytl ji za ruce a odtáhl se od ní.

„Neměl jsem to dělat,“ řekl stroze.

Jako omámená ho sledovala, jak odchází. „Jsem ráda, že jste to udělal,“ zašeptala. „Chtěla jsem vědět, jaké by to bylo...“

Obrátil se k ní. „Nejsem pokusný králík, Jesiko.“

Podle očí a postoje poznala, že se zlobí. Vykročila k němu, ale pak se zastavila. „Ne, nejste. Jenom..., už dlouho jsem vás chtěla políbit.“

„Aha, ale podruhé už k tomu nedojde.“

„Proč ne?“

Nečekal takovou otázku. „Víte přece, jak to s polibky končí, ne?“

Pomalů přikývla. „Tuším, ale nikdy jsem...“

Musel ji zastavit, protože kdyby v hovoru pokračovali, kdoví jak by dopadli.

„Nesmíme se k sobě moc přibližovat, chápete?“

Přikývla, ale pak zavrtěla hlavou. „Ale jak to chcete udělat, když spolu cestujeme?“

„Prostě se nebudeme navzájem dotýkat.“ Jakmile to vyřkl, chraplavě se zasmál. Nikdy by žádné ženě něco takového neřekl, natož Jesice. A přece to vyslovil.

Sakra, to všechno je kvůli šerifskému odznaku. Kvůli němu se chová tak odtazitě.

Složila ruce na prsou. „Je-li to vaše výslovné přání, ráda ho splním.“

Náhle do něho vjela zlost. „Ne, to není mé přání. Přál bych si strhnout z vás šaty, hodit vás na postel a dělat s vámi všechny věci, o nichž jsem jen snil.“

Její oči se rozšířily.

„Vy jste o mně snil?“

„Nechte to být, Jesiko.“

„Já jsem o vás také snila, Cole. Chcete se semnou pomilovat?“

„Ne, ne pomilovat,“ opravil ji. „Ale vyspat se. V tom je rozdíl, chápete? Pokud se s vámi vyspím, zítra ráno pochopíte, že to byl omyl, kterého budete litovat po zbytek svého života.“

Jesika začala zuřit. „A co vy? U vás by se také jednalo o omyl?“

„Jo, taky.“

„Kterého byste litoval po celý život?“

„Ne, ne tak dlouho. Rozumíte? Já to беру jinak.“

Zahlédla na zemi prázdnou pistoli, zvedla ji a přešla kolem Cola.

„Jak jste arogantní...“

„Jsem upřímný, Jesiko. Většina mužů by udělala nevím co, jen aby ženu, jako jste vy, dostali do postele.“

„Ženu jako já?“

Šel za ní do tábora. „Ano,“ řekl „Jako vy... nevinnou, a zároveň vzrušující. Přitom, jak jste krásná, si nemůžete dovolit být naivní. Je to nebezpečné a hloupé.“

„Takže já jsem hloupá? Být nezkušená ještě neznamená být hloupá.“

Upustila pistoli na deku a podívala se na něho. „Odpovězte mi na jednu otázku, a pak už se o tom nebudeme bavit.“

„Na jakou?“

„Proč si myslíte, že bych toho litovala do konce svého života? Proto, že jsem žena, nebo proto, že jsem hloupá?“

„Chcete mi říct, že byste toho nelitovala?“

Neopověděla mu. „Určitě byste litovala,“ pronesl. „Ženy mají rády závazky.“

„Závazky?“

„Manželskou věrnost,“ upřesnil. „Muži se neradi váží.“

„Takže podle vás všichni ženatí muži byli k oltáři dovlečeni na provaze, že?“

Pomyslel si, že to vyjádřila naprosto přesně. „Jo, tak nějak.“

„A co váš švagr? Byl donucen vzít si vaši sestru?“

Zapomněl, že jí vyprávěl o své rodině. „Myslíte Harrisona?“

Než stačila odpovědět, zavrtěl hlavou. „Harrison si chtěl Mary Rose vzít.“

Sedla si a začala si rozvazovat tkaničky bot. Stál, díval se na ni a přemýšlel o jejich hovoru.

„Podívejte, Jesiko, jediné co chci říct, je, že...“

„Nechcete se vázat.“

„Přesně.“ Svůj souhlas téměř vykřikl.

„Můžete se uklidnit, Cole. Ani já se nechci vázat,“ zašeptala.

„Nechci se vdát, a ani se nevšímám,“ dodala.

„Jednou se přece jen vdáte,“ předpověděl jí, ale hned se té představě zamračil.

„Aby byl život pro mě jednodušší?“

Natáhl se na deku a koukal chvíli na hvězdy. Pak jí odpověděl.

„Ano, měla byste to jednodušší, navíc pro Caleba by bylo dobré, kdyby měl otce.“

„Můj syn a já nepotřebujeme někoho, kdo by nám doplnil rodinu. Pořádně jste mě naštvál, Cole. Jste jako všichni ostatní.“

„Je těžké být matkou a nemít muže.“

„Vím, jak je to těžké, ale jsem šťastná..., opravdu šťastná, ale nehodlám se vdávat jenom kvůli tomu, abych získala respekt.“

„Respekt? Co to má s tím společného?“

„Na tom nezáleží.“

„Vy jste s tím začala, tak mi to vysvětlíte.“

„Jakmile lidé zjistí, že nejsem vdaná, ani jsem nikdy nebyla* ihned dojdou k závěru, že Caleb je nemanželské dítě, a pak...“

„Co?“ pobídl ji, aby pokračovala.

„Pak mi dají jasně najevo, co si o mně myslí.“

Cole se zamračil. „Co udělají? Uveďte mi příklad.“

Pokrčila rameny a zatvářila se, jako by všechno příkoří, které musela nést, nestálo za řeč. „Šla jsem jednou s Grace nakupovat. Měla jsem s sebou také Caleba. Prodavačka se s námi začala bavit, a když zjistila, že Caleb je můj syn, ale že nejsem vdaná, dala mi políček.“

Cole byl očividně zaskočen. „Co jste udělala?“

„Odvedla jsem Caleba ven.“

„Škoda že jste jí také jednu nevrazila.“

Jesika se usmála. „Chtěla jsem, ale nakonec jsem se ovládla. Nechtěla jsem, aby mě Caleb viděl, že se peru, nebyl by to pro něho dobrý příklad. Nicméně, Grace mě zastoupila,“ dodala a zasmála se. „To jste měl vidět. Pozorovala jsem ji oknem.“

„Co provedla?“

„Uchopila násadu na lopatu a přitlačila prodavačku ke zdi. Neuhodila ji, ale zřejmě jí pěkně vynadala. Když Grace skončila, prodavačka se rozplakala. Celá scéna byla dost legrační, protože Grace byla vedle té ženské poloviční. Později jsme se tomu obě dost nasmály.“

„Ale ještě to pořád bolí, že?“

Neodpověděla mu. „Grace je moje první opravdová přítelkyně,“ zašeptala. „Udělala bych pro ni všechno.“

„A ona pro vás, že?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla. „Máte nějaké dobré přátele?“

„Svou rodinu,“ odpověděl. „Jsme si s bratry velmi blízcí. Někdy mě sice přivádějí k šílenství, ale kdyby jim chtěl někdo ublížit, zabil bych ho.“

Nedokázala si představit, jaké to je, mít sourozence, a proto ho požádala, aby jí o své rodině vyprávěl. Překvapilo ji, když zjistila, že jeho bratři, sestra a matka nejsou pokrevní příbuzní.

Cole jí asi hodinu vyprávěl o tom, jak veselé i smutné chvíle zažíval, když vyrůstal. Bylo vidět, že svou rodinu opravdu miluje, a Jesika najednou pocítila prázdnotu. Chtěla mít také rodinu... a někoho, kdo by ji měl rád.

„Takže přestože jsme každý odjinud, vytvořili jsme jednu velkou rodinu. Nikdy nás nenapadlo z ní odejít. Všichni víme, že se na sebe můžeme spolehnout.“

„Mě zkušenost naučila spoléhat jen sama na sebe.“

„A co vaše přítelkyně Grace?“

„Ach, té věřím.“

„A Rebece?“

„Moc ji neznám, ale asi bych jí také mohla důvěřovat. Byla ke mně a ke Calebovi moc milá.“

„Vy tři jste byly k sobě velmi loajální.“

„Žádnou z nich nikdy nenapadlo, že je Caleb nelegitimní,“ poznamenala. Sedla si a protáhla se.

„Rozhodla jsem se, že až odjedeme s Grace do Denveru, budu předstírat, že jsem vdova.“

„Jedna lež povede k druhé a pak dál a dál,“ upozornil ji.

„Podívejte se, jaký zmatek jste natropily tím, že jste nepřiznaly, která z vás je svědek. Kdybyste to dokázaly říct ještě před tím, než jste se ocitly na první stránce novin, byl by váš život mnohem

snazší. Soudce by pak netrval na tom, abychom vás s Danielem dopravili do Blackwateru. Možná byste už byla někde v Denveru.“

„Jenže já jsem ten svědek,“ připomněla mu. „Grace a Rebeka jedou také do Blackwateru?“

„Ano.“

Jeho výrok ji překvapil. „Proč jste mi to neřekl dříve?“

„Měla jste dost starostí se sebou a se svým synem.“

„Proč nás chce soudce vidět všechny? Už jsem vám řekla, že svědek jsem já.“

„Ano, ale za svědka se označila také Grace a Rebeka.“

„Ale to není pravda!“

„Všechny tři jste prohlásily, že jste se schovávaly v době loupeže pod stolem.“

„Ne, to není možné.“

„Ano, je,“ namítl.

„Teď chápů, proč jste mi nevěřil. Nenechal jste mě, abych vám řekla, co se stalo.“

„Nechtěl jsem už poslouchat vaše další výmysly.“

Jesika se zhluboka nadechla a snažila se zůstat klidná. Ano, poprvé mu lhala, ale pak ne.

„Proč by Rebeka s Grace tvrdily, že tam byly?“

„Nemám tušení.“

Chvilí přemýšlela o důvodech, které by ostatní dvě dívky nutily ke lži. „Grace mě zřejmě chtěla chránit..., ví, že bych to pro ni také udělala. Ale nechápu, proč vám lhala Rebeka.“

„Nelhala nám, Jesiko. Ona je svědkem. A teď běžte spát. Jsem unavený a nemám náladu se hádat.“

Lehla se a obrátila se na bok, aby se mohla dívat do ohně. Nechápal, odkud Cole bere jistotu, že svědkem je Rebeka

„Cole?“

„Co zas?“

„Vzpomínáte na toho muže, který po nás střílel v Rockford Falls a zabil pana Yorka? Chtěla jsem ho zastřelit, ale netrefila jsem se.“

„Vzpomínám. Co je s ním?“

„Už jsem ho jednou viděla, poznala jsem ho.“

Cole si znaveně oddechl. „Kde jste ho viděla?“

„V bance. Jmenuje se Johnson. Pan Johnson. Viděla jsem, jak zabil všechny ty nevinné lidi.“

KAPITOLA 30

Vylíčila mu, jak se to všechno stalo. Pamatovala si každické slovo, smích lupičů i nárek rukojmí. Během celého vyprávění, jež začalo rozvázanou tkaničkou u bot, zůstala klidná. Až moc klidná, pomyslel si Cole. Její hlas ani na okamžik nezakolísal. Když domluvila, vstala a odešla na břeh jezera.

Cole nevěděl, zda nechce zůstat chvíli o samotě, nicméně on cítil, že musí být s ní. Stála nehybně, s rukama sepjatýma, ale když se ji pokusil obejmout, odstrčila ho.

„Nechte mě.“

Cole si její nepřístupnosti nevšímal, předstoupil před ni a znovu ji objal.

„Nepotřebuji, abyste mě konejšil,“ řekla zlostně. Byl to první náznak citu od chvíle, kdy mu řekla pravdu. Cole ji však nepustil, spíš naopak, sevřel ji ještě víc.

„Ale já to potřebuji,“ řekl měkce.

Jesika se dál bránila, a tak ji nechal být.

„Nechápete, jak mi je. Chovala jsem se tak zbaběle. Měla jsem něco udělat, ale já se jenom dívala a nechala je, ať dělají, co chtějí.“

Zhluboka se nadechla, aby se dokázala ovládnout, a natáhla k němu ruku, aby ho zadržela.

„Dobrá, souhlasím, jestli chcete,“ řekl. „Mohla jste něco udělat. Ale co?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Tolik jsem se bála, že jsem nedokázala vůbec přemýšlet. Panebože, když se vříteli do banky, bála jsem se jen o své peníze. Měla jsem...“

„Co?“ naléhal. „Co jste měla udělat? Mohla jste zemřít společně s Franklinem a s ostatními. Kvůli tomu se cítíte provinile? Že jste přežila, a oni ne? Myslíte, že jste měla vylézt ze svého úkrytu, kleknout si vedle ostatních a nechat se zabít?“

„Ne, ale možná... kdybych křičela, někdo venku by mě mohl uslyšet...“

„To stačí.“ Znovu ji k sobě přivinul a byl rád, že s ním tentokrát nezápasí. „Nic jste nemohla dělat.“

„Ale vy byste něco udělal,“ zašeptala mu do hrudníku.

„Možná ano,“ připustil. „Kdybych měl zbraň. Ale zemřel bych. Sotva by se mi podařilo dostat je všechny.“

„Ale aspoň byste se o to pokusil. Já jsem nehnula ani prstem.“

„Měla jste u sebe pistoli?“

„Ne, ale...“

„Nemohla jste udělat vůbec nic! Někde v hloubi duše to sama víte.“ Jesika se celá třásla, a proto ho pevně objala. „Chci...“

„Co, má milá?“ zeptal se a políbil ji na čelo.

Položila si hlavu pod jeho bradu a zavřela oči. Potřebovala dnes v noci jeho sílu, toužila, aby ji ukonejšil..., aby se s ní pomiloval.

„Měla byste jít spát,“ řekl, a když přikývla, jemně ji vzal do náruče a odnesl zpět do tábora. Položil ji na deku, klekl vedle ní a starostlivě se zamračil.

„Všechno bude v pořádku,“ prohlásil, aby ujistil spíš sebe než ji.

Chtěl se zvednout, ale Jesika ho stačila zachytit. „Spěte se mnou,“ zašeptala.

Colovi se prudce rozbušilo srdce, ale nedal na sobě nic znát.

„Ne,“ odpověděl, ačkoliv netoužil po ničem jiném.

V záři ohně se její vlasy proměnily v rudou záplavu a Cole si nesmírně přál pohladit je, cítit jejich hebkost, sklouznout po nich až k jejímu sametovému tělu...

„Vyloučeno.“

„Jenom na chvíli,“ prosila. „Nechci být sama.“

„Nejste sama. Sedím hned vedle vás. A jak už jsem řekl, není to dobrý nápad.“

„Proč ne?“

„Mám vám to vysvětlit po lopatě? No, dobrá. Chci být s vámi, ale nechci vedle vás spát.“

„Chcete se semnou pomilovat.“

„Ano. K čertu.“

Jeho oči ztemněly. Zatáhl ruce v pěst. „Nechci, abyste dělal něco, co sám nechcete,“ řekla tiše a obrátila se na bok. „Dobrou noc.“

Ani se nepohnul. Klečel vedle ní a ve své mysli sváděl předem prohraný boj. Nakonec si lehl, zavřel oči a snažil se předstírat, že tam není.

Za žádnou cenu, sliboval si, se jí nesmí dotknout. Každý chlap, ať má jakou chce vůli, nevydrží všechno, a Jesika, přestože si to zřejmě neuvědomovala, ho tlačila k téměř nemožnému. Potřebovala ho, i když spíš psychicky, protože se cítila osamocená. On však po ní toužil fyzicky.

Mučila ho svou přítomností. Její vlasy ho šimraly na nose, a když je chtěl odhrnout, zvedla se a znovu si lehla tak, že si hlavu položila na jeho rameno. Voněla po růžích, a to mu připomínalo domov. Ano, měl by myslet na věci, které musí udělat, až se vrátí na Rosehill.

Jenže ho nic důležitého a neodkladného nenapadlo.

„Pět minut, Jesiko. Zůstanu s vámi jen pět minut.“ Zatvářil se znechuceně, když si uvědomil, jak s ní mluví.

Jesika si však jeho hrubého chování nevšímalá. Přitulila se k němu tak blízko, až byla její záda nalepená na jeho hrud', a zadečkem se mu uvelebila v klíně.

Cole cítil, jak mu na čele vyvstávají krůpěje potu. Je to peklo, pomyslel si, být tak blízko ženě, po níž touží, a nemoct se jí ani dotknout. Doufal jen, že horší už to nebude.

Mýlil se. Když sebou zavrtěla, projela jím vlna vzrušení.

„Nehýbejte se,“ nařídil jí. „A zkuste usnout.“

Ale Jesika jako by ho neslyšela. Uchopila jeho ruku a ovinula si ji kolem těla. Cole nemohl jinak, než ji obejmout a přitisknout si ji blíže. Jeho ruka teď spočívala pod prsy, takže stačilo jen roztáhnout prsty a dotknout se jejích měkkých...

Vzrušující představa se rozplynula, jakmile se Jesika pokusila obrátit.

Slíbil jí pět minut. Musel zřejmě zešílet, ale teď už nemohl couvnout. Začal proto usilovně počítat. Nebesa, pomyslel si, jestli vydrží jednu minutu, aby ji nepolíbil, dokáže jí odolávat celou věčnost.

Ne, chtěl s ní být celou věčnost.

Uvědomil si, že tomuhle přiznání se vyhýbal hodně dlouho, ale někde v hloubi své duše věděl, že ji miluje od okamžiku, kdy se poprvé setkali. Nejbližší mu byl ve chvíli, kdy Jesice hrozilo, že ji Johnson zastřelí. Ano, tehdy se šíleně bál, že se k ní nedostane včas, a proto strašlivě zuřil.

Avšak jestliže takhle vypadá láska, raději se jí vzdá. Ne, nikdy se jí nevzdá.

Nebylo nic přirozenějšího, než když ji mohl políbit na rameno, na krk či na ucho. Neustále si opakoval, že musí přestat, ale jeho smysly to vnímaly jinak. Tak nádherně voněla! A jak byla měkkounká!

Uběhlo už oněch pět minut? Možná že usnula, pomyslel si a upnul se k této představě, jako když se tonoucí stébla chytá.

Znovu se zavrtěla v jeho náručí. „Nehýbejte se,“ zašeptal.

„Chci vás políbit na dobrou noc.“

Její tichá prosba mu drásala srdce. „Ne,“ štkl.

„Prosím?“

„Jestli mě políbíte, přestanu se ovládat,“ zašeptal jí do vlasů.

„A teď mě nechejte být a spěte.“

Ještě naposled ji lehce políbil na šíji. Rád vychutnával měkkost její kůže a také se mu líbilo, že přitom jemně mručela. Znělo to jako slastné vydechnutí.

Jesika se chvíli ani nepohnula, ale pak se zvolna pootočila. Věděla přesně, co dělá a kam to povede. Nezáleželo jí na důsledcích. Jemně pohladila Cola po tváři, podívala se mu do očí a jednou rukou ho objala kolem krku.

„Chci strávit dnešní noc s tebou..., jen jednu noc.“

„Jesiko,“ zašeptal, v hlase mučivou úzkost. „Nevíš, co říkáš... Zítřka toho budeš litovat...“

„Potřebuji tě, Cole. Pomiluj se dnes se mnou.“

Nedokázal déle odolávat. Hladově vyhledal její ústa, aby vychutnal jejich sladkost.

Dlouhou dobu se miloval s jejím jazykem a rukama hnětl její ňadra. Jesika mu chvatně rozepínala košili.

Zabořil obličej do jejích vlasů. „Pomalů, lásko,“ zašeptal, „jinak...“

Chtěl, aby to pro ni bylo poprvé co nejhezčí. Ale její dychtivost ho rozvášnila natolik, že se stěží ovládal. Ruce se mu třáslly, takže měl problém svléknout jí šaty, a když uviděl její ňadra, slabě

zasténal. Tak dlouho po ní toužil! Pomalu ji položil na zem a přikryl ji svým tělem.

Její toužebné vzdechy ho nesmírně vzrušovaly. Hladila ho po zádech, a když mu nehty zaryla do hýždí, zachvátil ho pocit extáze.

Chtěl ji líbat na všechna místa na těle, a to taky udělal. Věděl, že se jí to líbí, neboť ho doprovázela hlasitým sténáním. Jakmile rukou vklouzl mezi její stehna, snažila se ho odstrčit, ale Cole se nenechal. Brzy byl ale odměněn, když ho prosila, aby ji nepřestával dráždit.

Jesika mu odpovídala stejně vášnivě. Líbilo se mu, jak zatajovala dech, když ji líbal na břicho a na vlhký klín.

„Ted', Cole,“ vykřikla.

Byla připravená přijmout ho. Cole však chtěl její vzrušení prodloužit, aby pak lépe snášela bolest, kterou pocítí, až do ní vnikne.

Klekl si mezi její stehna. „Podívej se na mě,“ zašeptal dychtivě. „Tohle je navždy.“

„Prosím...“

„Řekni to,“ požadoval a očima se zabodával do jejích.

„Navždy,“ vykřikla.

Sklonil se, aby ji políbil předtím, než se jí zmocní celé. Pronikl do ní jemně, ale rychle. Poté zabořil hlavu do záplavy jejích vlasů a blažeností zavřel oči.

Byla přesně taková, jak si ji představoval. Slyšel, že bolestí vykřikla, a proto se přestal hýbat, aby měla čas se mu přizpůsobit. Šeptal jí něžná slůvka, ale byl natolik sám zaskočen přívalem citů, že ani nevěděl, jestli dávají nějaký smysl.

Jak ji může něco bolet a zároveň se při tom cítit tak báječně? Chtěla mu říct, aby přestal, ale také chtěla, aby zůstal.

„Za chvíličku to přejde,“ sliboval jí.

Zdálo se, že Cole může sotva mluvit, ale ve skutečnosti sama nemohla popadnout dech. Objala ho kolem krku a tento drobný pohyb vyvolal vlnu vzrušení, která ji zaplavila od hlavy až k patě. Znovu se pohnula, a když zaslechla jeho sténání, uvědomil si, že se mu to líbí stejně jako jí.

Pomalou vytáhl svůj úd a znovu ho do ní pomalu vsunul.

„Přestaneš mě dráždit?“ zeptala se radostně.

„Snažím se být něžný,“ usmál se.

„Přestaň,“ žadonila. „Chci...“

Umlčel ji dalším polibkem a pak se v ní začal znovu pohybovat. Její vášeň jím otřásla. Nikdy se nemiloval s ženou, která by byla ve svých citech tak otevřená a upřímná. Snad právě to způsobilo, že ani on se nedokázal ovládat.

Chtěl, aby jejich milování trvalo co nejdéle, a proto zpomalil. Ale Jesika mu v tom nijak nepomáhala, a když se vzepjala, byl na pokraji exploze.

Milovali se divoce, vášnivě a svobodně. Cole nikdy nic podobného nezažil. Cítil, jak se kolem něho sevřela, slyšel, jak vykřikla jeho jméno. Když dosáhla svého vrcholu, pronikl hluboko do ní a uspokojil svou touhu.

Jeho tělo, srdce i duše se chvěly blažeností. Padl na její tělo, neschopen dalšího pohybu.

Tiše plakala. Cítil na svém rameni její horké slzy. Nadzvedl se, aby jí viděl do očí.

„Ublížil jsem ti, miláčku, že?“

Vyčítal si, že byl tak hrubý a chtivý. Byla to její první zkušenost, měl být jemnější, něžnější...

„Jesiko, řekni něco.“

Úzkost v jeho hlase ji probudila ze snění. Otevřela oči. Cole vypadal ustaraně a láskyplně. Jesika se zachvěla. Ach bože, jak ho milovala...

„Ne, ne..., neublížil jsi mi..., vlastně ano, ale... Bylo to nádherné.“

Spokojeně se usmál. Panebože, miloval její obličej! Její oči ještě stále hořely vášní, její ústa byla rudá a napuchlá jeho polibky.

„Ano, bylo to úžasné.“ Nerad, ale přece jen se od ní odtrhl. „Ale...“

Zakryla mu dlaní ústa. „Ne,“ zašeptala. „Žádné pochybnosti.“

„Žádné pochybnosti,“ souhlasil.

Stulila se mu do náruče a hlavu položila na jeho rameno. Nic netrvá věčně.

Zavřela oči, aby se nerozplakala. Věděla, že ji miluje, ale zítra, pozítří nebo za rok ji jistě opustí. „Miluji tě,“ zašeptala. Navždy.

KAPITOLA 31

Svedla ho. Jesika stála na okraji jezera a přemýšlela. Ano, svedla ho, ale vůbec toho nelitovala. Do konce svého života bude uchovávat v paměti jeho doteky a něžná slůvka jako vzácné drahokamy. To jí postačí.

Přišel k ní zezadu, objal ji kolem pasu a políbil ji na rameno.

V okamžiku, kdy se jí dotkl, si uvědomil, že něco není v pořádku, protože celá znehybněla.

„Děje se něco?“

„Je ráno.“

„Ne, měla bys říct *dobré ráno*, a *ne je ráno*,“ zažertoval a obrátil ji k sobě čelem.

Když se ji pokusil políbit, uhnula mu.

„Dobrá, Jesiko, co je s tebou?“

„Minulou noc...“

Když nepokračovala, zvedl jí hlavu, aby jí vyčetl z očí, co si myslí. Zlobila se a on věděl proč.

„Lituješ, co se včera stalo, že?“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, nelituji. Nikdy nebudu litovat.“

Přitáhl ji k sobě a znovu se pokusil ji políbit, ale otočila hlavu, takže jí dal pusku na ucho.

„Prosím, nedělej to těžší, než je,“ zašeptala. „Měli jsme minulou noc.“

„Ale řekli jsme si, že to bude navždy.“

Dívala se mu na jamku mezi klíčními kostmi a snažila se nemyslet na budoucnost. „Měli bychom jet. Pokud si nepospíšíme, ujede nám vlak.“

Ani se nepohnul. Jednoduše tam stál, držel ji a trpělivě čekal, až se na něho podívá. „Nikam nepojedeme, dokud mi neřekneš, co se ti honí hlavou.“

„Minulou noc jsme se milovali, ale teď se musíme... pohnout.“

Konečně pochopil, co ji asi trápí. „Myslíš si, že všechno, co jsem ti včera řekl, bylo jenom proto, abych tě dostal, že?“

„Ne, chtěla jsem tebe a tys chtěl mě. Bylo to vzájemné rozhodnutí.“

„Ano, bylo.“

„Já ničeho nelituji. Nemyslím, že nás to k něčemu zavazuje.“

Nemohl uvěřit tomu, co řekla. „Chceš mi říct, že ode mne nic neočekáváš?“

„Ne.“

„Ksakru...“

Otočila se a rozběhla se ke koním. Cole ji následoval. Když ji doběhl, zvedl ji a vysadil na koně.

Všiml si, jak se zatvářila, a proto se zeptal: „Budeš moct jet?“

„Jistěže.“

„Jesiko, vím, že jsem ti včera ublížil.“

„Jsem v pořádku.“

Zrudla a to trochu zmírnilo jeho hněv. Byla tak sladká, milá, ale také zlobivá. Rukou spočinul na jejím stehně. „Můžeš se na mě podívat, prosím?“

Pomaloučku k němu zvedla zrak. Něha v jeho očích ji bodala u srdce. Nejraději by se mu vrhla do náruče a nikdy ho již nepustila.

„Ano?“ zeptala se tiše.

„Miluješ mě?“

Zmáčkl jí stehno, dokud mu neodpověděla. „Nebudu ti lhát, Cole. Ano, miluji tě, ale...“

Přerušil ji. „Kolika mužům jsi řekla, že je miluješ?“

„Žádnému jinému muži jsem neřekla, že ho miluji.“

Usmál se. „Výborně. To jsem chtěl slyšet.“

Jakmile přecházel ke svému koni, čišela z jeho chůze jistá arogance. Vyšvihl se do sedla, uchopil uzdu a popojel k ní. Dřív než si to stačila uvědomit, naklonil se k ní, rukou ji objal kolem krku a políbil ji. Jeho jazyk pronikl do jejích úst, majetnický, vášnivý.

Když se od ní konečně odtrhl, uviděl v jejích očích zmatek.

Usmál se a přikývl. „Poslouchej mě, drahá. Takhle si představuji, že se budeme líbat každé ráno. Chci toho daleko víc, ale začneme s polibky.“

„Na jak dlouho, Cole?“

Uvědomila si, že svou myšlenku vyslovila nahlas, až na ni Cole odpověděl.

„Po zbytek našeho života. Ten tvůj ovšem bude velmi krátký, budeš-li mít své bláznivé nápady.“

„Jak můžeš vědět, co si myslím?“

„Jistěže vím,“ vychvaloval se. „Máš to napsáno na tváři.“ Zavrtěl pobaveně hlavou. „Můj bratr mi předpovídal, že se mi to všechno jednou vrátí.“

„Co se ti vrátí?“

„Moje předsevzetí,“ odpověděl. „Nikdy jsem nechtěl mít žádané závazky, a ty, jak se zdá, máš podobné představy.“

„Ano, mám,“ odsekla.

„A proto přecházíš z obrany do útoku.“

„Co tím myslíš?“

„Jsi si natolik jistá, že tě opustím, že raději opustíš dříve ty mě. Je to tak?“

Nedal jí čas, aby odpověděla, neboť vzápětí pokračoval. „Nuže, mám pro tebe novinku, láske. To se nestane. Nikam od tebe neodejdu a ty neodejdeš ode mne. Všechno, co jsem řekl, jsem myslel vážně. Je to navždy, Jesiko. A pokud si vzpomínám, slíbila jsi mi totéž.“

Cítila se mizerně. Paměť jí sloužila dobře, ale také věděla, že i ty nejvážnější míněné sliby je možné porušit. Teď ji miluje, ale za čas změní svůj názor.

„Nechci, abys se mnou zůstával jen kvůli tomu, že jsme se včera pomilovali. Žádala jsem po tobě jednu noc a tys mi ji dal.“

„Chceš mi teď za ni poděkovat?“

Tón jeho hlasu naznačoval, že se zlobí. „Je čas jít.“

„Pokoušíš mou trpělivost,“ zašeptal.

Víc než hodinu s ní nepromluvil. Čas od času se ohlédl, jestli jede za ním, a s každým ohlédnutím vypadal zuřivěji.

Věděla, že mu ublížila, ale bylo lépe ukončit jejich vztah hned teď. Kdyby mu otevřela své srdce, dala by mu sílu, která by ji mohla zničit. Nehodlala připustit, aby jí nebo jejímu synovi někdo ublížil. Musela si ovšem přiznat, že život bez Cola si nedovede

představit. Co má tedy dělat? Bála se ho milovat, protože to znamenalo, že by mu musela důvěřovat.

Ach, proč si to neuvědomila dříve, než ho svedla? Protože chtěla vědět, jaké to je milovat. Ach bože, co to jen provedla?

„Jesiko, udělali jsme to špatně.“

Dívala se na jeho záda a čekala, až dozná, že všeho lituje.

Neotočil se, a zatímco dál vedl jejich koně úzkou cestou k městu, pokračoval nahlas ve svých myšlenkách.

„Měli jsme svatební noc, aniž bychom se vzali. Udělali jsme to obráceně. Jestli budeme mít chvíli času, všechno napravíme.“

„Co chceš udělat?“

„Najít kněze.“

Překvapením jí poklesla brada. „Já si tě ale nemíním vzít.“

„Já se tě na nic neptám.“

„To je dobře, protože...“

„Já ti jen oznamuji, že se vezmeme. Ty už ses rozhodla, když ses mi včera odevzdala.“ Schválně se snažil, aby vypadal nazlobeně, ale ve skutečnosti se bál, aby nepoznala, že má strach. Strach z toho, že ji ztratí, neboť nevěděl, jak ji přesvědčit, že ji doopravdy miluje... a navždy.

„Caleb...“

„Budu dobrým otcem.“

„Nedovolím, abys mu ublížil. Zvykne si na tebe, a až pak...“ Nepokračovala, protože na ni kousavě pohlédl.

„Myslím, že bys o mně měla něco vědět.“

„A co?“

„Že vždycky vyhrají.“

KAPITOLA 32

Pouze jedinému pasažérovi z jednoho sta dvaceti tří cestujících vlakem mířícím na jih se poštěstilo zahlédnout šerifa Coopera právě v okamžiku, kdy byl vyhozen z vagónu do jezera. Ale i jeden pasažér stačí. Mildred Sparrowová, rozložitá, leč čiperná paní postaršího věku, seděla na dřevěné lavici vedle svého manžela George, jenž se opíral o její rameno a hlasitě pochrupával. Mildred jeden okamžik tiše obdivovala krásy okolní přírody, ale vzápětí se rozkřičela, jako by ji Čert na rohy bral. Byla tak rozrušená, že stěží dokázala manželovi popsát, co viděla. George jí pochopitelně nevěřil. Domníval se, že jeho žena si zdřímla a ve snu se jí jen něco nehezkého zdálo. Projevil však dobrou vůli, otevřel okénko a vyhlédl ven.

Venku se nic podezřelého nedělo. Mildred ovšem nemínila od svého tvrzení ustoupit. Způsobila takovou scénu, že nakonec donutila průvodčího, aby nechal vlak zastavit a celou záležitost prošetřit. Ale i průvodčí nabyl dojmu, že se Mildred jen nechala unést svými představami.

Vlak skřípavě zastavil asi čtvrt míle od nejbližšího městečka. Průvodčímu nezbylo, než aby se vydal přes vyprahlou zem k návrší nad jezerem. Doprovázela ho skupinka asi dvaceti mužů a žen, kteří tuto vycházku brali spíš jako příležitost protáhnout si svaly než jako průzkumnou akci. Možná by se přidalo více odvážlivců, ale většina lidí se obávala, že cestou šlápne na chřestýše či jinou pouštní potvoru.

Jakmile dosáhli vrcholku, průvodčí sotva lapal po dechu. A když se zadíval dolů, byl bez dechu zcela. „Panebože, je to pravda,“ hlesl.

Skupinka zírala v němém úžasu a tiše se modlila za muže, kterého jakýsi rybář vytáhl na břeh.

Black Creek Junction bylo malé městečko uprostřed pusté krajiny. Kolem dokola, kam až oko dohlédlo, nebylo možné spatřit ani strom, ani keř, ba ani kvítek. Jedinou pomíjivou krásou města byl západ slunce. Když se den chýlil ke konci, rozzářila se obloha růžově oranžovou směsicí barev, jež vyvolávala iluzi, že někde blízko na obzoru hoří. Ti, kteří stáli uprostřed náměstí, mohli přísahat, že v dáli vidí poskakovat plameny. Byl to úchvatný pohled, jenž se zdál být ještě magičtější, když v tuto chvíli začal hrát na své housličky starý Towers. Někteří starousedlíci dokonce tvrdili, že záblesky barev se řídí jeho hrou.

Grace upřeně pozorovala západ slunce z okna vlaku. Daniel, ačkoli ji nerad rušil, musel myslet na důležitější věci. „Máme jen hodinku na to, abychom se najedli a chvíli se prošli,“ připomněl jí.

Jakmile se Daniel zmínil o jídle, Grace si uvědomila, jak velký má hlad. Nasadila si rukavičky, klobouk a následoval ho chodbičkou vlaku.

„Chodíte všude v rukavičkách?“ zeptal se.

„Dáma musí mít rukavičky vždy, když se objeví na veřejnosti.“

Zasmál se a nechápavě zavrtěl hlavou. Byla vždycky tak způsobná, tak jaksepatří, až to bylo někdy směšné. Ale zároveň byla tak milá... ach bože, tak milá. Přemýšlel, do jaké míry by byla způsobná v posteli. Vzápětí svou představu zapudil.

„Myslíte, že byste mohl něco sníst?“ zeptala se. „Co váš žaludek? Už se uklidnil?“

„Nebojte se o mě, jsem v pořádku.“

Cestující měli možnost povečeřet v nádražní budově vzdálené asi jeden blok od nástupiště. Daniel však ani nestačil vytáhnout paty, když k němu přiběhl mužiček s nohama do o. „Šerif Ryan?“ vyhrkl ze sebe.

„Ano,“ řekl Daniel a rukou zahradil cestu do vozu tak, aby Grace nemohla ven.

„Myslel jsem si, že jste to vy. Jmenuji se Owen Wheeler a jsem tady šerifem. Lidé, kteří mě dobře znají, mi říkají Tygr. Jestli chcete, můžete mi tak říkat také.“

Tygr zahlédl Grace, zasalutoval a pozdravil: „Těší mě, madam.“

„Zdravím vás, pane Tygře.“

„Stačí Tygře,“ usmál se. „Nemusíte mi říkat pane.“

„Odkud máte takovou přezdívku?“ zeptala se zvědavě.

Wheeler se zakřenil. „Kdysi dávno jsem se popral s lítou šelmou, no, byl to jenom rys, ale dal mi pořádně zabrat. Mám jizvy na celém těle. Jestli je chcete vidět...“

„Ne, ne, to nebude třeba. Věřím vám,“ vyhrkla Grace.

Zdálo se, že šerif nemůže od Grace odtrhnout oči, a to Daniela dopalovalo. „Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptal se netrpělivě.

Tygr horlivě přikývl. „Máme tady jeden problém. Vyprávěl jsem o něm průvodčímu vašeho vlaku a ten se zmínil o vás.“

„O co jde?“ zeptal se Daniel.

„Včera odpoledne syn Gladys Andersenové, Bill, vytáhl z jezera muže. Billy si šel zarybařit, namísto aby pracoval ve stáji, ale to bylo vlastně štěstí, jinak by se ten chlápek utopil. Billy také viděl, jak se to stalo.“

„Co se stalo?“

„Billy seděl v loďce a pozoroval vlak, který projížděl kolem. Náhle z jednoho vagónu vypadl muž a slítnul rovnou do vody. Billy neváhal a vylovil ho. Jenže víte co? Ten chlapík měl v sobě ránu jako z děla. To musel být zásah

pěkně zblízka. Jsem si jistý, že nevypadl z vlaku jen tak náhodou, ale že ho někdo vyhodil.“

Grace se zamračila. „No to je hrozné,“ řekla. „Dostane se z toho?“

Tygr zavrtěl hlavou. „Doktor říkal, že je na tom špatně, madam. Moc špatně. Kulka sice vylétla ven, takže ji doktor nemusel hledat, ale rána se zanítila. Domníval jsem se, že bych vám měl případ nahlásit.“

Daniel natáhl ruku, aby pomohl Grace z vlaku.

„Ten muž měl klopě šerifskou hvězdu,“ doplnil Tygr. „A průvodčí mi řekl, že se jmenuje Cooper. Znáte ho?“

„Kde je?“ zeptal se Daniel. V jeho hlase zazněla obava i zlost zároveň.

„V nádražní budově. Doktor nám nedovolil odvézt ho jinam. Prý by převoz nepřezil. Je v jednom z pokojů nahoře. Zápasí o svůj život, ale doktor si myslí, že marně.“

Danielem zpráva otřásla. Uchopil Grace za ruku a vykročil k nádražní budově. Šerif je následoval.

„Ptal jste se lidí ve vlaku, jestli něco neviděli?“ zeptal se Daniel.

„Ptal,“ odpověděl šerif. „Jedna žena zahlédla, jak ho vyhodili z vlaku, ale to je vše. Nikdo neslyšel výstřely ani nic jiného,“ dodal. „Rány byly nejméně dvě,“ pokračoval, „jedna kulka zasáhla okno, druhá šerifa.“

Daniel došel ke dveřím budovy, otevřel je a rázně vešel dovnitř. Očima přelétl skupinku lidí, kteří seděli kolem stolu a čekali, až jim naservírují jídlo. Přitiskl si Grace k boku a zamířil ke schodišti.

Když stoupali po schodech, pohlédl přes rameno na šerifa. „A co žena, s níž Cooper cestoval. Kde je?“

„Žádná žena tam nebyla.“

„Ale byla,“ zamumlal Daniel.

„Průvodčí sice říkal, že šerif doprovázel nějakou ženu, také ostatní lidé ji viděli nastupovat, ale když vlak zastavil, nebyla v něm. To je svatá pravda.“

„A co její věci?“ zeptala se Grace. „Našli jste její zavazadla?“

„Ne, madam. Nic jsme nenašli. Kupé, v němž cestovali, bylo prázdné. Nic nenasvědčovalo tomu, že by v něm nějaká ženy kdy byla.“

Došli až na konec chodby, kde stál lékař. Mlčky jim přikývl na pozdrav, otevřel dveře pokoje a vešel dovnitř.

„Grace, počkejte tady,“ řekl Daniel. „Šerife, nedovolte nikomu, aby šel nahoru. Rozumíte mi? Nikomu!“

„A co když sem někdo bude chtít jít?“

„Tak ho zastřelte.“

Šerifovi se rozšířily oči zděšením. Grace počkala, až Daniel vejde do Cooperova pokoje, pak sklonila hlavu a tiše se modlila, ať jeho přítel přežije.

„Ta žena, která se ztratila, byla Cooperova manželka?“ zeptal se Tygr.

„Ne,“ odpověděla Grace. „Nebyli příbuzní. Šerif Cooper jí doprovázel do Texasu.“

„Safru, kde tedy může být?“ Grace zavrtěla hlavou.

„Nevím,“ zašeptala. Celá se zachvěla. Rebeka zmizela. Bůh jí pomáhá.

KAPITOLA 33

Daniel probděl celou noc u lůžka svého přítele. Cooper zůstal v bezvědomí, jen tu a tam zablábolil nějaká slova o zrádcích a zrůdách, jež nedávala žádný smysl.

Grace se postarala o praktické záležitosti. Požádala průvodčího, aby jim donesl zavazadla, objednala podnos s jídlem pro Daniela pro případ, že by dostal hlad a chuť něco sníst, a dělala společnost místnímu šerifovi. Seděli u kulatého stolu před Cooperovým pokojem a povídali si.

Šerif byl neúnavný vypravěč. Nepřestal povídat ani při večeři. Jídlo nebylo sice valné, ale zasytilo. O hodinu později si Grace vůbec nedokázala vzpomenout, co vlastně jedli. Její myšlenky se stejně vracely ke dvěma lidem: k šerifovi Cooperovi a k Rebece.

Okolo deváté vyšel lékař z pokoje. Lítostivě zavrtěl hlavou a řekl, že pacientův stav se vůbec nelepší.

„Otevřel jsem ránu poblíž hrudního koše a znovu ji vydesinfikoval. Nevím, jestli to pomůže. Má vysoké horečky. Připravil jsem silný bylinný odvar, kdyby se jen na chvíli probral a mohl se napít, určitě by se mu ulevilo.“

„Šerif Cooper je stále v bezvědomí?“ zeptala se Grace třaslavým hlasem.

„Ano, madam,“ odpověděl lékař. Poškrábal se po vousaté bradě a dodal: „Má děsivé sny. Pořád něco vykřikuje o zrůdách.“

„Kdo ví, jestli se nepomátl,“ namítl Tygr.

Lékař přikývl. „Vzhledem k jeho zranění je to docela možné. Obávám se, že pro dnešek víc udělat nemohu. Půjdu teď domů a na pár hodin si zdřímnu. Pak se vrátím a znovu ho zkontroluji. Promiňte, slečno, ale vypadáte velmi unaveně. Měla byste si také na chvíli lehnout a odpočinout.“

„Připravili jsme pro ni pokoj hned vedle. Je jediný, který se dá zamknout,“ vysvětlil šerif.

Když doktor odešel, Tygr se obrátil ke Grace. „Jsem pyšný, že mohu pomáhat šerifu Ryanovi. Teď, když vím, že potřebujete ochranu, budu celou noc sedět před vaším pokojem s nabitou pistolí a nezamhouřím oka.“

„Myslíte, že je to nutné? Vlak odjel před několika hodinami a ve městě zůstali jen místní lidé.“

„Jistěže je to nutné. Darebáci z blackwaterského gangu nezaklepou na dveře, aby se zeptali, jestli vás mohou zastřelit. Spíše se k vám pokusí proniknout nepozorovaně. A tomu hodlám zabránit. Běžte do svého pokoje a pokuste se usnout. Budu hlídat.“

Grace nic nenamítala. Cítla, že si potřebuje oddychnout. Pokoj, který jí byl určen, byl zařízen jen velmi stroze. Stála tam postel s dřevěnými čely, prádelník se zásuvkami a ze zdi trčely tři háčky, na které si mohla pověsit šaty. Sundala si rukavičky a klobouk a položila je na prádelník. Pak se vrátila na chodbu.

„Podívám se na chvilku za Danielem,“ pronesla a chvatně přešla kolem šerifa, aby ji nemohl zastavit. „Nezdržím se dlouho.“

Nezaklepala, neboť věděla, že by ji Daniel poslal pryč. Jednoduše vešla dovnitř a tiše za sebou zavřela.

Daniel stál u okna, ale když vstoupila, otočil se. Nejdříve se zatvářil překvapeně, ale pak se zamračil.

„Co tady děláte? Měla byste být dávno v posteli. Zítra musíte časně ráno vstávat.“

„Chtěla bych vám pomoci postarat se o vašeho přítele.“

„Není s čím.“

Vypadal unaveně a poraženě. Zdálo se, jako by se už smířil s Cooperovou smrtí. Chtěla mu říct, že naděje umírá poslední, ale tušila, že by mu to náladu stejně nezlepšilo.

„Jste vyčerpaný,“ řekla. „Měl byste se prospat. Můžu se sem, k šerifu Cooperovi, na chvilku posadit. Ještě jste se pořádně nezotavil z chřipky.“

„Nestarejte se o mě,“ zamručel.

Grace si povzdechla a otočila se ke Cooperovi. Ležel na zádech a po pás byl přikrytý tenkou dekou. Ani se nepohnul. Převaz kolem hrudníku byl na několika místech prosáklý krví. Cooper byl bílý jako křída a ve slabém osvětlení lamp vypadal, jako by každé jeho nadechnutí mělo být poslední.

„Doktorovi se nepodařilo probrat ho z bezvědomí?“

„Ne.“

Grace si rozepnula knoflíčky u rukávů a vyhrnula je k loktům. Pak si šla umýt ruce.

„Co to děláte?“

„Danieli, nesnažte se svou zuřivost přenést na mě. Vím, že neštěstí vašeho přítele vás silně zasáhlo, ale to, že budete nevraživý, mu nepomůže. Abych odpověděla na vaši otázku,“ pokračovala, „pokusím se mu srazit horečku.“

„Proč si myslíte, že dokážete něco, co se nepovedlo ani doktorovi?“

„Jenom se o to pokusím. To je vše. Mám zkušenosti s péčí o nemocné. Má babička byla pořád nemocná.“

„Co se s ní stalo?“

„Zemřela.“

„To máte opravdu dobré zkušenosti.“

Málem vybuchla. „Přestaňte být sarkastický. Nemám čas se s vámi přít. Pojd'te sem a pomozte mi. Ať už tak či onak, šerif Cooper musí vypít odvar, který pro něho doktor připravil.“

„Nemyslím...“

Nenechala ho dopovědět. „Bud' mi pomůžete, nebo mlčte. Jasně?“

Daniela překvapilo, jak se rozohnila. Bylo to podruhé, kdy ztratila svou vyrovnanost. Lady Winthropová, usoudil, má také své stinné stránky. Musel se tomu usmát.

Společně se jim podařilo dostat do Coopera více než polovinu odvaru. Grace si pak přitáhla židli k šerifově posteli a přiložila mu studený obklad na čelo.

„Měl jste stejně vysokou horečku jako on,“ poznamenala.

„Možná, ale neměl jsem díru po kulce ani infekci. Doktor říká, že to Coopera nejspíš zabije.“

„Odkdy jste takový pesimista?“ zeptala se.

„Od chvíle, kdy v bance zastřelili mou ženu a dítě.“

Grace taková slova nečekala. Opatrně se podívala na Daniela, který přecházel před oknem sem a tam, a nevěděla, co říct. Hlavně aby se nerozplakala, napadlo ji, tím by Daniela jenom víc popudila.

Ani jeden z nich dlouhou dobu nepromluvil. Nakonec se Grace odvážila zeptat. „Cítíte se provinile?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nebyl jsem s nimi, abych je ochránil,“ zašeptal. „Proto.“

„Aha.“

„Nehodláte mi to vyvracet, že ne?“

Vyždímala mokrý hadřík a jemně ho přiložila na Cooperovo čelo. „Co chcete, aby vám řekla, Danieli? Už jste stejně dospěl k závěru, že za všechno můžete sám. Je to tak?“

„Nebyl jsem dokonce ani ve městě, když zemřely.“

„Byl jste pracovně mimo domov?“

„Ano.“

„Ale kdybyste ve městě byl, šel byste do banky se svou ženou? Šel byste?“

„Nevím. Nechci o tom mluvit.“

Natáhl se do křesla u protější strany postele. „Měl jsem tam být, ale nebyl jsem.“

„Byl jste někdy v bance namísto své ženy?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Dělal jste za ni nějaké jiné práce?“

„Které?“

Pokrčila rameny. „No, chodil nakupovat nebo...“

Netrpělivě ji přerušil. „Ne, Kathleen nakupovala sama.“

„Chápu.“

„Co chápete, Grace? Objasněte mi to.“

Nevšíkala si jeho podrážděnosti. „Kdyby vaše žena a dcera byly zabity v době, kdy nakupovaly nebo se procházely po ulici, stejně byste se cítil vinen. Myslím, že chápu proč. Protože jste muž zákona a vaší povinností je ochraňovat nevinné.“

„Ano. Měl jsem tomu předejít.“

„Tím, že byste zůstával se svou rodinou ve dne v noci a nikdy je nespustil z očí?“

„To jsem neřekl.“

„Neřekl, ale myslel.“

Daniel sklonil hlavu. Pálily ho oči, a tak si je protřel. Pak se natáhl k jedné z lamp na stole a ztlumil její plamen. „Nepotřebujete mnoho světla, že ne?“

„Ne.“

Hladila Coopera po čele a přemýšlela o jejich hovoru. Ještě se pořádně nevzpamatovala z faktu, že Danielova rodina byla zavražděna.

„Divím se, že jste nevrátil šerifskou hvězdu svému nadřízenému,“ poznamenala. „Nebo se dal na pití. Někteří muži to dělají.“

„Já ne. Chtělo se mi zemřít, to ano, ale kdybych se měl upít k smrti, dlouho by to trvalo. Jednou v noci jsem vzal revolver a přiložil ho k spánku...“

„Mlčte! Nechci to poslouchat.“

Netušil, jak ji jeho přiznání zraňuje. Nevěděl, jak moc pro ni znamená. Jak by mohl? Byla v jednání s ním tak striktní a odměřená. Dámy nikdy neprojevují své skutečné city. Nebylo přípustné, aby ostatní viděli výbuchy jejich zloby, vášně či radosti. Grace byla vychovávána podle nejpřísnějších pravidel a někdy opravdu nevěděla, co doopravdy cítí.

„Zřejmě jsem neměl dost odvahy zabít se,“ řekl suše. „Proto jsem pořád ještě tady.“

„Odvaha s tím nemá nic společného,“ řekla ostře. „Zabít se by byl projev slabosti, zbabělosti. Musíte mít naopak odvalu, abyste žil dál.“

„Možná,“ připustil. „Dokonce jsem přemýšlel o tom, že vyprovokuji Cola k přestřelce. Ale pak jsem pochopil, že by to nebylo správné.“

„Šerif Sloan mi řekl, že Cole zabil v Abilene nějakou ženu. Je to pravda?“

„Eh, jenom ji postřelil.“

Grace překvapeně vydechla.

„Byl to jediný způsob, jak mohl dostat chlapa, který ji chtěl zabít.“

„Takže to bylo nezbytné?“

„Ano.“

„Danieli, ještě... o tom... pořád přemýšlíte?“

Věděl, na co se ptá. „Ne, už na to nemyslím. Myšlenky na sebevraždu mě provázely těsně poté, co jsem svou rodinu pohřbil. V tu dobu jsem nebyl schopen reálně uvažovat.“

„Chápu.“

„Dospěl jsem k závěru, že musí existovat důvod, proč jsem přežil.“

„Určitě ano,“ zašeptala.

Daniela potěšilo, že se Grace o něj obává. Už dlouho se o něho nikdo nezajímal. Svět byl poslední dva roky tak bezvýrazný a šedivý..., než potkal Grace.

„Až to skončí...“

„Ano?“

Zavrtěl hlavou. „Ale nic.“

Seděla vedle Cooperova lůžka už hodnou chvíli, takže ji začala bolet záda. Odsunula mísu s vodou a postavila se, aby se protáhla. Potřebuje trochu čerstvého vzduchu. Zamířila k oknu, které bylo za Danielelem. Když ho mýjela, uchopil ji za ruku.

„Myslela jsem, že otevřu na chvíli okno.“ Jemně ji stáhl, aby si mu sedla na klín. Aniž si uvědomila, co dělá, objala ho kolem krku. Náhle se zarazila a dala ruce pryč.

„Nechcete, abych otevřela okno?“

„Chci, abyste tady seděla se mnou.“

„To ale není příliš správné.“

„Vy se musíte vždycky chovat spořádaně, že?“

Touha v jeho očích ji odzbrojovala. Něžně ho pohladila po tváři. „Snažím se,“ zašeptala. „Mohu se vás na něco zeptat?“

„Jistěže.“

Přál si ji držet v objetí celou noc. Nevěděl, proč ho to napadlo. Možná že řeči o Kathleen v něm vyvolaly pocity melancholie a osamocení. Ne, tak to není, přiznal se. Bylo to kvůli Grace. Chtěl ji obejmout od chvíle, kdy vstoupil do kuchyně paní Tilly MacGuirrové a uviděl ji stát u kamen.

Už ho unavovalo vzdorovat její přitažlivosti.

„Grace, když jsem se jednou ve vlaku zmínil..., že vás chci, dotklo se vás to?“

Neodpověděla mu. Jemněji nadzvedl bradu a lehce přejel palcem po jejích rtech.

„Dotklo se vás to?“ zeptal se znovu.

Zkoumavě si ho prohlížela. Jeho oči byly uhrančivé. Kdo ví, jestli si uvědomuje, přemýšlela, jak je hezký a mužný.

„Promiňte..., na co jste se ptal?“

Něžně se usmál. „O čem jste přemýšlela?“

„Jak jste hezký,“ přiznala. „Lichotí mi, že mě chcete,“ vyhrkla. „Ale já nejsem Kathleen.“

„Ne, nejste.“

„Nemohu ji nahradit.“

„Nechci, abyste ji nahradila. Chci jen...“

„Co?“

„Vás, Grace. Jen vás.“

Rukou ji objal kolem krku a přitáhl si ji k sobě. „Chtěl bych vás políbit. Mohu?“

Líbilo se jí, že se zeptal. „Ano, Danieli. Chci, abyste mě políbil. Dlouho jsem na to čekala.“ Její přiznání ho překvapilo, a když ho také objala kolem krku, zatajil se mu dech.

Políbil ji, ale způsobem, který vůbec nebyl zdrženlivý. Jeho doteky byly divoké, ale přesto jemné. Jazykem pronikl do jejích úst, aby ochutnal nabízenou sladkost.

Jejich polibek byl dlouhý, a jakmile skončil, Daniel si přál další.

Grace se ale odtáhla a odešla k oknu. Chvíli se bezmyšlenkovitě dívala do prázdna a pak si vzpomněla, co chtěla udělat. Její ruce se třásly, takže nebylo jednoduché odemknout zámek a otevřít okno.

Když se vracela kolem Daniela ke své židli, doufala, že ji opět chytí za ruku, ale nestalo se tak. Daniel měl oči zavřené a hlavu opíral o křeslo.

Sedla si tedy opět vedle Cooperovy postele a bděla. Daniel spal až do okamžiku, kdy Cooper začal blouznit. Grace ho svým sametovým hlasem konejšila. Cooper se po chvíli uklidnil a opět usnul.

„Jak se mu daří?“ zeptal se Daniel ospale, jakmile otevřel oči.

„Těžko říct,“ řekla Grace. „Často se budí, ale zdá se, že už nemá tak vysokou horečku.“

„Ted' ho budu hlídat já, Grace. Vy běžte spát, vypadáte unaveně.“

„Za chvíli,“ slíbila. „Mám hlavu plnou starostí. Nevím, co je s Rebekou. Myslíte, že je ještě naživu? Modlím se, aby byla.“

„Pochybuji,“ řekl. „Také mě napadá spousta otázek. Tak například, proč bylo kupé prázdné. To nedává smysl.“

„Nechápu.“

Naklonil se a opřel se o kolena. „Průvodčí řekl, že kupé, jež Cooper s Rebekou měli, vypadalo, jako by v něm nikdo nebyl.“

„Ano, pamatuji si.“

„Kde zůstalo její oblečení?“

„Cooperovy věci tam také nebyly, že?“

„Ne,“ odpověděl. „Ty byly v zavazadlovém voze.“

„Možná že Rebečina zavazadla vyhodili z vlaku.“

„Šerif mě ujistil, že jeho muži prohledali okolí, neboť si mysleli, že najdou Rebeku. Ale nenašli nic, ani *zavazadla*.“

„Možná že muž, který zastřelil šerifa Coopera, dovolil, aby si Rebeka vzala věci s sebou,“ řekla. „To by znamenalo, že by ji chtěli nechat žít.“

„Ale proč by to dělali?“ namítl Daniel. „Vždyť ji chtěli co nejdříve umlčet.“

„Protože je svědek?“

„Ano.“

„To je hrůza,“ zašeptala. „Chudák Rebeka. Ona v bance přece vůbec nebyla.“

Její věcné konstatování ho zarazilo. „Colovi a mně řekla, že tam byla.“

„Cože vám řekla?“ zeptala se Grace nevěřičně.

„Rebeka řekla, že viděla přepadení. Vylíčila nám přesně, co se stalo, a také nám popsala muže, kteří loupež spáchali.“

„To je vyloučeno,“ namítl a nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Ale ona nám to tvrdila.“

„Jestli si vzpomínáte, také jsem vám tvrdila, že jsem byla v bance. Rebeka zřejmě chtěla ochránit mě a Jesiku, proto vám lhala.“

„Proč si myslíte, že lhala?“

Než mu stačila odpovědět, pokračoval. „Jesika nám také řekla, že byla svědkyní přepadení. Neuvedla však žádné detaily, zatímco Rebeka ano. Mluvila o podrobnostech.“

Grace znovu zavrtěla hlavou. „Ne, to není možné.“

„Opravdu, všechno nám detailně vylíčila,“ trval na svém Daniel. „Něco se vám na tom nezdá?“

„Ne, to nedává smysl. Jak by mohla...“

Byla příliš rozrušená. Musel být trpělivý. „Co mohla?“

„Nemohla, nemohla vám nic popsat. Slíbila jsem, že budu mlčet..., dala jsem své slovo..., ale to bylo předtím..., avšak teď...“

„Grace, co mi to chcete říct?“

„Rebeka není svědek. Je jím Jesika.“

KAPITOLA 34

Daniel byl rozzuřený doběla. „Uvědomujete si, co říkáte? Přísámbůh, jestli mi zase lžete...“

„Říkám vám pravdu,“ trvala na svém Grace. „Během přepadení byla v bance Jesika, ne Rebeka.“

Přecházel po pokoji jako tygr v kleci. Neustále si opakoval, že když bude na Grace řvát, nic se tím nespraví. Musel se však hodně přemáhat, aby se ovládl. Zhluboka se nadechl a pak se zeptal mrazivým hlasem: „Proč jste mi to neřekla dříve? Na co jste, panebože, čekala?“

„Slíbila jsem Jesice, že nikomu nic neřeknu. Dala jsem jí slovo.“

„Propánaboha,“ zamumlal. Prohrábl si rukou vlasy a sedl si.

„Pokuste se mě pochopit,“ žádala. „Jesika byla vyděšená.“

„Ví Rebeka, že svědkem je Jesika?“

„Ne, neví.“

„Jste si jistá?“

„Ano.“ Sklopila hlavu, aby neviděla, jak Daniel zuří. Nikdy předtím tak rozzuřený nebyl, a to ji poněkud zneklidňovalo.

„Chápete tedy, proč jsem byla tak zmatená, když jste mi řekl, že vám Rebeka všechno detailně popsala?“

„Ach Grace,“ zašeptal, i když ještě stále hněvivě.

„Danieli...“

Přerušil ji. „Řekněte mi, jak víte, že v bance byla právě Jesika?“

„Hlídala jsem jí Caleba,“ vysvětlila. „Jesika ho nejdřív vzala s sebou, ale malý neustále vyváděl. Proto ho uložila odpoledne ke spánku a vrátila se tam.“

„Proč?“

„Chtěla uzavřít účet své tety, ale zapomněla si doma nějaké papíry. Musela se tam s nimi vrátit.“

„A co se stalo pak?“

„Bylo to hrozné,“ zašeptala. „Běžela celou cestu zpátky, a když se vrátila, začala zvracet. Nebyla schopná kloudného slova,“ dodala. „Snažila jsem se ji uklidnit, ale vůbec mě nevnímala. Uložila jsem ji proto do postele a zůstala s ní, dokud se Caleb neprobudil.“

„Tilly byla doma?“

„Ne. Odešla si vyřídit nějaké záležitosti. Řekla jsem jí, že Jesika má chřipku a že musí zůstat v posteli.“

Po tváři jí sklouzla slza. Grace si ji roztržitě setřela. „Starala jsem se o Caleba celé odpoledne. Večer, když jsem přišla do jejího pokoje, jsem ji našla, jak horečně balí věci. Chtěla odjet z Rockford Falls ještě v noci, ale přesvědčila jsem ji, aby zůstala do rána.“

„Řekla vám přesně, co se v bance stalo?“

„Ano. Když Caleb usnul, sedly jsme si na verandu a všechno mi řekla. Všechno kromě jmen.“

Daniel vybuchl vzteky. „Chcete mi říct, že zná jejich jména?“

Grace sevřela ruce v pěst. Věděla, že udělala chybu, když mlčela, a poté navíc i lhala. Daniel jí to nikdy neodpustí. Měl by ji zavírat do vězení, ale to by sotva smazalo vinu, kterou teď cítila.

„Slyšela lupiče, jak se oslovují. Neviděla je všechny... ani neslyšela všechna jména..., jen některá.“

„Panebože, proč to mně nebo Colovi neřekla?“

Grace se postavila. „Nikommu nemohla důvěřovat.“

„Ale vám věřila.“

„Ano. Ale nevím, jestli by mi něco řekla, kdybych neviděla, v jakém stavu se vrátila. Jediné, na co myslela, bylo uchránit Caleba. Můžete ji za to vinit? Na jejím místě bych udělala totéž.“

Daniel s porozuměním přikývl. „Co se stalo pak?“

„Jesika si byla jistá, že muži zákona... tedy vy... zajistí lupiče a že žádného svědka nebude zapotřebí. Opravdu tomu věřila.“

„Když chtěla odejít..., tenkrát jste jí nabídla, aby odjela s vámi?“

„Ano.“

„Kdy si vzpomněla, že nechala v bance měšec?“

„Až jsme se dověděly, že se našel pod stolem.“

„Proč byl prázdný?“

„Jakmile muži vešli do banky, schovala si peníze za výstřih. Bála se, že by jí je vzali. Netušila, že by mohli...“

„Zabít?“

„Ano.“

Daniel zavřel na chvíli oči. „Kdyby Jesika nezapomněla svůj měšec v bance, nikdy bychom se s Colem nedověděli, že viděla, co se tam stalo.“

„Nevím, jestli by se ke svědectví přiznala,“ řekla Grace. „Ale to nebyl její měšec. Byl můj. Půjčila si ho, aby měla kam dát peníze.“

„Byl váš?“ Nevěděl, proč ho tahle informace tak dopálila. „Pane na nebi! Kvůli vám a Jesice se vyšetřování pěkně zamotalo. Měl bych vás obě posadit za mříže a nechat vás tam zestárnout.“

„Mohl byste mluvit tišeji, vzbudíte šerifa Coopera.“

„Ale já ho chci probudit!“ zařval Daniel.

Měla už dost jeho vzteku. Otočila se a zamířila ke dveřím. „Nenechám na sebe křičet, Danieli. Vím, že jsem chybila, a jestli mě hodláte zavřít, tak to udělejte.“

„Grace...“

„Uznávám, že jsem měla přesvědčit Jesiku, aby vám řekla pravdu, ale co se stalo, stalo se.“

„Vraťte se.“

Byla příliš unavená, aby mu vzdorovala, a proto se vrátila. „Ráda bych šla spát.“

„Jste příliš rozrušená, neusnete.“

„Jak to víte?“

„Vidím vám to na očích. Máte pravdu, neměl jsem na vás křičet, promiňte mi to. Ale neomlouvám se za svůj hněv. Ztratil jsem jediné dvě ženy, které jsem kdy miloval a budu milovat, takže je mi úplně fuk, jak se Jesika cítila. Ona a vy jste se měly přiznat.“

To, co řekl, jí málem podlomilo kolena. Daniel se právě přiznal, že už nikdy nebude milovat někoho jiného. Ach bože, vždyť se do něho málem zamilovala! Byla by hloupá, kdyby toužila po muži, který není schopen jí otevřít své srdce.

„Tak proč jste mě políbil?“

Byla to otázka pod pás. „Chtěl jsem.“

Grace si zkřížila ruce na prsou. „Bude lépe, když už to nikdy neuděláte. Slibte mi to.“

Nehodlal slibovat něco, co nemínil dodržet, a proto mlčel.

„Chci vaše slovo,“ vybídla ho.

„Ne.“

„Ne? Chcete... po tom, co se stalo..., chtěl byste mě znovu políbit?“

„Ano, chtěl.“

„Už jsi na to přišel, Danieli?“ přerušil je chraplavý hlas šerifa Coopera.

Daniel vyskočil. „Ty ses probral!“

Grace přispěchala k jeho posteli. „Jak se cítíte, šerife?“

„Jako bych ani nežil. Proč se vy dva hádáte, když já tady umírám?“

Danielovi se tak ulevilo, když slyšel svého přítele opět mluvit, že se jeho obličej rozzářil úsměvem.

Grace vhrkly slzy do očí. „Promiňte, vzbudili jsme vás.“

„Neměl bys na dámu křičet,“ řekl Danielovi a pak se otočil ke Grace. „A vy jste nám měla říct, co se stalo. No, neplačte, drahá.“

„Neumřeš, Coopere, že ne?“ zeptal se Daniel.

Cooper by se zasmál, kdyby mohl, ale byl příliš slabý. Cítil se jako stoletý tažný kůň.

„Snad to přežiji,“ řekl. „Ale na něco jsem se vás ptal,“ připomněl mu. „Pomozte mi sednout si a doneste mi trochu vody. A pak mi řekněte, jestli už jste na to přišli.“

Daniel šerifa nadzvedl a Grace mu podložila pod záda dva polštáře. Vzápětí Daniel odběhl pro sklenici vody.

Grace sáhla Cooperovi na čelo, aby zjistila, jestli má horečku, a spokojeně se usmála. Pak se zdvořile omluvila a zamířila ke dveřím, neboť si myslela, že si chtějí promluvit o samotě.

„Grace, pojdte sem,“ nařídil jí Daniel.

Když se vrátila, chtěla si sednout na svou židli, ale Daniel jí naznačil, aby se posadila k němu.

„Nechtěl bys mě představit?“ zeptal se Cooper.

„Jmenuji se Grace Winthropová,“ řekla a bezmyšlenkovitě se uklonila.

„Je to lady Grace Winthropová,“ upřesnil Daniel. „Tebe už zná.“

Cooper poklepal na postel. „Sedněte si sem, drahá.“

„Není tvoje drahá.“

„Není?“ zeptal se Cooper předtím, než se napil vody.

„Ne, není,“ odpověděl Daniel. „Je moje.“

Grace se zapotácela a těžce usedla na okraj postele. Byla natolik ohromena Danielovými slovy, že ani nehlesla. Jednají všichni muži tak nepochopitelně? Daniel ji nejdříve políbil, pak na ni křičel, a poté řekl jedno z nejromantičtějších vyznání, které kdy slyšela.

Nesmí si toho všímat, jinak by se zbláznila.

„Cooper se domnívá, že to s ženami umí,“ poznamenal Daniel.

„To víš, že umím,“ prohlásil Cooper.

Daniel se uvelebil v křesle. Jeho přítel bude v pořádku. Teď mají chvílku, aby si promluvili o tom, co se stalo. Byl si jistý, že už to ví, ale chtěl, aby mu Cooper jeho domněnku potvrdil.

„Řekni mi, Coopere, střelila tě Rebeka, nebo někdo jiný?“

Grace překvapením až vyskočila. „To nemůžete myslet vážně, Danieli! Přece si nemyslíte, že by Rebeka mohla udělat něco tak hrozného.“ Do mysli se jí vkradl obrázek Rebeky konejšící malého Caleba. Pamatovala si, jak byla Rebeka vystrašená, když přiběhla do Tillyina domu krátce po požáru. Co by si počali, kdyby jim tenkrát nepomohla? Ne, pomyslela si, Daniel se mýlí.

„Byla to Rebeka,“ řekl Cooper tiše. „Vůbec jsem to nečekal. Vlastně by mě to ani ve snu nenapadlo. Byl tam ještě nějaký muž, ale zahlédl jsem ho jen letmo. Pak vystřelila. Rána mě odhodila do chodbičky, a když jsem se kácel k zemi, vypálila podruhé. Pamatuji si jen na řinčení skla.“

Grace nedokázala promluvit.

Cooper uvedl Danielovi všechny podrobnosti, na které si dokázal vzpomenout, včetně faktu, že Rebeku našel v kupé nahou. „Otevřel jsem dveře a pohled na ni mě zarazil. Málem mě to stálo život, protože jsem zaváhal a nesáhl po zbrani. Měl jsem být připravený na všechny možnosti.“

Grace znovu usedla na postel. „Je jednou z nich?“ zalapala po dechu. „Ten požár,“ vykřikla. „To ona ho založila, vidíte? A ona mě také uhodila.“ Grace se roztřásla.

Daniel přikývl. „Je to velmi pravděpodobné,“ řekl. „Pokud tam s ní nebyl někdo z gangu, ale o tom pochybuji,“ dodal. „Jediné, co musela udělat, bylo rozlít trochu petroleje a škrtnout sirkou. Byla si jistá, že to zvládne,“ řekl Cooperovi. „Proto šla dovnitř...“

Grace znovu vyskočila. „A vzala si jablko,“ vyhrkla. „Chtěla nás všechny zabít... Tilly, Jesiku i Caleba... Měla oblečené černé šaty, Danieli, že? Byla celá v černém.“

Daniel si povšiml, jak bolestivě se Cooper zatvářil, když si Grace opět sedla. Neuvědomovala si, jakou bolest mu působí každým svým prudkým pohybem. Ale protože Coopera dobře znal, věděl, že jí nic neřekne. Jemněji tedy přitáhl k sobě a posadil na opěradlo křesla.

Grace si toho vůbec nevšimla, neboť usilovně přemýšlela o Rebečině zradě.

„Je to dobrá herečka,“ poznamenal Cooper.

Grace se chtěla znovu postavit, ale Daniel ji objal kolem pasu a zadržel ji. „Ano, je dobrá herečka,“ souhlasila. „Byla samolibá a tak sebejistá. Myslela jsem si, že je to moje přítelkyně. Věřil byste tomu, šerife? Domnívala jsem se, že je to moje přítelkyně!“

Cooper přikývl. „Je mi jí líto.“

„Všechno to byla lež, že? Předstírala, že má o nás strach, a namlouvala nám, že musíme držet při sobě.“

„To byl její nápad, abyste vypovídaly stejně?“ zeptal se Daniel.

„Ano,“ odpověděla. „Opakovala nám to tak dlouho, až jsme si to zapamatovaly.“

„Pokusila se zjistit, která z vás byla svědkyní?“

„Ne.“

„Zřejmě se rozhodla, že vás pro jistotu zabije obě.“

Grace se otřásla. „Skoro se jí to povedlo. Kdybyste s Colem nepřišli včas, uhořely bychom. Jesika by nás nestačila všechny vytáhnout z ohně.“

„To úplně první přepadení... neskončilo tím, že banka shořela na popel?“

„Ano,“ dopověděl Daniel. „Nejdříve jsme si mysleli, že někdo chtěl zahladit stopy po zpronevěře, ale ředitel banky přísahal, že měl účty v naprostém pořádku. Měl pravdu,“ dodal. „Prošli jsme všechny záznamy a zaměstnanci vypovídali v ředitelův prospěch.“

„Šerife, můžete mi odpustit?“ zeptala se Grace. „Kdybychom s Jesikou řekly pravdu, nemusel jste být zraněn. Mohly jsme tomu předejít.“

„To je jen jedna varianta,“ řekl Cooper. „Na druhé straně, kdybyste řekly pravdu hned na začátku, netvrdila by Rebeka, že je svědkyní. Spokojeně by si šla svou cestou a poslala na Jesiku své kamarádky. Možná bychom nikdy nezjistili, že je do loupeže také zapletena.“

„Takže to zas nebylo tak špatné, že jsme lhaly?“

„Grace, jestli si myslíte, že vám za to poděkuji, tak se pletete,“ řekl Daniel. „Měla jste mi říct pravdu.“

Nedokázal přestat myslet na Rebeku. „Uklouzla mi pod prsty.“

„A já se o ni tak pečlivě staral,“ pronesl Cooper. „Dokonce jsem jí..., ach Danieli, řekl jsem jí, že se s Jesikou a Grace setká v Red Arrow. Před naším odjezdem mě prosila, aby směla poslat svým známým telegram. Ted’ už vím, co v něm bylo. Pokud pojedete do Red Arrow, budou tam na vás čekat.“

„A co Cole s Jesikou?“ zašeptala Grace. „Padnou do léčky.“

Daniel se příliš neznepokojoval. Spíš naopak, oči mu zazářily a spokojeně si promnul ruce.

„O čem přemýšlíte?“ zeptala se. „Vy se o Cola a Jesiku nebojíte?“

„Ne, aby se dostali do Red Arrow, musí projet tímhle městečkem,“ vysvětlil. „Navíc mají asi den zpoždění. Možná dva.“

„Takže nakonec do Red Arrow nepojedeme a namíříme si to přímo do Blackwateru?“ řekla a pokývala hlavou nad svou dedukcí.

„Ne, ne, my do Red Arrow pojedeme.“

„Ale oni tam na nás budou čekat.“

„V to doufám.“

Cooper je poslouchal se zavřenýma očima. „Máš v hlavě nějaký plán, že?“ zeptal se, aniž by je otevřel.

„Ano,“ odpověděl Daniel. „Ale musíš mi s ním pomoci.“

„Danieli, vždyť je těžce zraněný, sotva se hýbe.“

„Nic složitějšího nemusí dělat,“ slíbil. „Tak co po mně chceš?“

„Chci, abys zemřel.“

ČÁST ČTVRTÁ

*V zeleném podrostu a mlhavém mlázi
květ za květem pak jaro vždy přichází.*

KAPITOLA 35

Po dva dlouhé dny a noci čekali netrpělivě členové blackwaterského gangu v Red Arrow na dvě ženy, které měly přijet vlakem. Tři muži hlídkovali přímo na stanici, zatímco čtvrtý se držel v ústraní pro případ, že by jeho kolegové neuspěli.

Vlaky přijížděly dvakrát denně, jeden v deset hodin ráno, druhý v šest odpoledne. Gangsteři neponechávali nic náhodě a každý vlak pro jistotu prohledali, avšak bezúspěšně. Dívky, po nichž pátrali, se dosud neukázaly.

Hodiny mezi příjezdy vlaků trávili většinou v baru. Pili whisky, ale střídmě, aby si uchovali jasnou hlavu. Zakolísal jen pan Robertson, který se později vymlouval na to, že se nudil. Aby se rozptýlil, zatáhl jednu z místních kurviček jménem Flo do nedaleké jeskyně a tam ji podřízl. Původně to vůbec neměl v úmyslu, chtěl ji jenom trochu postrašit, ale jakmile vytáhl nůž a začal ji týrat, nedokázal se zastavit. Její křik a prosby na něj působily jako afrodisiakum.

Jeho přátelé mu pomohli zahrabat její tělo. Nedělali si z Robertsonova zločinu žádnou hlavu, neboť Flo byla jen špinavá prostitutka, kterou stejně nikdo nebude postrádat.

Poněvadž stále neměli žádné zprávy o Johnsonovi, dovítčili se, že se mu nepodařilo ženy zlikvidovat. Robertson si přál, aby jejich šéf byl s nimi v Red Arrow, protože by jistě přišel na to, kde se ty zatracené ženské skrývají. Ale nebyl tam. Odjel se svou milenkou, aby se pokusil dostat Bella z vězení.

Třetí den ráno se doslechli, že federální šerif jménem Cooper byl zabit. Někdo ho zastřelil a vyhodil z vlaku. Šerif v Red Arrow dostal telegram, aby sledoval, jestli se v jeho městě nepotulují nějaká podivná individua. S touto informací byl také okamžitě seznámen místní barman, neboť jeho hospoda byla místem, kde se scházeli všichni tuláci z okolí.

Členové gangu měli náladu oslavovat. Seděli u stolu a popíjeli režnou.

Jediný Robertson pořád nad něčím bručel. „Kde jen ty ženské můžou být? Podle šéfova odhadu tu měly být už včera nebo předevečím.“

Sotva dopověděl, vešel do saloonu místní povaleč s šedivými vlasy až po ramena, za nímž se táhl zápach velmi podobný tchořímu.

Připotácel se k baru a zahulákal na barmana. „Dej mi napít, Harley. Viděl jsem dnes něco mimořádného. Hned ti to povím, jen co si svlažím hrdlo.“

Barman, muž s mohutnými svaly, ale bez předních zubů, kteréhož nedostatku si stejně nikdo nevšiml, neboť se nikdy nesmál, se líně obrátil k hostovi a úkosem na něho pohlédl. „Máš prachy, Gusi?“

Místo odpovědi vytáhl Gus z kapsy drobné a hodil je na pult. „Jasně,“ chlubil se. „Dostal jsem dneska spoustu peněz, skoro tři dolary!“

„Odkud je máš?“ zeptal se Harley, zatímco mu naléval ředěnou whisky.

„No to je jedno, ne?“ odpověděl Gus. „Zajímá tě, co jsem viděl?“

„Jo, jsem jedno velký ucho.“

„Možná že se náš bordel rozroste o dvě pěkný holubičky. Viděl jsem je na vlastní oči a musím říct, že nevím, kterou z nich bych přeříz jako první.“

„Ses vožralej?“ zeptal se Harley.

„Ne, ještě ne, ale milerád se zkáruju, pokud mi ovšem naleješ. Prodávám, co jsem viděl,“ dodal. „Byli s nimi ještě dva chlápci,“ pokračoval a nedočkavě se napil, až mu část moku stekla po bradě. Gus si ji otřel hřbetem ruky a olízl ho.

„Schovali je, ale já vím kam. Hledal jsem Flo, ale jako by se po ní zem slehla,“ řekl. „Místo ní jsem však našel jiný,“ zasmál se a plácl se do stehén.

„Co to plácáš, ty starej kozle. Žádný nový děvky nečekáme. O tom bych musel něco vědět. Kdo v tomhle městě šéfuje?“

„No ty, Harley, jasně že ty.“

„No proto,“ zamručel barman. „Říkám ti, žádný nový děvky jsem nenajal.“

„Já jen říkám, co jsem viděl. Dva chlápci schovali ty dvě pěkný kočičky do jeskyně, víš, do tý na jihu. Možná že hodlají založit nový bordel.“

Harley trískl pěstí o pult. „Tak na to bych se podíval,“ zasyčel. „Když nemám Flo, další dvě ženský by se hodily. Říkal jsi, že je hlídají dva chlapíci? Jenom dva?“

„Jo, dva,“ souhlasil Gus. „Žádný chytrolíni to ale nebudou, když je nechali samotný. Jedna z těch kopretinek však byla zvědavá a vystrčila ven svou hlavinku. Pak se osmělila i ta druhá, proto jsem je viděl obě. No, jsou to kočky!“ dodal a zahihňal se. „Hezký, mlad'ounký a jistě pěkně divoký.“

Z Harleyho se jen kouřilo. Skoro by všeho nechal a rozjel se k jeskyni, ale k baru přistoupil další z hostů. Robertson zůstal mírně opodál, neboť Gusův zápach působil jako ochranný val. „Řekni mi znovu, cos viděl,“ pronesl a okatě si pohrával s rukojetí nože.

Gus už dlouho nebyl středem pozornosti, proto si teď vychutnával každičkou vteřinu a při svém vyprávění se málem nadnášel. Ale dřív, než stačil obě ženy popsat, Robertson kývl na své muže a opustil saloon.

Byli pryč poměrně dlouho, a když se vrátili asi za tři hodiny, Gus už v saloonu nebyl. Robertson ho chtěl vyhledat, ale ostatní tři mu to vymluvili. Sedli si zpátky ke stolu v rohu místnosti a začali projednávat, co dál.

O chvíli později vešel do saloonu Cole. Harley zahlédl jeho šerifskou hvězdu a automaticky sáhl po pušce, kterou měl schovanou pod pultem.

„Dej ty ruce nahoru, ať je hezky vidím,“ nařídil mu Cole nezvykle zdvořile. Kdyby nebyl šerifem, počkal by, až by barman sáhl na svou zbraň, a pak by mu ustřelil tu jeho nadutou lebku. Takhle se musel ovládat.

„Šerif mi o tobě vyprávěl, Harley,“ řekl Cole. „Prý tady tomu zapadákovi velíš.“

„To je pravda,“ chlubil se Harley. „Velím.“

„Taky mi řekl, že jsi zabil muže.“

„To nikdy nedokázal,“ řekl barman a jeho obličej zrudl vzteky. „Nechci mít žádný potíže se zákonem.“

Čtyři muži u rohového stolu bedlivě sledovali situaci u baru. Cole je koutkem oka také pozoroval, ale přitom nespouštěl zrak z barmana, který měl ruce stále pod pultem.

„Říkal jsem ti, abys položil ruce na pult!“

Tón hlasu umocněný nebezpečným pohledem na barmana zapůsobil. Přesto však zvažoval možnosti, které mohly případně nastat, neboť si všiml pozornosti čtveřice v rohu.

Rozhodl se nakonec, že Cola prozkouší, a na pult položil jen jednu ruku. „Nemíním jsem vás zabít,“ lhal. „Jste přece mužem zákona, a jak už jsem řekl, nechci tady žádný trable. Mám nový zrcadlo, a tak...“

Dříve než mohl Harley mrknout, vytáhl Cole pistoli a střelil do zrcadla. Sklo se sesypalo Harleymu na ramena. Barman zaklel a vytáhl na pult druhou ruku.

Kromě čtveřice u zadního stolu byli v saloonu ještě další tři muži, kteří pochopili, že by bylo lépe odejít. Cole je sledoval, když ho míjeli, zda nejsou ozbrojeni, neboť představa, že by ho někdo střelil do zad, se mu vůbec nezamlouvala.

„Co tady chcete?“ zeptal se Harley.

Cole kývl směrem k čtveřici. „To je osobní věc.“

Nejvyšší z mužů sedících v rohu se zvedl. „Neznáme vás, pane.“

„Ale brzy mě poznáte,“ slíbil jim Cole. „A teď všichni za mnou. Hezky klidně a pomalu. Půjďme se podívat, jakou zde mají věznici.“

„Nemáte důvod nás zatknout,“ poznamenal muž s jizvou na tváři. „Nic špatného jsme neudělali.“

Cole se zaměřil na muže s nožem. „Pan Robertson?“

Robertson vykulil oči. „Přejete si?“

Cole neodpověděl. „Který z vás je Bell?“

„Žádný,“ řekl Robertson.

„Nikdy jsme o žádném Bellovi neslyšeli,“ řekl další.

„Co to má všechno znamenat, šerife?“ zeptal se Robertson.

„Jak už vám řekl můj přítel, nic špatného jsme neudělali.“

„Nezatýkám vás,“ řekl Cole. „Tedy – ještě ne. Jen se semnou projdete do věznice. Čeká tam na vás jedna dáma, která by si vás chtěla prohlédnout.“

Členové gangu se teď cítili jako smečka šakalů, zahnaná do kouta.

„Nevím, o čem to mluvíte,“ řekl jeden z nich.

Robertson šeptl muži stojícímu vedle něj. „Mohli bychom se ho zbavit.“

„Bude mi potěšením,“ řekl Cole. „K čertu, jen to zkuste.“

Zjizvený obličej se zakřenil. „Jeden proti čtyřem? To si musíte být sebou sakra jistě, šerife.“

Cole pokrčil rameny. „Proč to nezjistíte? Dostanu vás všechny, než stačíte mrknout.“

„Anebo dostaneme my vás,“ řekl Robertson a jeho oči se zúžily. „Myslíte si, že jste rychlejší jako blesk?“

Cole se usmál. „Ne,“ zamručel. „Lidé říkají, že jsem jako bouře,“ opravil ho a hlavou kývl dozadu. „To on je jako blesk.“

Ve veřejných zadních dveřích stál Daniel. Muži se zavrtěli a pak se obrátili zpět ke Colovi. Byli v pasti.

„Máte pět minut na to, abyste dali své zbraně na stůl,“ řekl Daniel.

Robertson byl první, kdo sáhl po pistoli. „Ted,“ zakřičel, ale Cole ho zasáhl do prsou dříve, než se dotkl pouzdra. Zbylí gangsteři se sice pokusili o střelbu, ale nebyli dost rychlí. Daniel zasáhl dva a třetího nechal Colovi.

Cole chtěl odložit zbraň, ale na poslední chvíli si všiml, že barman vytáhl svou pušku. Společně s Danielem vypálili a bez lítosti sledovali, jak se Harley skácel na pult.

Odněkud zezadu se ozvalo sténání. Robertson nebyl mrtev, jen těžce raněn. Krev mu stékala po hrudi.

Daniel si vedle něho dřepnul. „Řekni mi jméno vašeho vůdce.“

Přiložil hlaveň pistole k Robertsonovu spánku. „Jestli chceš rychle zemřít, řekni mi jeho jméno, jinak budeš umírat pěkně dlouho.“ Začal počítat.

Cole k němu přiběhl. „Nedělej to, Danieli. Nestojí to za to.“

Daniel ho neslyšel. „Řekni mi to jméno!“

Robertson začal úpět. „Jsem zraněný, těžce zraněný, zavolejte doktora.“

Cole si jeho nařikání nevšímal. Zato ho vyděsila nenávist, jež se zračila v Danielových očích. Věděl, že musí něco udělat dřív, než bude pozdě.

„Dej tu pušku pryč,“ řekl měkce. „Jesika ho viděla. Může nám to dosvědčit.“

Daniel se podíval na Cola, ale neviděl ho. Pak zavrtěl hlavou a znovu namířil na Robertsona.

„Nejenom ho slyšela. Bez jména...“

Cole mu položil ruku na rameno. „Dostaneme ho,“ slíbil mu. „Nedělej to. Musíme ho mít živého.“

„Ne.“

„Ano,“ namítl Cole. „Nemůžeme ho zabít, to nedopustím.“

„Tak běž pryč,“ odsekl Daniel.

Cole se natáhl a odsunul hlavu z Robertsonova spánku. „Jedeme v tom společně,“ řekl. „Dostaneme ho, dostaneme je všechny.“ Daniel se náhle vzpamatoval. Otřásl se a vstal. „Přiveď sem Jesiku.“

Cole zavrtěl hlavou. „Nechci, aby ten masakr viděla. Všude je krev.“

„Dříve nebo později se na ně bude muset podívat.“

Do saloonu vešel Gus, ale hned se zarazil, když uviděl namířené kolty obou šerifů.

„To jsem já,“ zakoktal.

Cole a Daniel sklopili zbraně.

„Pěkně jste mě vyděsili,“ řekl, když přistoupil blíže. „Zahrál jsem to dobře, že jo?“ zeptal se spokojený sám se sebou.

„Jo, dobře,“ odpověděl Cole.

„Bál jsem se, že mi Harley neuvěří, ale nakonec se nachytl. Ti čtyři vůbec nečekali, až domluvím, a vydali se je hledat. Sledovali jste je?“

„Ano,“ odpověděl Cole.

„Umím lhát,“ řekl Gus. „Ale chtěl bych se vás přece jen na něco zeptat. Opravdu sem přijely dvě dívky?“

„Ano, přijely.“

„A jsou to nové šlapky?“

Ani jednomu z šerifů se jeho otázka nezamlouvala. Gus rychle zvedl ruce na svou obhajobu. „Nic ve zlým.“

„Ty jsi tu lež vymyslel, ne my,“ připomněl mu Cole.

„Ale zabrala, že? Kam jste je schovali?“

„Na nejbezpečnější místo ve městě,“ odpověděl Cole.

„Gusi, dojdí pro pomoc,“ zasténal Robertson. „Jsem těžce raněný.“

„Nikam nedojdu, pomoz si sám. Vím, žeš něco zlého provedl Flo, protože jsem vás viděl, jak společně odjíždíte z města. Byla to hodná holka, a tys jí ublížil.“

Gus si uvědomil, že má jedinečnou příležitost vytěžit něco ze situace, a proto se vydal k barovému pultu. Ukořistil dvě láhve

whisky, ale pak přibral ještě jednu. Snad si toho šerifové nevšimnou, pomyslel si. Ještě než zamířil ke dveřím, plivl na mrtvého Harleyho a cosi tiše zamumlal.

Cole s Danielem prohledali mrtvým kapsy, ale nenašli v nich nic, co by pomohlo určit jejich totožnost. Robertson stále hekal a dožadoval se lékaře. Tentokrát se na něho obořil Cole. „Jestli nám chceš něco říct, tak jediňě jméno svého šéfa.“

„Nic vám neřeknu,“ odpověděl Robertson. „Šéf by mě zabil.“

„Pokus nezazpíváš, zabiji tě já,“ sykl Daniel.

Cole si všiml, že Gus se stále motá kolem dveří. „Ještě něco?“ zeptal se.

„Našli jste nějaké drobáky? Docela by si mi hodily. Vím, že jste mi dali tři dolary, ale kdybyste náhodou nevěděli, co s nimi...“

„Můžeš si vzít whisky, Gusi,“ křikl na něj Daniel. „Ale to je vše.“

„Šerife?“

„Co je?“

„Rád bych se podíval na ty krasotinky. Možná byste mi mohl prozradit, v který jsou jeskyni?“

„Nejsou v jeskyni,“ řekl Daniel. „Jsou ve vězení.“

Gus se zašklebil. „No tak nic, tam za nimi nepůjdu.“

Daniel nechal Cola, aby hlídal Robertsona, a odešel pro Jesiku. Venku narazil na místního šerifa, kterého požádal, aby přivedl k Robertsonovi lékaře.

„Jste si jistý, že ho chcete zachránit?“ zeptal se šerif.

„Ne, ale stejně doktora přiveďte.“

Jesika a Grace seděly u stolu, a když Daniel vešel do místnosti, obě vyskočily. Grace neváhala a vrhla se mu do náruče.

Daniel si s překvapením uvědomil, jak velice si přál, aby se jí mohl dotknout, a proto ji pevně stiskl.

„Slyšely jsme výstřely, ale nevěděly jsme..., ach Danieli, jsem tak ráda, že nejste raněni.“

„Co je s Golem?“

„Je v pořádku.“

Jesika si oddechla a znovu se posadila. Daniel držel Grace, dokud se neuklidnila a nepřestala třást. Ale pak si uvědomil, že se netřese Grace, ale on sám. Chtěl jí říct – ne, potřeboval jí říct, jak málo stačilo k tomu, aby překročil zákon a uchýlil se k osobní mstě. Grace by mu rozuměla.

„Dostali jste je všechny?“ zeptala se Jesika.

„Ne, jeden je zraněn. Tři jsou mrtví. Budete se muset jít na ně podívat.“ Daniel doufal, že Jesika neodmítne. „Rád bych vás toho ušetřil, ale musím vědět, jestli patří ke gangu.“

„Chápu.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Grace Jesice. Nezajímalo ji, že Daniel odmítavě zakroutil hlavou.

„Byl bych raději, kdybyste zůstala tady.“

Poplácala ho po zádech. „Vím, ale půjdu s ní,“ trvala na svém, a než stačil cokoli namítnout, otevřela dveře. „Pojď, Jesiko, ať už to máme za sebou.“

Cestou Jesika přemýšlela, jak snese pohled na mrtvé muže. Obávala se, aby se před Colem neznemožnila. Je však silná, připomněla si. Dokáže to!

Grace se zase nemohla soustředit na nic jiného než na Daniela. Neustále se ho jakoby omylem dotýkala a neustále po něm pokukovala, jako by se bála, že se jí ztratí. Když slyšela výstřely, zdálo se jí, že se jí zastavilo srdce, a tehdy si uvědomila, jak ho miluje. Ne, věděla to již dříve, ale nechtěla si to přiznat, protože se obávala zklamání. Daniel jí hned na začátku řekl, že miluje jen svou Kathleen, a žádnou jinou.

„Danieli, vím, že není vhodná příležitost..., vlastně je dost hloupé teď říct...“

Daniel jí nevěnoval příliš pozornosti, neboť bedlivě sledoval okolí. Na svobodě je ještě nejméně jeden z blackwaterského gangu, bylo by naivní se domnívat, že jsou v bezpečí.

„Co je hloupé říct?“ zeptal se.

„Že jsem si na vás zvykla.“

Myslela si, že její šepot neslyšel. Vlastně to tak bylo lépe, měla raději mlčet, protože teď se vůbec nehodilo říkat tyhle věci. Měla počkat, až budou někde o samotě, ale nemohla si pomoci. Musela mu sdělit, co cítí!

„Jo, já vím.“

Jeho arogantní odpověď ji rozesmála. „Měla bych to změnit?“

Díval se dopředu, když jí odpovídal. „Ne, nic neměňte.“

„Tak tedy ne,“ vzdychla si.

Jesika zrychlila krok, až skoro běžela. Nespěchala, aby viděla několik mrtvol, ale na vlastní oči se chtěla přesvědčit, že je Cole v pořádku.

Když došla k létacím dveřím, jež vedly do saloonu, zastavila se, narovнала a teprve pak vešla. Netrvalo jí dlouho najít ho. Stál opřený o zeď a díval se na ni. Jesika si oddychla, až se jí málem podlomily nohy. Musela se držet, aby se k němu nerozběhla. Pohledu na muže, které naposledy viděla v bance, se velmi obávala. Ale překvapilo ji, jaký vztek najednou dostala. Ukázala na první tělo. „Ten tam byl,“ řekla. „Neslyšela jsem jeho jméno, ale viděla jsem ho.“ Pak přešla k dalším dvěma a zavrtěla hlavou. „U těchto si nejsem jista. Neviděla jsem je všechny.“

Obrátila se k raněnému. Z jeho očí číšela nenávist. Ale Jesika se ani nezalekla, ani se nerozechvěla.

„Ano, ten tam byl taky. Jmenuje se Robertson.“

Více ji udivilo, když zjistila, že Cole se mezitím přesunul za ni a že ho drží za ruku. Nechala ho, aby ji odvedl ven, kde čekali Grace s Danielem, až se vrátí šerif s doktorem.

Jakmile vyšli ze saloonu, Jesika se obrátila ke Colovi. „Jeden schází,“ řekla mu. „Johnsona jsi zastřelil v Rockford Falls, další z gangu sedí ve vězení v Blackwateru, pokud tihle čtyři byli v bance, chybí ještě jeden muž.“

„A Rebeka.“

„A Rebeka,“ souhlasila. „Byla bych ráda, kdybyste ji dostali.“

„Dostaneme ji,“ slíbil.

KAPITOLA 36

Ujížděli do Blackwateru s větrem o závod. Daniel byl posedlý dostat se tam co nejdříve, aby mu Jesika mohla říct, zda muž, kterého zajali, je Bell. Vůbec netušil, jak se zachová, jestli mu potvrdí, že právě toto je muž, jenž zabil jeho dcerku.

Dívky si na zničující tempo nestěžovaly. Naštěstí se skupina po západu slunce zastavila, aby přenocovala u čisté říčky. Nicméně Daniel byl názoru, že mohli jet i přes noc.

„Měli jsme pokračovat,“ řekl Daniel, zatímco Jesika a Grace vybalovaly jídlo, které Cole obstaral ve městě. „Měsíc je skoro v úplňku.“

Cole zavrtěl hlavou. „Podívej se na Jesiku a Grace. Jsou napůl mrtvé. A koně jsou na tom zhruba stejně.“

„Ale mohli jsme...“

Cole ho přerušil. „Myslím, že je lépe mít svědka živého než mrtvého.“

Daniel se uklidnil. „Jo, máš pravdu.“

Pomohl Colovi s koňmi, ale nepřestával obě dívky sledovat. Byly zaprášené a unavené, že se sotva mohly pohnout.

„Zdá se, že jsem dnes to tempo mírně přehnal,“ připustil.

Cole přemýšlel o zítřku. „Poslal jsi blackwaterskému šerifovi telegram?“

„Ano, ale nedostal jsem odpověď. To mě trochu znepokojuje.“

„Budeme tam zítra odpoledne. Pak to skončíme.“

„Ba ne,“ řekl Daniel. „Ještě musíme najít Rebeku a šéfa gangu.“

„Myslíš, že chlap, kterého zajali, je Bell?“

„Jesika říkala, že se objevil, když jejich šéf zvolal jeho jméno. V saloonu nebyl, takže to musí být Bell.“

„Taky by mohl být s Rebekou.“

„Ne, Rebeka to táhne s jejich šéfem. Ta by si nezačala s nějakým obyčejným pistolníkem.“

„Možná, ale příliš nedoufej.“

Uběhlo pár minut ticha. Daniel mezitím odnesl sedla do tábora a Cole vyhřebelcoval koně.

„Danieli,“ řekl Cole, když se Daniel vrátil. „O něčem jsem přemýšlel.“

„O čem?“

„Jestli ti Jesika potvrdí, že se jedná o Bella, neuděláš nic, čeho bys později litoval, že ne?“

„A co bys udělal ty, kdybys věděl, že ti zabil ženu a dítě?“

Cole jeho otázku chvíli zvažoval, než odpověděl. „To opravdu nevím.“

„Ani já. Nebudu to vědět, dokud se na něho nepodívám.“

„Zabiješ-li ho, zavřou tě nebo pověsí.“

„Já vím.“

„Víš, co je horšího než viset?“

„Spousta věcí.“

„Sedět za mřížemi a nechat běžet po svobodě dva lumpy.“

„Ty je dostaneš.“

Cole se s ním nemínil přit. „A co Grace?“

Daniel zavrtěl hlavou. „Nevím, co s ní. Je taková..., úplně mě to překvapilo.“

„Já vím,“ přitakal Cole.

„Máš podobnou zkušenost s Jesikou?“

„Je to na mně tak vidět?“

„Na tobě ani ne, ale na ní,“ řekl. „Vždycky, když se na tebe podívá, vypadá, jako by tě chtěla zastřelit.“

Cole se zazubil. „Tak to je láska.“

„Jak si můžeš být jistý? Každý, kdo tě potká, tě chce zastřelit.“

„Budeme se brát.“

„Ona s tím souhlasí?“

„Ne.“

Daniel vybuchl smíchem. Najednou si uvědomil, jak je příjemné, když nemusí na chvíli přemýšlet o svých povinnostech.

„Jak si tedy představuješ, že si tě vezme?“

Cole se usmál. „Už jsi někdy slyšel o svatbě, při níž má nevěsta pušku za zády?“

„Ne, ale docela rád bych se jí zúčastnil.“

„Výborně,“ řekl Cole, „protože tvá účast bude opravdu nezbytná.“

„Proč?“

„A kdo si myslíš, že bude držet tu pušku?“ Oba se rozesmáli.

Grace se otočila směrem k Danielovi. Seděla právě s Jesikou u řeky a máčela si nohy.

„Čemu se tak smějí?“ zeptala se Jesika.

„Netuším. Jenom bych chtěla vědět, jak je možné, že jsou pořád plní energie. Jsem unavená, že sotva mluvím.“

„Já taky.“

Jesika se zvedla a vydala se k tábořišti, ale než došla na místo, potkala Cola. Už se nesmál, spíš naopak, vypadal velmi vážně. Chytil ji za ruku a pokračoval v chůzi. Měla dvě možnosti. Buď půjde s ním, nebo únavou padne.

„Co to děláš?“

„Potřebuješ si trochu protáhnout svaly.“

„Jsem na procházku příliš unavená.“

„Neměl jsem na mysli procházku.“

Její srdce se prudce rozbušilo. „Ach ne..., snad si nemyslíš...“

„Myslím, když mi to dovolíš.“

Pokusila se odtáhnout, ale jen maličko, takže když jí více stiskl ruku, podvolila se. Šli ještě kus, až byli poměrně daleko od tábora, a pak se k ní otočil.

V měsíčním světle vypadal jeho obličej jako ze zlata. Dívala se do jeho jasných modrých očí a říkala si, že má před sebou toho nejhezčího chlapa na světě. Jak je možné, že miloval právě ji? Byla obyčejná, nezajímavá dívka. Mohl mít přece jakoukoli ženu, na kterou by jen ukázal prstem. Tak proč si vybral ji?

„Ještě pořád mě miluješ?“

Nemohl uvěřit, že se ho na to ptá. „Myslíš, že měním názor podle toho, jak vane vítr?“ zeptal se. „Ano, ještě tě pořád miluji.“

„Proč?“ zeptala se a otázka zněla opravdu upřímně.

Cole byl překvapen, když zjistil, že Jesika nemá vůbec představu o tom, jak je přitažlivá. Cožpak jí nikdy nikdo neřekl, jak je úžasná?

„Jesiko, když jsi byla malá holka, řekla ti někdy máma nebo táta, že jsi chytrá, hezká, milá a laskavá...“

Kdyby ho nepřerušila, pokračoval by ve výčtu jejích obdivuhodných vlastností. „Otec od nás odešel, když jsem byla

ještě dítě. Vzpomínám si jen, že hodně pil. Téměř vždycky měl v jedné ruce skleničku a v druhé láhev.“

„A co tvoje matka?“

„Myslím, že otcův odchod ji změnil. Ale nevím to jistě. Jako by uvnitř vyschla. Říkávala mi, že na mě musí být tvrdá, abych se vyvarovala chyb, které sama udělala.“

„Chválila tě někdy?“

„Nepamatuji si,“ řekla. „Měla jsem matku ráda, ale nechtěla bych být jako ona. Možná že už je na mou převýchovu pozdě.“

„Ale ty nejsi jako ona,“ řekl. „Neumíš být tvrdá.“

Když se pokusila sklopit hlavu, chytl ji za bradu a jemně ji zvedl, aby mu viděla do tváře.

„Chválíš Caleba každou chvíli. Slyšel jsem, jak mu říkáš, že je milý, chytrý...“

„Děti potřebují vědět, že jsou milovány. Musí být o tom neustále ujišťovány.“

„Ty potřebuješ ujistit také, že?“

Neodpověděla mu.

„Chceš vědět, co se mi na tobě líbí?“

Zavrtěla hlavou.

„Když jsem tě poprvé potkal, bylo to ve vězení. Pamatuješ si?“

„Bála jsem se.“

„Ano, já vím. Byl jsem přesvědčen, že vidím nejkrásnější dívku z celého Západu.“

„Opravdu?“ zašeptala bez dechu. „Měla jsem na sobě staré, vybledlé šaty.“

Zasmál se. „Moc jsem se nedíval, jaké jsi měla šaty. Spíš jsem si představoval, co je pod nimi. Máš krásné tělo, Jesiko, nemohl jsem se dočkat, až se tě dotknu.“

Začervenala se a to byla jedna z dalších věcí, proč ji miloval.

„Slyšel jsem o dívce, která přijela navštívit svou tetu a skončila tak, že se stala matkou právě narozeného miminka. Víš, jak málo žen by udělalo to, co ty? Vychovávat dítě sama, bez pomoci manžela, je velmi strastiplná záležitost, a většina žen by to neudělala. Daly by dítě do útulku a šly si po svém.“

„Není to tak těžké. Caleb je radostí mého života.“

„Pamatuješ si, jak jsem ti vyprávěl o svých bratrech a o tom, jak jsme se stali rodinou? Byli jsme hrozně mladí, když jsme našli Mary Rose v zašpiněné ulici, které jsme říkali domov. Kdo ví, jak

bychom skončili, kdybychom ji nenašli," dodal. „Mary Rose nám změnila život. Ale nevychovával jsem ji sám, byli jsme na ni čtyři.“

„Ale já...“

Přerušil ji. „Mám rád tvou odvahu a sílu, líbí se mi, že nacházíš ve mně to dobré, a je spousta dalších věcí, které na tobě obdivuji.“ Vzal její obličej do dlaní. „Nechtěl jsem se do tebe zamilovat.“

„Tak proč s tím nepřestaneš?“ zeptala se něžně.

„Lásko, to by bylo jako přestat dýchat. Ach Jesiko, potřebuji tě.“

Sklonil se a políbil ji na šíji. „Jak to, že vždycky voníš jako květinka?“

Jeho otázka byla příliš složitá, než aby se na ni dalo jednoduše odpovědět. Měla by ho zastavit. Ale když jeho polibky pod ušní lalůček byly tak vzrušující.

„Děláš to schválně... Ty víš, jak moc se mi to líbí..., ale nemůžeme...“

„Jeden polibek, Jesiko, jen jeden.“

Rukama svírala jeho košili, nic nenamítala, ani se od něho neodvrátila.

V jeho objetí se cítila báječně. Jeho svádívá slova ji vzrušovala. Stoupala si na špičky a dobrovolně se mu odevzdala. Políbil ji chtivě, hladově. Ale jeden polibek nestačil. Oba byli rozjitřeni vzájemnými dotyky, až se Jesika začala chvět.

Nechtěla, aby přestal, a proto ho znovu políbila.

Musel ji zabrzdit. Objal ji a zhluboka se nadechl. „Nevíš, kdy přestat, miláčku, že ne?“

Jeho hlas zněl přesto spokojeně, a proto se nezeptala, co tím myslel.

Chytl ji kolem ramen a zamířil zpátky do tábora. „Musím tě naučit, jak se víc ovládat,“ usmál se.

Snažila se vnímat, co jí říká, ale jeho polibky ji vzrušily natolik, že nedokázala myslet na nic jiného, než že se s ním chce pomilovat. „Nevím, co se to se mnou děje. Chovala jsem se jako dáma, než jsem tě poznala.“

„Ale ty jsi dáma.“

„Vím, co jsem oné noci udělala. V podstatě jsem tě svedla. Chtěla jsem tě jen na jednu noc, ale před chvílí jsem uvažovala o dalším.“

Povzdechl si. „Jesiko, musíme si o něčem promluvit.“

„O čem?“

Rozhodl se být otevřený. „Jsem stejně vzrušený jako ty, a pokud nepřestaneš mluvit o milování, neudržím se a vezmu si tě dřív, než se s tebou ožením.“

„Cole...“

Stiskl ji. „Neopovažuj se mě zeptat, jak dlouho s tebou zůstanu.“

„Nechtěla jsem se tě na to zeptat.“

„Ale chtěla.“

„Co když ti nebudu moct dát, po čem toužíš? Žena by měla svému muži důvěřovat, ale já nevím, jestli... co když...“

Nenechal ji domluvit. „Pak se budeš bát pokaždé, když odejdu z domu. Ale já se k tobě a ke Calebovi pokaždé vrátím, možná to za dvacet let pochopíš. Mínil jsem to naprosto vážně, když jsem ti řekl, že tě chci navždy. Mimochodem, měla bys mi říct, že mě miluješ, ještě než se vezmeme. A teď, prosím, změňme téma hovoru.“

„Myslíš, že je Caleb v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl. „Nejspíš získá averzi vůči smaženému jídlu, ale jinak se má u Nortonových jako v sedmém nebi.“

„Měla jsem hezký dlouhý hovor s Torném,“ poznamenala.

„O čem?“

„O tobě.“

Krátce se na ni podíval. „O čem ti vyprávěl?“

„O všem možném.“

„Například?“

„OAbilene.“

Jeho ramena poklesla. „Doufal jsem, že se vezmeme dříve, než se o tom dovíš.“

„Chováš se, jak bys provedl něco špatného.“

„Postřelil jsem ženu, Jesiko.“

Čekal, že se ho bude vyptávat na detaily, anebo mu vyčte, jak byl nezodpovědný, když hazardoval s lidským životem.

„Bylo to velmi rozumné řešení.“

Zastavil se. „Cože?“

„Řekla jsem, že to bylo rozumné řešení.“

„Ale já ji střelil,“ připomněl jí.

„Ach ano, ale byl to jen průstřel měkkou tkání. Umíš přesně mířit, ne?“

„Jesiko, tváříš se, jako bychom mluvili o počasí. Tebe to nevyvedlo z míry?“

„Ne.“

„Že všechno dobře dopadlo, ještě neomlouvá způsob, který jsem zvolil.“

„Ty se cítíš vinen, že?“

„Ano.“

„Vyšlo to.“

„Jo, ale...“

„Zachránil jsi jí život.“

„Tak proč se cítím tak mizerně?“ Bylo to poprvé, kdy přiznal pravdu nejen někomu cizímu, ale také sobě.

Dával jí nahlédnout do svého srdce, ukázal jí, že i on je zranitelný. Na první pohled se sice zdál být tvrdý a neoblomný, ale pod neproniknutelnou slupkou byl laskavým, jemným mužem, který se stará o druhé.

„Protože jsi čestný.“ Natáhla se, políbila ho, vzala ho za ruku a vykročila. „Grace dnes prodala další klobouk.“

„Cože?“ zeptal se zmateně.

„Řekla jsem, že Grace dnes prodala další svůj klobouk.“

Jesika uměla rychle přejít z jednoho tématu na druhé. Tuto praktickou vlastnost musí připsat na seznam důvodů pro případ, že by se ho znovu zeptala, proč ji miluje.

„Komu ho prodala?“

„Jedné velmi milé paní... No, zpočátku nebyla moc milá, spíš protivná, ale Grace to s lidmi umí. Za chvíli spolu klábosily, jak dvě dobré známé. Dala Grace sedm dolarů. Myslím, že měla zaplatit víc, ale Grace říkala, že to byla chudá žena, která nemá peněz nazbyt. Chtěla jí ho nejdříve dát, ale pak si musela peníze vzít, byla to otázka cti.“

„Jakou práci může asi v tak malém městečku vykonávat?“

„No, myslím, že její kancelář je v jednom z pokojů nad saloonem.“

Usmál se. „Víš, čím se živí, že?“

„Ano, ale chtěla jsem, aby ses zase zasmál. Některé věci si bereš příliš k srdci.“

Přel by se s ní, kdyby zrovna nedošli k tábořišti. Grace už spala, a tak zůstali tiše. Cole políbil Jesiku na dobrou noc. Potěšilo ho, jak byla celá omámená, když odtrhl své rty od jejích.

Daniel si jich nevšímal. Poté, co si Cole přestěhoval svou deku blíže k Jesice, přemístil se vedle Grace. Usnul s myšlenkami na ni a někdy v průběhu noci cítil, jak ho chytla za ruku. Pro tentokrát to musí stačit.

KAPITOLA 37

Opona závěrečného aktu se zvedla.

Rebeka si záměrně oblékla panensky bílé šaty s jednoduchým, ale svůdným výstřihem, jenž měl za úkol vábit zrak nedávno ovdovělého soudce. Donald jí řekl, že musí přesvědčit Raffertyho o Bellově nevině.

Myslela, že si s sebou vezme bibli, ale pak svůj záměr změnila. Nesmí svou roli přehrávat. Všechno musí vypadat naprosto přirozeně.

Upravila si vlasy a ještě jednou se podívala do zrcadla. Muži mají rádi, když ženy nosí vlasy volně učešané, a její byly opravdu výjimečné. Zářivé kadeře se třpytily ve slunci jako pramínky zlata.

Dveře ložnice se náhle otevřely a do pokoje vstoupil její milenec. Hodila kartáč na stůl a obrátila se k němu.

„Proč tolik riskuješ! Neviděl tě někdo?“

„Jistěže ne. Jsem opatrný. Přišel jsem zadním vchodem.“

Chtělo se mu smát, když ji viděl celou v bílém. Vypadala skutečně nevině.

„Donalde, je všechno v pořádku?“ zeptala se s obavami v hlase.

„Promiň,“ odpověděl. „Trochu jsem se zamyslel. Pohled na tebe mě ohromil.“

Usmála se. „Líbím se ti?“

„Moc,“ přiznal se. „Škoda, že jsi dnes ráno nemohla být u přelíčení, když se šerif z Maple Hills tak ztrapnil,“ pokračoval se smíchem. „Pod přísahou vypovídal naprosté bláboly, které korunoval tím, že v době, kdy ho měl údajně Bell zastřelit, neměl připnutou šerifskou hvězdu. Dříve než Bellův advokát dokončil obhajobu, v níž připomněl soudci, že v inkriminované chvíli byl Bell na smrt nemocen, měl všechny porotce v kapse. Když šerif

odcházel, dívali se na něj jako na podvodníka. Pochybuji, že ho ještě někdo zvolí.“

Jeho zpráva ji potěšila. „Takže žaloba o pokus o vraždu byla stažena?“

„Ne, ještě ne, ale dnes odpoledne jistě bude,“ odpověděl jí. „Soudce natahuje přelíčení, jak jen to jde.“

„Jestli bude Bell propuštěn, není důvod, abych u soudu sehrála divadlo.“

Zavrtěl hlavou „Budeš to muset udělat,“ řekl. „Soudce má chuť Bella pověsit. Pokud ho nepřesvědčíš, že v bance nebyl, nějaký důvod si najde, aby ho poslal alespoň za mříže, když ne na provaz.“

„No, dobrá.“ Sedla si k toaletnímu stolku a znovu si překartáčovala vlasy. „Co hodláš s Bellem udělat? Teď, když je v podezření, nemůžeme se na něho déle spoléhat.“

„Zabiji ho,“ odpověděl klidně Donald.

„Řekl jsi to ostatním?“

„Burton, Harris a Andrews to vědí.“

„A co Robertson?“

„Chlapci se o Robertsona postarají. Byl to koneckonců jejich nápad, ne můj. Burton tvrdí, že Robertson se stává nezvladatelným. Andrews mu říká šťastná kudla.“

Odložila kartáč a otočila se k němu. „Ozval se už Burton?“

„Nezačíněj zmatkovat.“

„Měl ti poslat telegram, že Grace a Jesiku zabili. Ještě jsi od něho nic nedostal?“

„Jsem si jistý, že svou práci odvedli. Tak jako vždycky,“ dodal s úsměvem. „Burton mi nemohl nic poslat.“

„Proč ne?“

„Místní telegraf se pokazil. Nefunguje už dva dny,“ vysvětlili „Neboj se, zkontroloval jsem si to.“

„Takže nikdo ve městě nedostává telegramy?“

„Ale ano, jenže se zpožděním, protože musí jít přes jiné místo, které je dvacet mil daleko.“

„Jeho telegram přijde nejspíš zítra.“

„To už budeme dávno pryč.“

„Nikdy jsi mi neřekl, co si Burton a ostatní myslí o tom, že hodláš gang rozpustit.“

„Jsou připraveni dát si krátkou pauzu. Než dostanou chuť zase krást, budeme už v Paříži.“

„Jestli se o Bella postaráš dnes v noci, mohli bychom vyjet zítra ráno.“

Zamířil ke dveřím. „Ne, vyrazíme ještě dnes. Sbal si své věci a přijď večer na naše místo za městem.“

„Ano,“ souhlasila radostně. „Škoda že nemůžeš jít se mnou. Určitě by ses pobavil.“

„Víš, že nemohu dopustit, aby tě tu se mnou někdo viděl. Každý mě zde zná, a lidem by začalo vrtat v hlavě, kde jsme se seznámili. Ale přijdu se podívat na jednání.“

„Dobrá. Kam mám jít nyní? Přímo do soudní budovy?“

„Ne, nejdříve k šerifovi. On tě k soudu zavede.“

Jakmile řekl, co má dělat, zavřel za sebou dveře. Byl překvapen, že pociťoval lítost. Hodlal ji zabít, a to se mu ještě nestalo, aby svou oběť litoval. Pak ale začal přemýšlet o tom, jak ji zabije, a brzy byl úplně vzrušený. Pocity lítosti najednou zmizely. Bude ji mučit dlouho, hodně dlouho, aby jeho vlastní potěšení trvalo co nejdéle. Musí však pamatovat na to, aby ji zavedl na takové místo, kde by její křik a prosby nikdo neslyšel.

Bylo jí škoda. Nejdříve si myslel, že ji vezme s sebou, ale pak nápad zamítl. Rebeka byla tak výjimečná, že vzbuzovala pozornost všude, kam jen přišla. Její neposkvrněná krása byla nebezpečná, protože si ji všichni pamatovali.

Bude mu však chybět, neboť pochyboval, že někdy najde jinou ženu s tak zvrhlými sexuálními choutkami.

Náhle se zarazil, vrátil se, otevřel dveře, vešel dovnitř a začal si rozepínat kalhoty.

„Ne, Donalde,“ vykřikla a ucouvla ke zdi. Její obličej však zářil dychtivostí. „Není dost času.“

Drsně se zasmál. „Na to je času vždycky dost.“

Rebeka přišla do šerifovy kanceláře až o půl druhé. Téměř hodinu jí trvalo, než se dala do pořádku poté, co se vydováděla s Donaldem. Ještě že jí dovolil, aby si svlékla šaty, jinak by si neměla co obléct. Byla sice celá rozbolavělá, ale nezlobila se, protože aspoň nebude muset předstírat, jak poraněně a ublíženě se cítí.

Šerif v kanceláři nebyl. Jeho zástupce, mladý muž s tváří zjizvenou od neštovic, upřel pohled na její prsa od okamžiku, kdy

vstoupila dovnitř. Pobaveně k němu přistoupila a potřásla mu rukou. Jeho dlaň byla upocená, takže se musela ovládat, aby si neotřela ruku o sukni. Představila se a vysvětlila mu, proč přišla.

„Šerif doufal, že přijdete poněkud dříve,“ řekl. „Odešel k soudu dohlížet na Bella. Budu vás tam muset dovést, protože soudce Rafferty neukončí řízení, dokud vás nevyslechne.“

„A co když Bell není ten, koho jsem viděla v bance?“

Pokusila se uvést ho do rozpaků svým úsměvem, ale bylo to zbytečné, protože mladík nespustil zrak z jejího poprsí. Musí ho popsat Donaldovi. Její milenec bude říčet smíchy.

„Všichni doufáme, že Bell patří k blackwaterskému gangu,“ řekl jí. „Nevadilo by vám, kdybych vám nabídl rámě?“

„Jistěže ne. Naopak, je to od vás velmi galantní.“

Soudní budova byla jen o dvě ulice dál. Zástupce šerifa ji uvedl do soudcovy kanceláře, která sousedila s jednací síní. Rebeka se posadila, zatímco zástupce napsal vzkaz, jež Raffertymu poslal po úředníkovi.

„Jsem si jistý, že až si to soudce přečte, přeruší Bellovu závěrečnou řeč,“ řekl a zamával kusem papíru. „Nebude vám vadit, když vás nechám chvíli o samotě? Rád bych se podíval, jak probíhá přelíčení.“

„Jen běžte.“

Zápasila s nutkáním otevřít dveře a nahlédnout do jednací síně, ale neodvážila se, protože věděla, že Donald sedí mezi publikem. Kdyby ji viděl, zlobil by se.

Zavřela tedy oči, uklidnila se a připravila se na svou roli.

KAPITOLA 38

Okamžik vystoupení nastal.

Jakmile se zástupce šerifa vrátil, uvedl Rebeku do jednacích síní. Rozhlédla se a ke své spokojenosti zjistila, že sál je nabitý k prasknutí. Centrální ulička k hlavním dveřím, po jejichž obou stranách stály strážé, rozdělovala publikum na dvě části. V sále byly ještě další dveře, umístěné na protější straně od těch, jimiž vešla. I ty byly střeženy.

Soudce ji požádal, aby zaujala místo na sedadle pro svědky. Všichni v místnosti ji sledovali. Když šla s hlavou vztyčenou a s nebojácným výrazem, měla skoro pocit, že by jí měli tleskat. Koneckonců proč ne, hodlá jim předvést své životní vystoupení.

Soudce Rafferty byl natolik zvědavý na její výpověď, že přerušil závěrečnou řeč obhajoby. Když kolem něho procházela, upřeně se na něj zadívala a poté dospěla k závěru, že nebude těžké získat ho na svou stranu. Rafferty byl rozložitý pán středního věku s brýlemi, jejichž skla byla tlustá jako dna popelníku.

Také si povšimla, že na něho zapůsobila. Zálibně se na ni usmíval se a nespustil z ní oči.

Obhájce vyskočil a dožadoval se soudcovy pozornosti.

„Vaše Ctihodnosti, já protestuji,“ zahřimal. „Nemohl byste počkat, až žalobce a já dokončíme svou závěrečnou řeč, aby se porota mohla odebrat k poradě? Můj klient je obžalován z pokusu o vraždu. Obžaloba se snaží dokázat, že můj klient chtěl zákeřně zavraždit šerifa z Maple Hills. Tento případ by neměl být slučován s jiným případem, v němž má svědkyně svědčit.“

Soudce se na něho zadíval přes okraj brýlí. „Vím naprosto přesně, jaká je skutková podstata tohoto případu, pane obhájce. Myslíte si, že zde jen sedím a sním o rybaření? Chtěl jste mi naznačit, že tady lelkuji?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, to jistě ne...“

Soudce ho nenechal dokončit. „Vím, chcete mi naznačit, že to, co svědkyně bude vypovídat, není relevantní s projednávaným případem, ale já se domnívám, že je. Jestliže je váš klient tím člověkem, o němž si myslím, že je, měla by to porota vědět.“

„Ale Vaše Ctihodnosti...“

„Pane obhájce, měl byste pochopit jednu věc. Nikdo mi nebude říkat, co mám v téhle síni dělat, natož takový začátečník, jako jste vy. Jste mladý, nezkušený, ale přesto máte pocit, že víte vše. Jenže tady stanovuji pravidla já. A teď si sedněte a buďte zticha, dokud nevyslechnu svědka. Rozumíte mi?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Tak proč ještě nesedíte?“

Přihlížející vybuchli smíchem, když obhájce ve spěchu zakopl a s zúchnutím dopadl na své místo.

Soudce se však nebavil tak jako ostatní. Rázně klepl kladívkem o stůl, aby si vyžádal ticho. „Bude tady pořádek, jinak nechám vyklidit soudní síň!“ zaburácel, ale než se otočil k Rebece, jeho tvář opět nabyla poklidného výrazu.

„Rád bych váš výslech zkrátil, ale nemohu. Řekněte nám nejdříve, prosím, kdo jste a co se vám přihodilo.“

Konečně nastal její okamžik. Křečovitě stiskla zábradlí před sebou, aby to členové poroty viděli, zhluboka se nadechla a začala. Řekla jim, proč byla v bance a co viděla. Brzy se jí v očích zaleskly slzy a hlas se zajíkal a mluvila tak věrohodně, že než dokončila svůj projev, plakali v soudní síni téměř všichni.

Soudce, stejně jako porota, byl šokován tím, jak přesně si pamatuje vrahy. Nakláněl se k ní přes soudcovský stůl, jako by si myslel, že ji jeho blízkost uklidní.

„Dobrá tedy,“ řekl. „Vím, jak těžké to musí být, znovu se ke všemu vracet, a velmi vaši snahu oceňuji. Teď bych byl rád, kdybyste se podívala na muže sedícího u stolu po vaší pravé ruce, a řekla mi, jestli je jedním z mužů, kteří byli v bance.“

Rebeka se zadívala na Bella, a pak zavrtěla hlavou. „Ne,“ pronesla. „Ten tam nebyl.“

Soudcův obličej nabyl výrazu zklamání, ale nemínil se jen tak vzdát. „Nespěchejte a pořádně si ho prohlídněte, než se rozhodnete.“

Udělal, jak jí poradil. „Lituji, Vaše Ctihodnosti. Přála bych si, aby byl jedním z blackwaterského gangu, ale není. Přísahám, že tam nebyl.“

Bellův obhájce se usmíval od ucha k uchu, a to uráželo soudce daleko víc než Rebečina zničující výpověď.

„Doufám, pane obhájce, že mi opět nebudete zasahovat do jednání. Buďte tak laskav a sed'te, dokud si tady se svědkyní nevyjasním pár maličkostí.“

Rebeka sklonila hlavu a předstírala, že se snaží nabýt rovnováhu. Věděla, že ji soudce bedlivě pozoruje, a když se na něho znovu podívala, zaplavila ji vlna uspokojení z toho, že soudce se rozplývá soucitem s ní.

„Budu rychlý,“ slíbil jí. „Mám jen pár otázek. Odpovíte na ně hned, nebo chcete malou přestávku?“

„Odpovím hned, pane.“

Soudce položil první otázku. „Nařídil jsem, aby byly k jednání předvedeny tři svědkyně, ale zatím jste se dostavila jenom vy. Nemáte ponětí, kde jsou ostatní dvě?“

„Ne, nemám. Když mi šerif Cooper řekl, že Jesika a Grace mají také svědčit, cítila jsem se mizerně. Opravdu mizerně. Jejich životy byly ohroženy kvůli mně. Kdybych řekla pravdu hned na začátku, nemusely se vypořádávat s mnohými problémy. Staly se z nás dobré přítelkyně. Očekávala jsem, že je tady uvidím, a chtěla jsem se jim omluvit za to, co jsem jim způsobila. Ale asi se opozdily. Když jsem odjížděla, Grace se necítila dobře. Možná že znovu onemocněla.“

„Pojďme k další otázce. Řekla jste, že jste cestovala vlakem s šerifem Cooperem, který v průběhu cesty odešel z kupé a už se nevrátil. Proč odešel?“

„Velice mě bolela hlava a moje léky byly v kufru. Poněvadž šerif Cooper byl pravý gentleman, trval na tom, že mi pro ně zajde. Kdybych si nestěžovala..., kdybych tiše trpěla..., ještě by žil. Je to moje chyba, že je mrtev..., moje chyba.“

Zabořila obličej do dlaní a začala plakat. Rafferty pohlédl na porotu, která zcela očividně ubohou dívku litovala. Bude si muset pospíšet, aby předešel rebelii.

„Už jsme skoro u konce,“ prohlásil. „Řekněte mi, co jste dělala, když jste slyšela výstřely. Vzpomínáte si, kolik jich bylo?“

Otřela si oči kapesníčkem a pak přikývla. „Jsem si jistá, že jsem slyšela dvě rány. Příliš jsem se bála, takže jsem nezjišťovala, co se stalo. Pak vlak náhle zastavil, a tehdy jsem se dověděla, že byl chudák šerif Cooper zastřelen.“

„Co jste dělala potom?“

„Bála jsem se vrátit do vlaku. Ukryla jsem se ve skalách a čekala, až všichni odejdou. Nevím, jak dlouho jsem tam zůstala... Možná několik hodin,“ zajíkla se. „Když jsem se vzpamatovala, utekla jsem do města.“

„Ale nešla jste za šerifem, a to je jedna z věcí, které mě zarážejí. Proč jste nevyhledala jeho pomoc?“

„Bála jsem se,“ vykřikla. „Nevěděla jsem, jestli mu mohu důvěřovat. Chtěla jsem se odtamtud dostat. Věděla jsem, že na mě čekáte, Vaše Ctihodnosti, a že mě ochráníte. Jediné, na co jsem myslela, bylo dostat se sem... k vám.“

Jeho výraz ji nutil k smíchu. Rafferty vypadal, jako by mu právě přislíbila věrnost.

„Udělala jste správně,“ řekl. „Nakonec jsem vám to přikázal. Byla jste odvážná. Velmi odvážná.“

Prokurátor se postavil. „Vaše Ctihodnosti, než dokončíte výslech, mohl byste požádat slečnu Jamesovou, aby se ještě jednou zblízka podívala na obžalovaného. Možná že poté, co...“

„Tahle mladá žena prožila těžké chvíle,“ řekl soudce. „Vy i já budeme muset přijmout, že jsme chtěli pověsit nevinného muže.“

„Prosím vás, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se znovu prokurátor.

„Nemám námitek,“ zvolal Bellův obhájce.

Soudce nařídil šerifovi, aby přivedl Bella blíže k svědkyni. Když se Bell postavil před ohrádku, za níž Rebeka stála, soudce se neochotně obrátil k svědkyni a řekl: „Naposledy se vás ptám. Patří muž, který stojí před vámi, k blackwaterskému gangu?“

„Ne, nepatří,“ pronesla.

„Ale ano, patří!“

Výkřik zazněl ode dveří soudcovy kanceláře. Všichni v sále se otočili k Jesice, která pomalu vešla do jednací síně. Nejraději by se k Rebece rozběhla a vydrápala jí oči, ale slíbila Danielovi, že nepůjde dál než k lavici obhajoby.

V jejím nitru všechno vřelo. Znovu se vracela k některým momentům..., jak Malcolm klečí na kolenou a snaží se vyhovět

požadavkům lupičů..., jak Cole utíká s jejím synem z hořícího domu..., jak se Franklinova hlava roztříštila...

Daniel ji uchopil za paži, aby jí zabránil jít dále. Stál vedle ní, zatímco Cole procházel prostřední uličkou a rozhlížel se, jestli někde neuvidí zbraň.

„Byl v bance. Viděla jsem ho, jak přiložil zbraň k hlavám rukojmí a zastřelil je. Všechno jsem viděla,“ zakřičela, „protože jsem tam byla!“

Ukázala prstem na Bella, ale svou pozornost zaměřila na ženu, která se pokusila zabít jejího syna a šerifa Coopera. Rebeka vrtěla nesouhlasně hlavou. Chtěla se postavit, ale pak si zase sedla. Její obličej byl bílý jako křída.

V síni rostl hluk. Přihlížející spolu hlasitě diskutovali, soudce bouchal kladívkem do stolu, takže mladého zástupce šerifa nebylo téměř slyšet, když vykřikl: „Tihle muži jsou ozbrojeni.“

Dřív, než se mohl kdokoli vzpamatovat nebo ukrýt, namířil Daniel na mladíčka, který ani nestihl vytáhnout pistoli.

„Odhoď zbraň, chlapče,“ řekl klidným hlubokým hlasem.

Cole zahlédl koutkem oka, jak Daniel míří na šerifova zástupce, a ihned se obrátil k dalším dvěma mužům, kteří byli ozbrojeni. Jedním z nich byl šerifa druhý strážce stojící u dveří.

Šerif sáhl po pistoli v okamžiku, kdy jeho zástupce zakřičel. Ale Cole byl rychlejší a jen nenápadně mu pokynul hlavou. Jeho vzkaz byl jasný.

Rebeka zoufale hledala mezi publikem Donalda. Slíbil, že bude sedět v třetí nebo čtvrté řadě. Její ruka pomalu vklouzla do kapsy šatů.

Soudce vstal, rukama se opřel o stůl a zaburácel. „Co se to s vámi děje, lidi? Nemáte nic jiného na práci, než stát v cestě dvěma federálním šerifům? Dokonce i já vidím jejich hvězdy, a to jsem slepý jako krtek.“

Raffertyho hlas zapůsobil jako hrom. Všichni ztichli a posadili se na svá místa. Několik mužů se s povděkem pousmálo.

Rebeka pomaloučku vytahovala z kapsy revolver. Prst měla na spoušti. Vzápětí našla Donalda, seděl na konci čtvrté řady poblíž uličky. Byl jí blízko, velmi blízko. Nenápadně na ni kývl a pak se otočil ke strážci, jenž stál u dveří po její levici. Pochopila, co jí chce naznačit, a podívala se na Bella.

Soudce se posadil, upravil si talár a pohlédl na přítomné. Protože byli ještě stále trochu rozrušeni, chtěl jim dát příležitost, aby se uklidnili.

„Šerifové, můžete schovat své zbraně,“ nařídil. „Který z vás je Daniel Ryan?“

„Já, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce mu pokynul, aby se posadil na lavici. „Vidím, že jste si pospíšili,“ poznamenal.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Ryan, aniž by dál něco vysvětloval.

„Mnoho jsem o vás slyšel, synu. Koneckonců je mou prací zjišťovat fakta o lidech, jako jste vy, a musím říct jen jednu věc. Je mi ctí, že vás konečně osobně poznávám.“

Daniel nevěděl, co na to říct. Soudce se obrátil ke Colovi. „A jak se jmenujete vy?“

„Cole Clayborne.“

Rafferty přikývl. „Také o vás jsem slyšel pár historek. Ale nevím, kolik z nich je pravdivých.“

„Nejspíš žádná, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Cole a přemýšlel, proč soudce otálí s tím, aby dovedl případ do konce. Pak si všiml, jak nenávidně se Daniel dívá na Bella, a začal se obávat, aby nedošlo k nejhoršímu.

Soudce povstal. „Nuže, vážení, poskytl jsem vám dost času, abyste uhladili své rozčepýřené peří a trochu se uklidnili. Od této chvíle, pokud uslyším jen hlásek, dám vás všechny vyvést ze soudní síně.“

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Soudce se obrátil k Jesice a opět se posadil. „A kdo jste vy, mladá dámo?“

„Jmenuji se Jesika Summersová.“

„Jaký je váš vztah k projednávanému případu?“

Přistoupila blíže a zadívala se na soudce.

„Jsem svědek...“

„Já jsem váš svědek!“ vykřikla Rebeka.

„Říkám pravdu,“ trvala na svém Jesika.

„Lže, vážený soude,“ namítla Rebeka. „Já tam byla.“

Přítomní se dívali hned na jednu, hned na druhou dívku. Daniel vstal a podal soudci poskládaný list papíru.

Rafferty zlomil pečeť, přečetl si dopis a tiše si pobrukoval. „Vida... vida...“

Jesika se třásla vzteky a nevěděla, co má udělat, aby donutila Rebeku říct pravdu. Musela by ji nějak vyprovokovat.

„Pojď zpátky, Jesiko,“ nařídil jí Cole, jakmile udělala krok kupředu.

Jesika se vrátila na své místo, ale nespustila zrak z ženy, kterou se rozhodla zničit.

„Dejte obviněnému pouta, šerife,“ nařídil Daniel.

„Tys to byla,“ vykřikla Jesika. „Ty jsi založila požár. Pokusila ses zabít mého syna. Zastřelila jsi šerifa Coopera. Ale mám pro tebe jedno překvapení, Rebeko, Cooper nezemřel. Ach ano, žije. A dobře si pamatuje, kdo na něho vystřelil. Soudce si teď o všem čte. Cooper mu napsal dlouhý dopis.“

Tato zpráva Rebeku zlomila. Těžce se posadila na židli a očima zoufale prosila Donalda, aby jí pomohl.

Donald se náramně bavit. S hlavou nakloněnou na stranu se slabounce usmíval tomu, co se před ním odehrávalo. Jak rozumné bylo, že šerif trval na tom, aby jediný člověk, který ho mohl odhalit, stál na opačné straně soudní síně. V davu přítomných ho Jesika jen stěží mohla poznat. Díky opatrnosti šerifů se teď nemusel ničeho obávat.

Hezky bude sedět a vyckávat, až přijde jeho chvíle. Rebeka se domnívá, že jí pomůže, ale on samozřejmě nic takového neudělá. Chudinka, vypadala opravdu zoufale. Donald věděl, co nastane, až jí dá znamení. Vyskočí a pokusí se použít tu směšnou zbraň, kterou ukrývá v kapse. Než stačí stisknout spoušť, některý z mužů zákona ji zastřelí.

Donald také věděl, co udělá Bell.

Bude stát s hlavou skloněnou a s rameny svěšenými, jako by litoval, že se vůbec narodil. Sotva se pohnul od chvíle, kdy předstoupil před svědkyni.

Avšak tento chladnokrevný vrah je mazaný jako liška. Čeká na svou příležitost. Šerif si už zvykl na jeho mírumilovné chování a nebyl tak obezřetný jako na začátku – chudák stará ještě stále hledá pouta – a tak mu sotva věnuje pozornost, což Bellovi náramně vyhovuje. Až ho bude chtít spoutat, Bell zaútočí. Donald přepokládal, že vzápětí na jeho přítele vystřelí některý z šerifů. A

zatímco budou padat kulky, vytratí se v davu, který se požene k východu.

V zadní řadě vyskočil z lavice muž a zašmátral v kapse. Daniel s Colem se k němu ihned obrátili.

„Ruce vzhůru,“ zařval Cole s pistolí namířenou na cizince.

„Nejsem ozbrojen, nejsem ozbrojen,“ zakoktal muž. „Jen jsem si chtěl vytáhnout kapesník.“

A pak kýchl, čímž pobavil okolosedící.

Jesika si všimla, že se Rebeka upřeně dívá do davu, jako by někoho hledala. Koho jen v Blackwateru může znát...

„Cole,“ vykřikla najednou a rozběhla se přes síň, „je tady. Šéf gangu... je tady!“

Daniel se k ní rozběhl a strhl ji v okamžiku, kdy dal Donald Rebece znamení.

Rebeka vyskočila a střelila šerifa do spánku. Než se muž stačil skácet k zemi, Bell se zmocnil jeho pistole. Vystřelil na zástupce hlídajícího dveře, zasáhl ho do prsou a pak se otočil, aby vystřelil na Jesiku. Daniel ji v poslední chvíli povalil na zem, ale kulka mu zasáhla rameno.

V jedné síni nastal zmatek. Lidé vyskočili z lavic, takže znemožnili Colovi výhled.

Bell se ukryl za svědecký pultík, vystřelil na Daniela, ale v pádu ho minul. Daniel stačil namířit na Rebeku. Trefou do ruky jí vyrazil revolver. Rebeka vykřikla a upadla nazad. Daniel narazil na stůl a svezl se k zemi. Mezitím několikrát vystřelil. Bell se zakymácel a ustrnul. Daniel vypálil znovu a pak ještě jednou.

Dav kolem něho vřel a snažil se najít cestu ven. Daniel odhodil prázdnou pistoli, vytáhl další a vrávoravě se postavil.

Ještě nebyl hotov. Pomalu zvedl ruku, natáhl pistoli a čekal. Jeho oči se zaryly do nepřítele, jenž na něj upíral pohled.

Cole se zoufale snažil probojovat davem k Jesice. Nebyl schopen vystřelit od okamžiku, kdy padly první rány, neboť lidé mu bránili ve výhledu.

Konečně se mu podařilo proklestit si cestu. Pistoli měl připravenou, ale jakmile odstrčil posledního muže, jeho srdce se zastavilo.

Donald svíral Jesiku kolem pasu a táhl ji k bočním dveřím. Druhou rukou jí hlavní pistole mířil pod bradu.

Jesika se bránila jako divoká kočka. Škrábala a kopala ho, ale marně.

Donald si jejích ran nevšímal. „Zdá se, pánové, že zde máme, takříkajíc, patovou situaci. Ale mohu vás ujistit, že to brzy skončíme. Nenechám si ujít příležitost vidět vaše zděšené pohledy, až jí prostřelím lebku.“ Jeho hlas zhrubl. „Trochu to tady zaneřádím.“

Jesika mu zaryla nehty do kůže, až mu vytryskla krev. „Přestaň,“ nařídil jí. „Co vy na to, šerifové?“ zeptal se a postoupil o pár krůčků vzad.

Cole se pomalu blížil středovou uličkou. Byl asi pět stop od Daniela, když Donald křikl. „Zůstaň stát, kde jsi. Je mi jedno, jestli zemřeš,“ zahlaholil. „Ale jestli chcete, aby žila, zůstaňte stát a odhodte zbraně.“

Ani jeden z šerifů ho neuposlechl. Colova ruka se ani nepohnula. Daniel zavrtěl hlavou. „Nedostaneš se odsud, pusť ji!“

„To neudělám,“ vykřikl Donald. „Půjde se mnou. Podívejte se tamhle na Rebeku, to je děvče mého gusta!“

Jesika kopla dozadu a trefila ho do nohy. Donald ji stiskl tak, že málem vypustila duši.

„Řekl jsem ti, abys přestala!“ zaburácel jí do ucha.

„Nepřestanu, dokud mi nedovolíte, abych řekla Colovi, že ho miluji,“ zašeptala. „Pomůžu vám utéct, udělám, co si budete přát...“

Donald se zasmál. „Není to dojemné?“ vykřikl. „Ta mladá dáma by vám ráda něco řekla.“

„Máš ho na mušce?“ zeptal se Daniel Cola.

„Ne,“ odpověděl Cole přidušeně.

„Běž, andílku, běž,“ řekl Donald. „Můžeš se mu vyznat.“

„Cole,“ vykřikla. Srdce mu usedalo. Ach Bože, nedopust', aby se jí něco stalo, nenechej...

„Abilene.“

Věděl, co mu naznačuje. Měl její svolení, měl svůj cíl, jeho pistole byla natažená, ale, panebože pomoz, nemohl to udělat.

Daniel to udělal za něj.

„Ne!“ vykřikl Cole. Před očima mu náhle všechno probíhalo zpomaleně. Viděl, jak Jesika zamrkala a zvolna se skácela k zemi. Jeho mysl nedokázala víc přijmout. Stiskl spoušť a vyprázdnil zásobník své pistole. Donald se rozplácl o zed'. Ale Cole jako by se

nedokázal zastavit, natahoval spoušť a střílel, i když jeho pistole byla dávno prázdná. Nakonec ho Daniel zastavil tím, že mu sebral zbraň.

„Nezastřelil jsem ji,“ vykřikl v naději, že tím Cola vytrhne z apatie. „Je v pořádku, jenom omdlela. Běž ji zvednout.“

Cole k ní přiběhl a padl na kolena. Jeho ruce se třáslly, když se jí pokoušel nahmatat puls. Ucítil tlukot jejího srdce, rychlý a silný. Do očí mu vhrkly slzy. Jemně ji zvedl do náruče, přitiskl k hrudi a postavil se.

Jesika slyšela, že někdo pláče. Otevřela oči a viděla Grace, jak běží k Danielovi. U dveří do soudcovy kanceláře stál zástupce šerifa a díval se na Rebeku. Dívka si tiskla zkrvavenou ruku s nadřím. Druhou rukou se opírala o zeď a pokoušela se vstát ve chvíli, kdy kolem běžela Grace.

„Jsem v pořádku, Grace,“ zvolal Daniel, když uviděl v jejích očích slzy. Čekal, že se mu vrhne do náručí, ale Grace se náhle zastavila. Po tváři jí přeběhl podivný výraz, pak se otočila a vrátila se k Rebece.

Daniel neměl čas ji zastavit. Grace zatřásla rukou v pěst, napřáhla se a udeřila Rebeku do zátylku, až Rebeka omdlela. Grace se narovнала a podívala se na ni. „Bolí to, že?“ Daniel byl tak překvapen, že nebyl schopen slova. Musel se však tomu zasmát. Přestal, až když ho Grace objala a políbila.

„Miluji tě, Danieli,“ šeptala opakovaně, zatímco ho líbala na nos, oči a bradu.

Zaklonil jí hlavu, aby mu viděla do očí, a pak zašeptal své vyznání. „Neber si Nigela.“

„Protože mě miluješ?“

„Nechej mě domluvit, Grace..., ano, protože tě miluji.“

KAPITOLA 39

Všichni se shromáždili v soudcově kanceláři a tiše sledovali doktora, který ošetřoval Danielovo rameno. Daniel seděl pohodlně v křesle a držel Grace za ruku.

Cole seděl poblíž s Jesikou na klíně. Chtěla si sednout vedle něho, ale Cole jí to nedovolil.

Soudce byl stále v jednacích síních a dával příkazy dvěma zástupcům šerifa, kteří měli za úkol odvést Rebeku do vězení.

Zatímco se lékař vrtal v Danielově ráně a hledal v ní kulku, Cole si svého kolegu dobíral.

„Jsi opravdu statečný, Danieli.“

„Neprovokuj, Cole.“

„Bolí to, vid', Danieli?“ zeptala se Grace.

„Když odpovím ano, omráčíš mě?“ zeptal se suše Daniel.

Všichni kromě Grace se zasmáli. „Budeš mi to připomínat do konce života, že?“

„Nejspíš ano,“ ujistil ji Daniel.

„Ale kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp,“ namítla Grace.

„Cože?“ zeptal se Daniel. Jeho hlas byl sice klidný, ale čelo mu pokrývaly kapičky potu. Nejraději by na doktora zařval, aby už tu ztracenou kulku našel. Byl však zticha. Stačilo, že Grace byla nervózní za něho.

„Nikdy jsem si nechtěla vzít Nigela.“

„Vím, nedovolil bych ti to.“

Cole zatahal Jesiku za košili, aby upoutal její pozornost.

„Chci, abys mi řekla, že mě miluješ. A nevytácej se. Je to tvoje poslední šance, nebo...“

„Nebo co?“

Sehnul se a zašeptal jí cosi do ucha. Jesika zrudla jako pivoňka.

„Ne, to bys... tady před Grace a Danielelem...“

„Co si umíním, to udělám. Pokud ti budu muset naplácat na holou, abych tě přiměl k spolupráci, tak to udělám.“

„No, tomu říkám způsob spolupráce,“ zamumlal Daniel.

Grace si zakryla tvář dlaněmi a rozesmála se. Jesika objala Cola kolem krku.

„Čekám,“ připomněl jí.

„Miluji tě, Cole Clayborne. Miluji tě.“

Jeho tvář byla náhle vážná. „Navždy, Jesiko?“

„Navždy.“

Do místnosti vešel soudce s plnou lahví dobré whisky. Nalil každému skleničku a pak si sedl za svůj stůl.

„Jsem ještě pořád v šoku,“ prohlásil Rafferty. „Nemohu uvěřit, že Donald Curtis, vážený obchodník tohoto města, pilíř naší společnosti, byl vůdcem blackwaterského gangu. Co ho k tomu vedlo?“

„Chamtivost,“ podotkl Daniel.

„Vzrušení,“ doplnil ho Cole.

„Možná že Rebeka vám pomůže tyto otázky rozřešit. Zná Donalda velmi dobře,“ řekla Jesika.

„Vím, že bych to neměla cítit, ale je mi jí líto,“ řekla Grace. „Milovala ho. Některé ženy udělají kvůli muži, kterého milují, cokoli. Dokážou pak i zabít.“

Soudce pozvedl skleničku a řekl: „Tak na co si přijijeme?“

Daniel se podíval na Cola. „Ponecháš si odznak?“

„Možná. A ty?“

„Možná.“

Cole zvedl skleničku a přitůkl si s Danielem. „Na spravedlnost.“

EPILOG

Rosehillský ranč, Montana

Máma Rose seděla na zápraží a pozorovala západ slunce. Byl to jeden z jejích každodenních rituálů, který si nenechala ujít, protože západ slunce byl pro ni božím darem, a bylo tudíž její povinností vychutnat si tuto vzácnou chvíli.

Nebyla sama, vedle ní seděl nový člen rodiny, Caleb. Oba si ihned padli do oka a malý si nyní spokojeně povídal něco, čemu rozuměl jen on sám.

Bylo to velmi roztomilé dítě a máma Rose nedokázala odolat nutkání pohladit ho tu a tam po jeho tmavých hedvábných kadeřích.

Rodina se opět sešla, aby oslavila svatbu Jesiky a Cola. Dům byl plný smíchu a máma Rose nemohla být šťastnější.

Podívala se vzhůru a uviděla Cola stát ve dveřích.

„Věděl jsem, že tě tady najdu,“ řekl. Přitáhl si židli a sedl si vedle ní. Pokynul hlavou ke Calebovi a dodal. „Chvilku neposedí, vid’?“

„Máš naprostou pravdu,“ odpověděla. „Pořád něco kutí. Právě mi vyprávěl náramnou historku.“

Cole se zasmál. „Nenechá Jesiku ani na chvíli vydechnout. Večer jsme z něho oba utahaní jako koťata.“

„Tak to má být,“ poznamenala. Zvážněla a pak řekla: „Uvědomuješ si, jaké jsi měl štěstí? Jesika je poklad, stejně jako chlapec.“

„Vím,“ souhlasil. „Někdy... v noci... se dívám, jak spí, a najednou se mi sevře srdce..., jsem zamilovaný,“ dokončil. „O tom není pochyb.“

„Doufám, že půjdeš v neděli do kostela na mši,“ řekla. „Měl bys poděkovat Bohu.“

„Půjdu,“ slíbil. „Budeš mít ten nový klobouk, co ti poslala Grace?“

„Ano, jistě,“ odpověděla. „Skoro bych řekla, že je pro mě příliš dobrý.“

„Nic není pro tebe příliš dobré, mami.“

Chvála ji znervózňovala, a proto změnila téma. „Jesika mi řekla, že Grace si chce otevřít v Dillonu obchod s klobouky.“

Cole přikývl. „Její rodiče přijedou za ní z Londýna, aby jí pomohli. Daniel doufá, že už zůstanou.“

„Kdy si ji Daniel vezme?“

„Ještě nestanovili datum. Daniel musí počkat, až přijede Gracin otec, aby ho požádal o její ruku. Doufá, že veselka bude nejpozději příští rok na jaře. Očekává, že se jí taky zúčastníš.“

„To víš, že ano. A vezmu si svůj nový klobouk. Daniel se nemůže dočkat, že?“

Cole se usmál. „Však se dočká, mami.“

Dveře se sítkou proti hmyzu se otevřely a na verandu vyšli další její synové, Adam, Douglas a Travis. O chvíli později se k nim přidala její dcera Mary Rose. Srdce mámy Rose se nadmulo láskou a pýchou a náhle jí do očí vhrkly slzy.

„Zrovna jsem chtěla vyprávět Calebovi pohádku.“

„Budeme poslouchat s ním,“ řekl Adam.

„O čem bude?“ zeptal se Douglas.

„O kruhu života,“ odpověděla, „který začal v New Yorku, když ze čtyř malých kluků a jednoho miminka se stala rodina.“

Caleb si vylezl na její klín a opřel se jí o hrud’.

Máma Rose ho objala a jemně ho kolébala.

„Byl jednou jeden...“

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Vždy přijde jaro

Z anglického originálu COME THE SPRING,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS, New York 1997,
přeložila Jarmila Sysalová.

První vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2001,
jako svou 110. publikaci.

Vytiskl FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

ISBN 80-85954-99-0